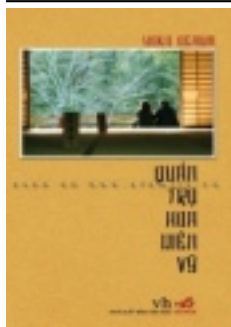

Quán Trọ Hoa Diên Vỹ

Contents

Quán Trọ Hoa Diên Vỹ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	16
4. Chương 4	21
5. Chương 5	27
6. Chương 6	32
7. Chương 7	37
8. Chương 8	42
9. Chương 9	47
10. Chương 10	52
11. Chương 11	56
12. Chương 12	63
13. Chương 13	68

Quán Trọ Hoa Diên Vỹ

Giới thiệu

Đây là câu chuyện của một tác giả người Nhật, là chuyện tình yêu, là câu chuyện phảng phất hương vị

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-tro-hoa-dien-vy>

1. Chương 1

Lần đầu tiên người đàn ông đó tới trọ ở quán Hoa Diên Vỹ là lúc trời đang chớm hạ. Mưa cứ rả rích suốt từ sáng sớm, về tối lại càng dữ hơn. Biển dậy sóng, cả vùng biển chìm trong một màu xám xịt. Mưa tấp vào mỗi lần khách qua cửa, làm thảm phòng ngoài ướt đầm rất khó chịu. Biển hiệu các cửa hàng bên cạnh

đã tối đèn, đường phố không một bóng người. Chốc chốc lại thấy những giọt mưa ánh lên trong ánh đèn pha mỗi lần ô tô chạy qua.

Lúc ấy tôi đang chuẩn bị khóa quầy và tắt đèn phòng ngoài để vào trong thì đột nhiên có tiếng Bạch như âm thanh một vật nặng đập xuống sàn. Ngay sau đó âm lên tiếng la hét của phụ nữ.

Tiếng la hét tru tréo khắp nơi. Nó dai dẳng đến mức tôi cứ nghĩ có ai đó đang cười.

- Lão khốn này!

Một phụ nữ lao ra từ phòng 202.

- Đồ thằng già dê tiện!

Cô ả vấp vào khe nối giữa hai tấm thảm, ngã vật xuống chiếu nghỉ cầu thang. Rồi cứ nguyên bộ dạng ấy, cô ả không ngừng buông lời chửi rủa về phía căn phòng.

- Coi khinh người ta cũng vừa vừa thôi! Lão không có tư cách ngủ với đàn bà đâu! Đồ lừa đảo! Lão già chết giẫm! Đồ bất lực!

Rõ là gái bán hoa. Ngay cả tôi cũng đoán được điều đó. Nhưng cô ta không còn trẻ nữa. Tóc cô ta dính bết vào cái cổ đầy nếp nhăn, son môi bóng nhoẹt ra má. Mồ hôi và nước mắt làm mascara chảy ra, nhòe xuống đuôi mắt. Cúc áo bị tuột làm lộ vú trái, cạp đùi lộ lộ dưới chiếc váy ngắn ửng hồng. Mọi chỗ trên da cô ta cho thấy rõ ràng vừa nãy đã có tay người khác đụng chạm. Đôi giày cao gót bằng nhựa chỉ còn một chiếc ở chân.

Trong khoảnh khắc cô ta ngừng chửi rủa khi từ trong phòng một cái gối bay ra trúng giữa mặt cô ả. Tiếng la hét lại càng to hơn. Cái gối lăn xuống sàn, vỏ gối dính bết son môi.

Những khách trọ khác bị tiếng ồn đánh thức liền túm tụm ngoài hành lang trong bộ dạng ngái ngủ. Mẹ tôi cũng đi ra.

- Lão định làm gì hử thằng ngu? Lão tưởng tất cả mọi người đều phải chịu lão hay sao? Lão mà không quỳ xuống xin lỗi thì đây sẽ bỏ đi luôn. Ngay cả với con mèo cái ngoài đồng cũng phải van xin thì nó mới cho làm đấy nhé. Cái trò ấy hợp với lão lắm!

Tiếng la hét của cô ả khàn đi, lẫn với nước mắt, cuối cùng thì tiếng ho, tiếng nấc cộng với nước dãi cứ thể hòa vào nhau.

Không may may thương xót, lại tiếp tục bay ra nào là mắc áo, một cái xu chiêng vo tròn, chiếc giày còn lại, và túi xách. Miệng túi mở tung ra, các thứ bên trong vãi ra tung tóe. Cô ả toan lao xuống cầu thang bỏ đi, nhưng không biết có phải do trượt chân hay bởi quá kích động mà cô ta không đứng dậy nổi một cách bình thường.

- Sao ầm ĩ thế? Thôi đi!

- Làm ơn im đi cho! Mấy người không buồn ngủ à?

Khách trong quán trọ mỗi người phàn nàn một câu, càng lúc càng ồn ào. Chỉ riêng phía trong phòng 202 là vẫn yên lặng.

Từ chỗ tôi đứng không thấy được người đàn ông. Ông ta chưa hề nói lại một lời nào. Chỉ biết được sự tồn tại của ông ta qua tia lờm của cô ả, và qua những đồ vật bay ra từ đó. Cô ta tiếp tục sửa về phía cái chỗ trống im ắng.

- Cô này, chúng tôi thực khó xử lắm. Có cãi nhau thì mời ra ngoài cho. - Mẹ tôi nói.

- Tôi biết rồi. Không cần nói thì tôi cũng xéo ngay khỏi cái nơi quái quỷ này. Tôi cóc thèm quay lại đây một lần nào nữa đâu. - Lần này cô ta hét về phía mẹ tôi.

- Thứ lỗi nếu phải nhờ đến cảnh sát. Cô sẽ trả đủ tiền bồi thường cho chúng tôi chứ? Không hiểu nổi chuyện này thực ra là sao nữa. Thôi nào, xin quý khách cứ yên tâm đi ngủ. Xin thứ lỗi vì đã làm phiền. Cô kia, chúng tôi chịu thiệt hại khá lớn đấy. Chỉ tiền phòng thôi thì chưa xong chuyện đâu.

Ngược với mẹ tôi đang bước lên cầu thang, cô ả thu dọn đồ đạc trong túi xách rồi chạy xuống, không thèm cài lại cúc áo. Bên vú lộ ra rung rinh, người khách huyết gió.

- Khoan đã! Cô định để ai trả tiền hả? Định nhân lúc lộn xộn mà lừa đảo là không xong đâu đấy.

Mối lo lắng của mẹ tôi cuối cùng vẫn là tiền. Cô ta lờ đi, mở cửa ngoài bậc thềm, chính vào lúc đó:

- Cám mồm đi, con đi!

Giọng người đàn ông xuyên qua chỗ chúng tôi. Tiếng xôn xao im bật. Đó là một giọng nói trầm lắng hào sảng. Giọng nói không mang chút bực dọc hay giận dữ nào. Đúng hơn tôi đang tán dương một giọng nói đầy chín chắn. Tôi rơi vào ảo giác như trong khoảnh khắc có tiếng đàn cello hay tiếng tù và.

Tôi ngoảnh lại. Người đàn ông đang đứng chỗ chiếu nghỉ cầu thang. Đó là một người quá tuổi trung niên, nói là sắp về già cũng đúng. Ông ta mặc một chiếc quần tối màu với áo sơ mi trắng được là phẳng phiu, tay cầm một chiếc áo khoác cùng chất vải quần. Cô ả làm loạn cả lên, vậy mà ông ta không hề thở gấp, cũng không đổ một giọt mồ hôi. Ông cũng chẳng có vẻ xấu hổ. Chỉ có một ít tóc vương trên trán là bị rối mà thôi.

Tôi nghĩ mình chưa bao giờ được nghe một mệnh lệnh bằng chất giọng tuyệt vời đến thế: bình tĩnh, đường bệ, không hề run sợ. Đến cả chữ “con đi” cũng làm tôi thấy xao lòng. “Cám mồm đi, con đi!”, tôi thử gọi lại câu nói ấy trong đầu. Song người đàn ông không mở miệng thêm lần nào nữa.

Trước khi rời khỏi quán trọ, cô ả kia nhổ nước bọt về phía người đàn ông dù biết chắc chắn rằng nó không đến được chỗ ông ta. Bãi nước bọt rơi bẹp trên thảm.

- Ông sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm chứ? Tiền phí làm ồn này, tiền công dọn dẹp này, ông làm ơn trả dư ra một chút. Nếu không sẽ không đủ đâu. Với lại giờ chúng tôi cấm ông tới đây. Chúng tôi từ chối những khách trọ có thói lãng nhăng với phụ nữ. Ông nên nhớ kỹ cho điều này.

Lần này mẹ tôi mắng sa sả vào mặt người đàn ông. Những người khác chậm rãi quay về phòng. Người đàn ông cụp mắt xuống im lặng, rồi vừa khoác áo ông ta vừa xuống cầu thang. Ông rút một nắm tiền ra khỏi túi quần, đặt hai tờ lên quầy. Đó là những tờ tiền nhàu nát đến tội nghiệp. Tôi cầm lấy chúng, cẩn thận dùng tay vuốt phẳng ra. Tôi cảm nhận được hơi ấm của người đàn ông còn đọng lại. Không nhìn về phía tôi lấy một lần, người đàn ông dần xa trong cơn mưa.

*

* *

Tôi cứ băn khoăn không hiểu sao ai đó lại đặt cái tên kỳ lạ: Quán trọ Hoa Diên Vỹ. Tên tất cả quán trọ trong vùng đều liên quan đến biển. Vậy mà chỉ mỗi chỗ này là

- Hoa Diên Vỹ... Một loài hoa đẹp đúng không? Với lại đó cũng là tên của Nữ Thần Cầu Vòng trong thần thoại Hy Lạp đấy(1). Như thế chẳng phải rất kiêu sa sao? - Hồi tôi còn nhỏ, ông tôi đã giải thích như thế với về tự hào.

1. Tên quán trọ: Hotel Iris - chữ Iris vừa có nghĩa là Hoa Diên Vỹ, vừa trùng tên với Nữ Thần Cầu Vòng Iris trong thần thoại Hy Lạp. (Từ đây mọi chú thích đều là của người dịch).

Nhưng ở sân trong Quán trọ Hoa Diên Vỹ không hề có cây diên vỹ nào. Hoa hồng, hoa păng xê, hoa thủy tiên cũng không. Chỉ có những cây tứ chiểu(2) vươn ra tủa lủa, cộng thêm những cây du côi lẻ, và cỏ dại mọc um tùm.

2. Một loài hoa mọc trên núi.

Điểm nhấn ít ỏi trong sân là một đài phun nước bằng gạch, nhưng nước đã khô cong từ lâu. Ở chính giữa từng từng một bức tượng khắc bằng đá dính đầy phân chim. Một cậu thiếu niên tóc búi mặc áo đuôi tôm vừa chơi đàn hạc vừa như đang suy tư điều gì. Vì thiếu cặp môi và mi mắt, nên trông cậu có vẻ buồn rầu.

Không rõ ông tôi nghe chuyện nữ thần từ đâu nhỉ. Ở nhà chúng tôi đến cả giá sách cũng chẳng có, chứ đừng nói đến Thần thoại Hy Lạp.

Tôi thử tưởng tượng dáng vẻ của Nữ Thần Cầu Vòng. Gáy nàng mỏng mảnh, ngực nàng đầy đặn, mắt nàng nhìn về một nơi xa xăm nào đó, và bộ trang phục lấp lánh bảy màu. Chỉ cần nàng bắt chợt để bộ y phục tung bay thì trong chớp mắt thế gian như được đắm chìm trong phép thuật diệu kỳ. Tôi nghĩ giá Nữ Thần cầu Vòng hạ cố trọ ở quán này, dù là góc nào cũng được, cậu thiếu niên ở vòi phun nước chắc không phải chơi đàn với vẻ buồn rầu như thế.

Tấm biển HOTEL IRIS dựng trên mái nhà tầng ba bị nghiêng chữ R trông thật mất cân đối. Nhìn vừa giống một chỗ vấp khới hài, vừa như khiến người ta băn khoăn về những điều không may. Nhưng chẳng ai có ý định sửa lại.

Ông tôi mất hai năm trước. Không biết từ lá lách hay túi mật, khối u trong bụng ông di căn ra vùng xương chậu, sang phổi, và đến não. Rồi vấn đề nó vốn là ung thư gì cũng trở nên vô nghĩa. Sau khoảng nửa năm bị đau đớn hành hạ, ông đã trút hơi thở cuối cùng trên giường mình.

Nhà của chúng tôi là ba căn buồng nhỏ tối tăm phía sau quầy lễ tân. Hồi tôi được sinh ra thì có cả thầy năm người sống ở đó. Người đầu tiên rời bỏ gia đình là bà tôi. Nhưng đó là chuyện lúc tôi còn rất nhỏ, nên không có ký ức gì. Hình như bà mất vì bệnh tim. Sau đó đến cha tôi. Chuyện xảy ra hồi tám tuổi nên tôi còn nhớ rõ. Tôi nhớ đầy đủ mọi chuyện, cả những chi tiết nhỏ nhặt nhất.

Và lần này thì đến lượt ông tôi. Giường của ông vốn là giường cho khách nhưng bị hỏng lò xo nên không dùng được nữa. Mỗi khi ông trở mình, nó lại phát ra tiếng kêu giống như một con ếch bị người ta giẫm phải.

Tôi có nhiệm vụ sau khi tan học về phải lập tức rửa sạch cái ống được gắn bên bụng trái của ông, và đổ chất dịch trong cái túi ở đó đi. Mẹ tôi đã ra lệnh như vậy. Tôi rất sợ chạm vào cái ống. Vì tôi có cảm giác chỉ cần hơi mạnh tay một chút là nó sẽ rơi ngay, và từ lỗ hỏng ấy những cơ quan nội tạng bị lở loét sẽ trào ra.

Chất dịch chảy ồ ạt. Nó có màu vàng đục dễ thương đến mức người ta phải say sưa ngắm nhìn và tự hỏi tại sao trong cơ thể con người lại ẩn chứa một màu như vậy. Tôi đã đổ nó vào cái đài phun nước ở sân trong. Vì thế mà móng tay cậu thiếu niên chơi đàn hạc lúc nào cũng bị ướt.

Ông tôi đã chịu đau đớn suốt cả ngày. Đến tảng sáng lại càng kinh khủng. Tiếng rên rỉ lẫn với tiếng ếch kêu, lẫn quất trong bóng tối mãi không thôi. Cửa sổ được che đến hai lớp màn, nhưng chẳng hiểu sao vẫn có khách trọ qua đêm để ý thấy tiếng rên ảo não rồi phàn nàn với bà chủ.

- À à à... chúng tôi vô cùng xin lỗi. Máy con mèo đến mùa động dục hàng đêm lại tập trung trên mái nhà. Xin thông cảm cho. - Mẹ tôi vừa nghịch nắp bút bi trên quầy thanh toán, vừa cố tình trả lời bằng giọng uốn éo.

Ngày ông tôi mất, nhà trọ cũng không nghỉ. Mặc dù khách không có mấy vì không phải mùa, nhưng chẳng hiểu sao vào đúng ngày đó lại có một chuyến du lịch tập thể của đội hợp xướng các bà mẹ. Lúc cha cố ngưng cầu nguyện, tôi nghe thấy nhạc bài Cây Nhung Tuyết, Ánh Sáng Giữa Thung Lũng và Nàng Tiên Cá nữa. Cha cố ra vẻ như từ đầu không hề nghe thấy tiếng nhạc, mắt vẫn dõi xuống cử hành tang lễ. Khi một người bạn rượu của ông tôi - bà chủ một cửa hàng âu phục - bật khóc nức nở thì bỗng vang lên giọng nữ cao hết như để hòa âm. Trong phòng tắm, ở nhà ăn, ngoài hiên nhà, có ai đó đang hát. Giọng hát của những phụ nữ ấy rót xuống thi thể ông. Nữ Thần Cầu Vòng rốt cuộc đã không thả tung bay bộ y phục bảy màu vì ông tôi.

*

* *

Lần tiếp theo tôi gặp người đàn ông ấy là khoảng hai tuần sau vụ việc. Đó là buổi chiều ngày Chủ nhật, khi tôi đang đi bộ trên phố mua hàng theo lời mẹ dặn.

Trời nắng nóng đến chảy mồ hôi. Trên bãi biển, bọn thanh niên đã sớm bận đồ bơi đi tắm nắng. Triều xuống, những dãy đá tiếp nối đến tận tường thành hiện lên rõ mồn một. Trên bến du thuyền, trong các nhà hàng đã bắt đầu có bóng khách du lịch. Biển có vẻ vẫn còn lạnh, nhưng màu nắng phản chiếu trên tường thành ẩm ướt cùng tiếng ồn ào trên đường phố cho tôi biết mùa hè đang đến.

Cái thị trấn này chỉ hồi sinh trong ba tháng hè, còn sau đó lại im lìm như hóa thạch. Vào mùa hè biển dịu dàng bao bọc thị trấn, bờ cát óng ánh vàng chạy dài từ Đông sang Tây. Những tàn tích của bức tường thành chỉ lộ ra lúc triều xuống và ngọn đồi xanh trải rộng quanh mũi đất khiến bờ biển đầy quyến rũ. Hết thấy các con phố lại tràn ngập những du khách muốn tận hưởng thời gian rảnh rỗi. Ô che nắng của các quý cô lại được mở, vôi hoa sen lại phun, nắp những chai sâm banh lại được khui ra, và pháo hoa lại được bắn lên. Các nhà hàng, quán bar, quán trọ, du thuyền, cửa hàng đồ lưu niệm, bến thuyền buồm, rồi cả Hoa Diên Vỹ đều được trang hoàng long lẫy hơn theo những cách riêng. Nhất là ở Hoa Diên Vỹ: Người ta kéo những tấm màn ở hàng hiên xuống, lau chùi sạch sẽ bóng đèn ở phòng ngoài, và treo lên tường bảng giá dùng ủa du lịch.

Nhưng đột nhiên thời tiết trở nên khó chịu. Gió đổi chiều, gợn sóng cũng thay đổi. Mọi người trở về những nơi nào đó mà tôi không biết. Mảnh giấy bọc kem hôm qua còn lấp lánh bên vệ đường chỉ trong một đêm đã dính chặt vào nhựa đường.

Vừa thoáng nhìn nghiêng tôi đã nhận ra ngay. Lúc ấy tôi đang mua thuốc đánh răng ở hiệu tạp hóa. Tôi đó tôi không nhìn được kỹ khuôn mặt người đàn ông, nhưng tôi nhận ra đường nét cơ thể người đang đứng dưới ánh đèn mờ của hiệu tạp hóa và bàn tay ấy. Người đàn ông đó đang lựa xà phòng giặt.

Người đàn ông phân vân một lúc lâu. Ông ta cầm tất cả các loại xà phòng giặt lên, soi nhãn mác và giá cả. Ông bỏ một bịch vào giỏ, nhưng sau đó chợt nhận ra gì đó, liền xem lại hướng dẫn rồi đặt trở về chỗ cũ. Ông chỉ chăm chăm vào chỗ xà phòng giặt. Cuối cùng thứ ông chọn là hàng rẻ nhất.

Tôi không hiểu sao mình lại nảy ra ý định theo sau người đàn ông đó. Không phải vì tôi hiếu kỳ về chuyện xảy ra ở Hoa Diên Vỹ. Chỉ là, câu nói mà người đàn ông thốt ra vẫn còn vang vọng bên tai tôi. Dư âm của mệnh lệnh ấy khiến tôi bị hút lại gần ông ta.

Rời khỏi tiệm tạp hóa, người đàn ông vào một hiệu thuốc. Ông đưa ra một tờ giấy, hình như là đơn thuốc, rồi nhận lấy hai gói thuốc. Ông cho hai gói ấy vào túi áo khoác, rồi lại hướng về tiệm văn phòng phẩm cách đó hai cửa hiệu. Tôi đứng dựa vào cột đèn đường, len lén nhìn vào bên trong. Ông trao đổi rất lâu với người chủ tiệm, hình như đang nhờ sửa một cái bút máy. Ông tháo rời cả chiếc bút, rồi vừa chỉ vào từng bộ phận, vừa hăng hái đặt vấn đề. Người chủ tiệm bối rối ra mặt, nhưng người đàn ông không quan tâm mà vẫn cứ thao thao. Tôi muốn nghe xem ông nói gì, nhưng tiếng nói không vọng đến chỗ tôi. Tôi chỉ thấy cuối cùng người chủ tiệm cũng miễn cưỡng gật đầu.

Sau đó người đàn ông đi dọc bờ biển về hướng Đông. Trời nóng ông mặc áo vest thắt cà vạt nghiêm chỉnh, lưng duỗi thẳng, và cứ rảo bước về phía trước. Tay trái ông xách túi ni lông đựng xà phòng giặt. Túi áo khoác phồng lên vì hai gói thuốc. Thỉnh thoảng túi xà phòng của ông đụng phải những người đi ngược chiều, nhưng chẳng ai thèm ngoái nhìn. Chỉ có mình tôi đang nhìn ông. Cảm giác ấy càng khiến tôi bị cuốn vào cuộc chơi kỳ lạ này.

Phía trước đồng hồ hoa trên quảng trường có một cậu con trai trạc tuổi tôi đang chơi phong cầm. Không biết có phải vì nhạc cụ cũ quá, hay do kỹ thuật chơi đàn của cậu ta mà tôi chỉ nghe được một giai điệu yếu ớt buồn buồn.

Người đàn ông dừng lại, lắng nghe một hồi lâu. Mọi người chỉ thoáng nhìn rồi lập tức lướt qua. Tôi đứng hơi xa một chút. Không vỗ tay, cũng chẳng yêu cầu gì, người đàn ông đứng lặng trong tiếng phong cầm. Cậu thiếu niên tiếp tục chơi. Sau lưng họ kim đồng hồ hoa đang dịch chuyển. Người đàn ông ném một đồng xu vào hộp đàn. Có tiếng keng nhẹ nhẹ. Cậu thiếu niên cúi người cảm ơn, nhưng người đàn ông không hề thay đổi nét mặt, im lặng quay lưng bước đi. Tôi cảm giác khuôn mặt cậu thiếu niên ấy có nét gì đó giống với bức tượng nơi đài phun nước ở sân trong.

Mình định bám theo ông ta đến đâu nữa đây? Những đồ mẹ dặn chỉ mới mua được có thuốc đánh răng. Tôi đâm lo lắng. Thế nào mẹ tôi cũng cáu vì khách sắp đến rồi mà còn lè mè. Nhưng tôi không thể rời mắt khỏi lưng người đàn ông.

Người đàn ông đi vào phòng chờ trên bến du thuyền. Bây giờ ông ta định đi du thuyền chẳng? - tôi nghĩ. Bên trong đây các gia đình có trẻ con và các cặp tình nhân. Tàu đi một vòng quanh đảo F bé tẹo ngoài khơi, đỗ lại cầu cảng ở đó một lát, rồi quay lại trong khoảng ba mươi phút. Từ giờ đến chuyến sau vẫn còn hai mươi lăm phút nữa.

- Cô gái, sao lại bám theo tôi thế?

Đột nhiên tôi nghe thấy tiếng nói. Đầu tiên tôi cũng không nhận ra là mình đang bị hỏi. Vì xung quanh khá ồn ào, và cũng vì tôi không thể ngờ được điều đó. Cuối cùng một lúc sau tôi cũng nhận ra giọng người đã nói câu: “Câm mồm đi, con đi!” đang hướng về phía mình.

- Cô cần gì ở tôi à?

Tôi luống cuống lắc đầu.

Nhưng người đàn ông còn luống cuống hơn. Ông ta lúng túng chớp mắt, mỗi lần nói ông ta lại liếm môi. Tôi không thể nghĩ con người này và người đàn ông tôi nợ đã ra một mệnh lệnh tuyệt vời đến nhường ấy ở Hoa Diên Vỹ lại là một.

- Cô là con gái bà chủ quán trọ phải không? - Người đàn ông hỏi.- Dạ, đúng ạ. - Tôi cúi đầu trả lời.

- Hình như cô ngồi ở quầy lễ tân thì phải. Tôi đã để ý cô suốt từ lúc ở hiệu tạp hóa.

Một nhóm học sinh tiểu học ồ ạt kéo vào làm phòng chờ trở nên lộn xộn. Bị dòng người xô đẩy, chúng tôi phải nép vào cạnh cửa sổ.

Tôi lo lắng không hiểu ông ta sẽ đối xử với mình thế nào. Lúc đầu khi nhìn thấy người đàn ông, tôi cũng không nghĩ mình sẽ nói chuyện với ông ta. Dù tôi muốn rời khỏi đây ngay bây giờ, tôi không biết mình nên nói gì, hay là im lặng thì hơn.

- Cô vẫn còn điều gì phàn nàn với tôi sao?

- Không, không, phàn nàn gì chứ ạ...

- Tôi xin lỗi vì chuyện hôm đó. Tôi đã làm phiền mọi người.

Thật lịch thiệp. Từ ngữ ông ta dùng không hề hợp với người đã bị ả đàn bà chửi rủa ở Hoa Diên Vỹ. Điều đó khiến tôi thêm bối rối.

- Xin đừng để ý những gì mẹ cháu nói. Bác cũng trả cho cháu quá đủ rồi.

- Thật là một đêm khủng khiếp.

- Mưa to kinh khủng...

- Đúng vậy. Tôi cũng chẳng hiểu tại sao mình lại thành như thế nữa.

Chúng tôi nói những câu rời rạc, cụt ngủn.

Tôi nhớ ra là sau khi người đàn ông đi khỏi, tôi đã đem vứt cái xu chiêng vẫn bị vo tròn ở chỗ chiếu nghỉ. Nó màu tím, chỗ quả vú được trang trí lòe loẹt bằng ren và đường diềm. Tôi nhặt nó lên như nhặt xác động vật và cho vào thùng rác trong bếp.

Bọn trẻ nô đùa, chạy vòng quanh. Mặt trời vẫn chưa khuất bóng, vùng biển sáng lấp lánh trải rộng phía cửa sổ. Đảo F nổi trên mặt biển trông như tai người. Tôi thấy con tàu vòng hết phía cuối của đảo, đang hướng về phía này. Lũ chim hải âu đậu trên các cọc cầu tàu.

Người đàn ông nhìn gần trông nhỏ con hơn tôi tưởng. Tầm vóc cũng chẳng hơn tôi là mấy, và từ vai xuống ngực không được vạm vỡ cho lắm. Mái tóc bị rối hôm ấy đã được vuốt ngay ngắn, nhưng phía sau đầu lộ ra hầu như toàn là da.

Khi câu chuyện ngắt quãng, cả hai cùng nhìn ra biển. Ngoài việc đó ra tôi không thể nghĩ nổi điều gì. Lúc người đàn ông nhắm mắt vì chói nắng, khuôn mặt ông ta nhăn nhó như có bộ phận nào trên cơ thể bị đau vậy.

- Bá định đi du thuyền ạ? - Không chịu nổi sự im lặng, tôi lên tiếng trước.

- Ủ. - Người đàn ông trả lời.

- Dân ở đây không ai đi cái đó đâu. Từ nhỏ đến giờ cháu cũng mới chỉ đi có một lần.

- Vì tôi sống ở đảo F mà.
- Ở đó cũng có người sống ư?
- Ừ, nhưng cũng chỉ có vài người. Thế nên phải đi du thuyền để về nhà.

Tôi biết chuyện ở đảo có chi nhánh cửa hàng đồ bơi và nhà nghỉ dưỡng của công ty sắt thép, còn chuyện có người sống ở đó thì tôi không biết.

Trong lúc nói chuyện, người đàn ông lúc thì cuộn tròn lúc lại vắn về mũi cà vạt. Cái cà vạt trở nên nhăn nhúm. Thoáng chốc bóng du thuyền đã lớn dần. Bọn trẻ không thể chờ thêm được nữa, chúng bắt đầu xếp hàng ở chỗ lên tàu.

- Minh tôi cứ thế này mà xách túi của hiệu tạp hóa lên du thuyền cùng những người mang nào là máy ảnh, cần câu rồi ông thờ.
- Sao bác lại sống ở một nơi bất tiện như vậy?
- Tôi quen thế rồi nên cũng chẳng sao. Dù gì nghề của tôi cũng chỉ quanh quẩn ở nhà.
- Bác làm nghề gì ạ?
- Tôi là dịch giả tiếng Nga.
- Dịch... giả... Tôi nhắc lại lần nữa những từ ấy.
- Lạ lắm à?
- Không ạ. Tại vì trước giờ cháu chưa từng gặp người nào làm nghề ấy nên cảm thấy hơi mới mẻ thôi.
- Suốt ngày ngồi trước bàn làm việc, giờ từ điển để tra từ. Công việc chỉ có vậy. Cô là học sinh cấp III à?
- Không ạ. Cháu học cấp III được nửa năm thì bỏ.
- Thế bây giờ cô bao nhiêu tuổi rồi?
- Mười bảy ạ.
- Mười bảy... Lần này người đàn ông lặp lại câu trả lời của tôi cứ như nó là một con số đặc biệt.

Nhưng nghĩ lại cháu thấy đi du thuyền về nhà cũng tuyệt lắm chứ!à tôi là một căn nhà nhỏ. Hồi xưa không biết ai đã dựng nó lên thay vì xây biệt thự. Nó ở phía hướng ra biển, chỗ có bến tàu. Nếu so đảo với hình cái tai, thì nhà tôi ở đúng chỗ này...

Người đàn ông ngẫm nghĩ, rồi chỉ vào dái tai của mình. Tôi chăm chú nhìn chỗ ông chỉ vào. Cơ thể chúng tôi khẽ chạm vào nhau. Ngay lập tức cả hai cùng cảm nhận được điều ấy. Tôi vội quay đi chỗ khác, còn người đàn ông cũng dịch ra.

Như thế lần đầu tiên tôi biết được tai người cũng già đi. Đó là một miếng thịt nhăn nheo và nhờn nhọt.

Du thuyền trở lại trong tiếng còi rú. Bọn hải âu đậu trên cầu tàu đồng loạt bay lên. Dây xích chỗ cửa lên tàu được tháo xuống, phòng chờ vắng tiếng phát thanh viên.

- Có lẽ tôi phải đi rồi. - Dịch giả thì thầm.
- Tạm biệt. - Tôi nói.
- Tạm biệt.

Ông ta cũng nói thế. Nhưng tôi cảm giác như chúng tôi đã nói với nhau câu nói quan trọng hơn là chỉ chào tạm biệt.

Từ cửa sổ tôi nhìn thấy người đàn ông đi trên cầu tàu và đang bị cuốn trong hàng người. Dù ông ta nhỏ con đến mấy tôi cũng lập tức phân biệt được bóng người mặc vest lẫn trong đám du khách. Giữa chừng ông ta ngoảnh đầu lại. Tôi vẫy tay dù thấy thật buồn cười khi làm điều này với một người không biết tên cũng chẳng có quan hệ gì. Ông ta cũng định vẫy trả, nhưng rồi lại ngưng ngừng dứt bàn tay đang giơ lên vào túi áo. Tàu rú còi rồi rời bến.

*

* *

Tôi bị mẹ phạt. Khi tôi về đến Hoa Diên Vỹ thì đã quá năm giờ. Hơn nữa vì vội quá nên tôi cũng quên bém việc phải lấy cái váy của mẹ ở tiệm giặt là.

- Mày làm cái trò gì thế hả? Tao đã định mặc cái váy ấy đến buổi biểu diễn nhảy đầm tối nay!

Mẹ tôi mắng. Có tiếng khách đang ấn chuông ở quầy.

- Tao chỉ có mỗi cái váy ấy để nhảy thôi. Mày cũng biết rồi còn gì. Không có cái váy ấy làm sao tao nhảy được! Không kịp rồi, năm rưỡi là bắt đầu. Tao đã chờ mày mãi! Thôi rồi, chẳng làm gì được nữa. Tất cả là tại mày!

- Con xin lỗi mẹ! Tại trên đường con nhìn thấy một bà lão có vẻ không khỏe. Mặt bà ấy tái mét, người thì run bần bật, tình trạng dường như tệ lắm. Thế nên con phải đi cùng đến tận bệnh viện rồi chăm sóc cho bà ấy. Con không thể bỏ mặc bà ấy được. V con mới về muộn.

Tôi kể lể lý do đã nghĩ ra trên đường về. Tiếng chuông lại vang lên như muốn làm tăng thêm cơn giận của mẹ tôi.

- Đi nhanh lên! - Mẹ tôi gầm lên.

Nói là buổi biểu diễn nhảy đầm, chứ thật ra chỉ có vợ mấy người làm nghề buôn bán trong vùng, mấy người công nhân ở nhà máy chế biến cá, với mấy ông già đã nghỉ hưu, khoảng mười người tập trung lại với nhau rồi nhảy những điệu nghèo nàn. Chẳng phải chuyện gì to tát. Giả dụ tôi mang cái váy về theo lời mẹ dặn, thì có khi mẹ tôi lại nói là hôm nay phiền lắm không đi nữa cũng nên.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy mẹ tôi nhảy đầm. Cứ nghĩ đến cảnh bấp chân mẹ run run mỗi lần xoay, cổ chân phình to đến mức thịt lòi ra khỏi giày, cánh tay của một người đàn ông không quen biết ôm choàng lấy eo, phần trang điểm trôi mất vì mồ hôi... là tôi đã thấy phát chán. Chỉ cần nghĩ thế thôi đã khiến tôi buồn nôn.

Từ lúc tôi còn bé đến giờ mẹ vẫn luôn hãnh diện với người khác về ngoại hình của tôi. Khách mà mẹ tôi thích nhất tất nhiên là những người trả tiền hậu hĩnh, thứ hai là những khách ca ngọ sắc đẹp của con gái bà, dù là nịnh nọt thôi cũng được.

Ông chưa bao giờ nhìn thấy làn da trong suốt như thế này đúng không? Trong suốt nhìn thấy cả bên trong, đến mức phát sợ ấy! Lông mi dài và đôi mắt đen láy từ lúc mới sinh đến giờ vẫn vậy đấy. Khi con bé đi trên đường thì cứ cách năm phút lại có người xuýt xoa: “Chao ôi, dễ thương quá!” Có lần con bé còn được một nhà điêu khắc, không biết tên gì ấy nhỉ, nhờ làm người mẫu cơ đấy. Ông ta đã giành được giải nhất trong một cuộc thi.

Mẹ tôi có vô số những lời hãnh diện về tôi. Nhưng một nửa trong số đó là dựng chuyện. “Nhà điêu khắc” mẹ tôi nói thực ra là một gã dê xồm, suýt nữa tôi đã bị hắn trêu ghẹo.

Dù mẹ có tán dương tôi đến đâu chẳng nữa, điều đó cũng không có nghĩa bà dành nhiều tình cảm cho tôi. Bà càng nói này nói nọ về tôi thì ngược lại tôi càng cảm thấy xấu hổ muốn trốn đi cho rồi. Tôi chưa bao giờ có ý nghĩ là mình xinh đẹp.

Đến tận bây giờ mỗi sáng mẹ đều búi tóc cho tôi. Bà bắt tôi ngồi trước bàn trang điểm, dùng tay trái kéo ó tóc căng ra, làm tôi không động đậy gì được nữa. Rồi bà khua cái lược đến mức da đầu tôi kêu roạt roạt. Nếu tôi chỉ hơi lúc lắc đầu mẹ lập tức kéo mạnh bàn tay trái. Chỉ vì bị mẹ làm tóc, mà tôi đã mất hết tự do.

Mẹ tôi nhúng lược vào bình dầu trà, rồi bắt đầu búi thành búi. Bà không để cho bất cứ sợi tóc nào xổ ra. Dầu trà bốc mùi khó chịu. Thi thoảng mẹ cũng trang trí tóc tôi bằng những thứ rẻ tiền như kẹp tóc hay trâm cài.

- Rồi, xong.

Mỗi khi nghe giọng nói có vẻ mãn nguyện của mẹ, tôi lại cảm thấy như mình đã phải chịu hành hạ vậy.

Tối hôm đó tôi không được ăn cơm. Từ hồi bé hình phạt đã được quy định là thế. Đêm tối với cái bụng rỗng có vẻ sâu thẳm hơn mọi khi. Trong bóng tối ấy đã bao lần tôi thứ mừng tượng ra tấm lưng và cái tai của người đàn ông.

Buổi sáng hôm sau mẹ búi tóc cho tôi đặc biệt cẩn thận. Dầu trà cũng được dùng khá nhiều. Và rồi bà lại tán dương sắc đẹp của tôi.

*

* *

Hoa Diên Vỹ ra đời khi cụ tôi sửa sang lại ngôi nhà cho thuê thành quán trọ. Đó là câu chuyện từ một trăm năm trước. Trong vùng này nhà hàng hay quán trọ nào cũng hướng ra bờ biển, hơn nữa càng gần tường thành trên biển thì lại càng có giá. Hoa Diên Vỹ chẳng có cả hai điều kiện ấy. Từ đây đi bộ đến tường thành phải mất hơn ba mươi phút, và chỉ có duy nhất hai phòng nhìn thấy biển. Những phòng còn lại chỉ nhìn được nhà máy chế biến cá.

Sau khi ông tôi mất, nghe lời mẹ tôi bỏ học giữa chừng để giúp việc ở quán trọ. Đầu tiên tôi vào bếp, chuẩn bị bữa sáng. Tôi rửa hoa quả, xắt thịt hun khói và pho mát rồi để những hộp sữa chua lên đá. Khi thấy vị khách đầu tiên trong ngày đang xuống cầu thang, tôi sẽ xay cà phê và nướng bánh mì.

Lúc khách sắp trả phòng, tôi tính tổng số tiền ở quầy lễ tân. Tôi im lặng làm việc. Cũng có khách muốn bắt chuyện này nọ, nhưng tôi cũng chỉ đáp lại vài lời ngắn ngủi và mỉm cười, chứ không nói những câu thừa thãi. Vì nói chuyện với người mới gặp lần đầu mệt lắm, với lại nếu tính nhầm làm số tiền không khớp với hóa đơn, thì thế nào tôi cũng bị mẹ mắng.

Trước buổi trưa, bà giúp việc tới rồi cùng mẹ tôi bắt đầu quét dọn phòng của khách trọ. Trong lúc ấy tôi dọn dẹp phòng bếp và nhà ăn. Tôi nhận điện thoại từ khách muốn đặt phòng, từ công ty cho thuê đồ khăn vải dùng cho quán trọ, hay từ hiệp hội du lịch. Nếu thấy tóc tôi bị rối dù chỉ một chút, mẹ tôi sẽ lập tức lấy lược chải lại. Và chúng tôi lại đón những người khách mới.

Hầu như cả ngày tôi ngồi ở quầy lễ tân. Chỗ đó chật hẹp tới mức chỉ ngồi yên một chỗ cũng có thể với được các thứ. Chuông dùng để gọi, máy tính tiền kiểu cũ, sổ khách trọ, bút bi, điện thoại, tờ rơi quảng cáo du lịch. Cái quầy thanh toán đen nhẻm đầy vết xước do đã bị không biết bao nhiêu bàn tay người đặt lên.

Khi lơ đãng ngồi lệt thỏm bên trong quầy toán, tôi ngửi thấy mùi tanh của cá sống bốc lên từ nhà máy chế biến cá phía đối diện. Hơi nước hấp cá surimi rỉ ra từ khe cửa sổ. Mấy con mèo hoang lúc nào cũng lẩn vẩn quanh đó để rình cá rơi xuống từ kệ hàng trên xe tải.

Sau khi khách đặt trước đã đăng ký xong thông thả chuẩn bị đi ngủ trong các phòng, lúc ấy cảm giác của tôi trở nên nhạy bén nhất. Nếu tôi ngồi trên cái ghế tròn chỗ quầy lễ tân, thì có thể cảm nhận được tất cả âm thanh, không khí hay bất cứ mùi gì trong quán trọ.

Chỉ cần giam mình trong quầy sẽ thấy cảnh mọi người sinh hoạt về đêm hiện lên rất sinh động. Nhưng thế nào tôi cũng gạt mấy cảnh đó đi, rồi bắt đầu tìm một nơi yên tĩnh, nằm xuống và ngủ quên luôn.

Sáng thứ Sáu tôi có thư từ dịch giả. Chữ viết trong lá thư rất đẹp. Tôi len lén đọc nó ở góc quầy.

“Thật bất lịch sự nhưng cũng xin thứ lỗi cho tôi vì đã gửi cô lá thư này.

Chiều hôm Chủ nhật, ở phòng chờ du thuyền, tôi không nghĩ là mình lại được trò chuyện với cô như vậy.

Đến tuổi này rồi, tôi gần như có thể lường trước mọi chuyện. Tôi cũng đã chuẩn bị tâm lý để tránh buồn bực hay đau khổ không cần thiết. Có lẽ cô không hiểu, nhưng đây là thói quen của những người ở cái tuổi không biết ngày mai còn sống hay đã chết.

Song Chủ nhật ấy thì khác. Bánh xe thời gian đã sai lệch đi một khắc để dẫn tôi tới nơi không ngờ đến.

Khi nghĩ về vụ việc bẩn thỉu mình đã gây ra ở Hoa Diên Vỹ, tôi nghĩ chắc hẳn cô sẽ coi thường và khinh bỉ tôi. Tôi đã rất muốn xin lỗi cô về chuyện đó. Nhưng cô lại nhìn tôi với đôi mắt thơ ngây trong sáng làm tôi cực kỳ bối rối, không thể mở miệng nói được những điều cần nói. Tôi viết thư này chân thành xin lỗi cô một lần nữa.

Tôi vẫn luôn sống một mình. Hàng ngày giam mình ở đảo và chỉ làm mỗi việc dịch thuật, nên hầu như không có bạn. Vả lại, tôi cũng không có một cô con gái vừa trẻ lại xinh đẹp như cô.

Đã mười năm rồi tôi không được nếm trải cảm giác có ai đó vẫy tay tiễn đưa như vậy. Tôi thường lên thuyền từ chỗ cầu tàu, nhưng lúc nào cũng chỉ một mình. Tôi cũng chưa lần nào ngoảnh đầu lại từ chỗ đó cả.

Cô đã vẫy tay với tôi làm như chúng ta đã quen biết từ lâu. Có lẽ với cô đó chỉ là một cử chỉ vật vãnh, nhưng với tôi nó lại có ý nghĩa sâu sắc.

Tôi muốn cảm ơn cô vì điều đó. Chân thành cảm ơn cô.

Chủ nhật nào tôi cũng ra thị trấn mua hàng. Khoảng hai giờ chiều tôi sẽ đứng trước đồng hồ hoa trên quảng trường trung tâm. Không biết tôi có điểm phúc được gặp cô lần nữa không? Tôi không định bắt cô phải hẹn hò với tôi. Đó chỉ là nguyện cầu nhỏ nhoi của một ông già thôi, xin cô đừng bận tâm.

Trời đang nóng dần. Tôi nghĩ công việc của quán trọ cũng bận rộn hơn. Mong cô chú ý giữ gìn sức khỏe.

Gửi Mari.

Tái bút: Thứ lỗi cho tôi vì đã dò hỏi tên cô. Thật trùng hợp làm sao, tên nữ nhân vật chính trong tiểu thuyết tôi đang dịch cũng là Marie.”

2. Chương 2

- Cô đến rồi à. - Người đàn ông nói vậy.

- Vâng. - Tôi trả lời.

Ông ta xem ra có vẻ ngượng ngập nhiều hơn là vui mừng. Ông cứ nhìn xuống chân, mãi không chịu ngẩng mặt nhìn tôi. Hình như ông không chuẩn bị gì trước mà vội vàng tìm lời nói tiếp, nên cứ nghịch đầu cả vạt một cách vô nghĩa.

Chúng tôi nán lại đó nghe phong cầm. Cậu thiếu niên vẫn đứng ở chỗ cũ, cũng một dáng vẻ như tuần trước. Tôi không biết khúc nhạc cậu ta đang chơi có giống tuần trước không, nhưng cái âm thanh khào khào ấy thì vẫn vậy.

Trong hộp đàn của cậu ta hầu như chẳng có tiền. Kim ngân của đồng hồ hoa đã chỉ đến con số 5 được kết bằng cây ô thơm(3).

3. Một loài cây có mùi thơm, thường được dùng làm gia vị.

- Chúng ta tản bộ một chút nhé?

Dịch giả nói vậy và lấy từ trong túi ra một đồng xu. Sau khi chắc chắn đồng xu đã rơi vào hộp đàn, chúng tôi bắt đầu tản bộ.

Không khí mùa hè đã tràn ngập dọc bờ biển. Các tiệm đồ ăn đâu đâu cũng mở rộng cửa, quầy kem đứng thành hàng, các phòng tắm hoa sen ở bãi biển đã bắt đầu hoạt động. Ngoài khơi nhiều thuyền buồm tới mức ánh sáng chói lóa phản chiếu từ những cánh buồm đến nhức mắt.

Song chỉ có quanh người đàn ông là nắng hè không chiếu được tới. Ông ta mặc bộ vest tối màu, thắt một chiếc cà vạt hoa văn giản dị. Có lẽ là đồ cũ nên vải hơi sờn, nhưng nó vẫn giữ được dáng vẻ nghiêm trang.

Hai chúng tôi đi hướng ngược lại với bến du thuyền, chúng tôi cứ đi thẳng con đường mà chẳng biết rõ đích đến là đâu.

- Hôm nay quán trọ chắc kín phòng rồi nhỉ?

- Không ạ. Chỉ có mỗi ba khách đặt trước. Tuy là ngày chủ nhật nhưng nước triều lên cao quá ngập mất tường thành nên...

- À, đúng thế thật.

- Bác sống ở đảo F từ khi nào ạ?

- Tôi sống ở đó hơn hai mươi năm rồi.
- Thế bác cứ sống thế một mình ạ?
- Ừ.

Câu chuyện cứ nhất gừng nhất gừng, không sôi nổi lên được. Thời gian im lặng nhiều hơn thời gian nói chuyện. Trong lúc không nói gì, tôi để ý người dịch giả bên cạnh. Ông ta lúc thì tránh cột đèn đường, lúc thì phải sợi chỉ thừa dính trên ngực áo, lúc lại cúi xuống hắng giọng. Cứ mỗi lần như thế tôi lại soi từng chuyển động nhỏ nhất của cơ thể ông ta.

Tôi nghĩ có lẽ do mình chưa bao giờ được đi sánh ngang cùng một người nào đó. Bố tôi mất sớm, còn mẹ thì lúc nào cũng đi trước tôi. Tôi cũng không có bạn hay người yêu để có thể vừa cùng dạo phố vừa chuyện trò. Thế nên tôi mới bối rối thế này khi cảm nhận được hơi ấm của người đi bên cạnh.

- Tôi đã nghĩ là cô không đến.

Cuối cùng, khi đã đi hết các nơi và dừng lại chỗ mũi đất, chúng tôi ngồi trên một cái ghế băng.

- Sao bác lại nghĩ thế?
- Một cô gái mười bảy tuổi bỏ phí ngày Chủ nhật với một ông già như thế này, chắc chẳng vui về gì đâu.
- Cháu mà có ở nhà thì cũng bị sai làm việc trong quán trọ thôi. Hơn nữa, nếu cháu vẫy tay tiễn bác mà có thể làm bác vui đến thế thì quá đơn giản.

Thực ra tôi không muốn nhớ lại hình ảnh dịch giả đứng một mình trước đồng hồ hoa. Nếu tôi không thêm để ý đến lá thư ấy và ngồi ở quây lễ tân chờ cho qua hai giờ, có lẽ tôi sẽ chỉ nghĩ về người đàn ông này mất thôi. Tôi ghét việc cái dáng vẻ bị bỏ lại chỗ chiếu nghỉ và bị những con mắt tò mò của kẻ khác soi mói kia và hình bóng người chờ đợi tôi lại là một.

- Cô Marie trong tiểu thuyết là người thế nào ạ? - Tôi hỏi.
- Là một cô gái duyên dáng, thông minh và xinh đẹp. Nàng rất giỏi cưỡi ngựa và đan len. Nàng đẹp như một cánh hoa đầm sương mai... Có một câu tả như vậy.
- Nếu vậy thì chỉ có tên là giống thôi nhĩ!
- Và Marie đang yêu. Yêu thầy dạy cưỡi ngựa. Đó là một tình yêu cao cả và diệu kỳ nhất trong tất cả mọi thứ trên thế gian này.
- Càng lúc càng không giống cháu nhĩ!
- Khi nhìn thấy cô ở quán trọ Hoa Diên Vỹ, tôi lập tức nghĩ đến Marie. Cô rất giống với những ấn tượng tôi đã khắc sâu trong lòng khi dịch. Bởi thế mà sau đó, lúc tôi biết được tên cô là Mari, tôi đã rất ngạc nhiên. Còn bao nhiêu cái tên khác vậy mà...
- Bố cháu đã đặt cho cháu đấy.
- Một cái tên đẹp. Rất hợp với cô.

Dịch giả vất chân, neho mắt nhìn biển. Tôi thấy vui như thể được bố khen vậy.

Rất ít khách du lịch đi đến tận mũi đất. Ngoài cái ghế chúng tôi đang ngồi còn lại tất cả đều trống. Hoa nở kín cả sườn đồi, chút gió thoảng qua cũng khiến thân cây lay động. Con đường tản bộ có tường rào bao quanh chạy từ chân đồi lên đến đỉnh. Ở đó đứng chỗ nào cũng có thể nhìn thấy biển. Bờ biển chúng tôi đã đi qua nằm bên tay trái. Tường thành vẫn ngập nước như mọi khi. Xa xa đảo F hiện lên mờ ảo.

- Cháu chưa bao giờ đọc một cuốn tiểu thuyết Nga.
- Khi nào dịch xong cuốn này, tôi sẽ cho cô xem đầu tiên.
- Nhưng có lẽ nó quá khó với
- Không sao đâu mà. Cứ đọc như bình thường là được.

- Nếu cháu đến thư viện thì sẽ đọc được sách bác đã dịch chứ?

- Không, thật tiếc nhưng... Nói đúng ra thì tôi không giống một dịch giả thực sự, tôi không dịch sách theo lời nhờ vả của nhà xuất bản như những người khác.

Với tôi thì chuyện định nghĩa thế nào là một dịch giả không quan trọng, nhưng người đàn ông lắc đầu như muốn xin lỗi.

- Cùng lắm tôi cũng chỉ dịch sách hướng dẫn, tờ rơi của các công ty, hay cột tin trên tạp chí thôi. Rồi toa thuốc, giấy hướng dẫn sử dụng đồ điện, những lá thư công vụ, cách nấu món ăn Nga. Nói thế nào cũng chỉ là những việc lật vật, chẳng có liên quan gì đến nghệ thuật cả. Cuốn tiểu thuyết ấy cũng không phải là vì ai nhờ, mà tôi chỉ dịch ỉnh tôi vui mà thôi.

- Cháu lại nghĩ đó là một công việc tuyệt vời! Ta trao ý nghĩa cho những con chữ mà nếu để nguyên sẽ không ai hiểu được chúng.

- Chưa ai nói với tôi như thế cả.

Sự ngưng ngừng dần được tháo gỡ. Tôi đã có thời gian để vừa hỏi chuyện người đàn ông vừa quan sát khuôn mặt ông. Ông ta cũng không còn ghê gớm nữa.

Song sự rụt rè mãi không biến mất. Ông bị tính cách đó chi phối một cách sâu sắc, mặc dù nó cũng góp phần tạo nên sự lịch thiệp và cẩn trọng nơi ông. Lúc đầu tôi nghĩ có lẽ do vụ việc xảy ra ở Hoa Diên Vỹ, nhưng vụ đó đã xong rồi mà. Trong lời nói cũng như ánh nhìn, dường như ông sợ rằng nếu sơ sẩy thì người con gái trước mắt sẽ vỡ tan ra thành từng mảnh.

Tôi lấy làm lạ là đã ở tuổi này rồi thì còn có gì phải e ngại chứ? Ông ta phải là cỏ rơi trên ghế, và nhẹ nhàng rút cái chân đang vấp lại để không làm kinh động con bướm trắng đậu trên bông hoa dưới chân. Tay ông đầy nốt đồi mồi, những nếp nhăn trên cổ che khuất một nửa nút thắt của cái cà vạt thắt chặt. Khuôn mặt ông ta bình thường, nhưng tai thì lại có một hình dạng ấn tượng. Nó có hình đảo F, và cũng là bộ phận cơ thể ông ta khiến tôi để ý ngay từ đầu.

- Bác không có gia đình ạ? - Tôi hỏi.

- Không. - Dịch giả trả lời.

Ở ông ta không toát ra hương vị gia đình. Thật khó tưởng tượng ra cái gia đình đã sinh ra và nuôi dưỡng dịch giả, mối quan hệ của ông với cha mẹ, hay căn nhà ở đảo F như thế nào. Tôi có cảm giác ông ta từ một nơi xa xăm nào đó đột nhiên xuất hiện ở chiếu nghỉ cầu thang của quán trọ Hoa Diên Vỹ, chẳng liên quan gì đến dòng chảy thời gian cả.

- Hồi ba mươi lăm tuổi tôi đã từng kết hôn, nhưng ba năm sau vợ tôi qua đời. Sau đó tôi chuyển tới sống ở đảo F.

Nắng ngày càng gay gắt, nhiệt độ cũng tăng dần. Một đôi nam nữ đi qua trước chúng tôi. Tiếng bước chân giẫm trên sỏi tiến lại gần, rồi chẳng mấy chốc đã ra xa. Không biết hình ảnh chúng tôi trong mắt họ như thế nào nhỉ? Ông và cháu? Thầy giáo và học sinh? Thật ra cả hai đều không đúng. Giữa chúng tôi không hề có một mối quan hệ nào, dù nhỏ đến đâu đi chăng nữa.

Gió từ biển thổi mãi không ngừng, thì thoảng tôi cứ phải giữ gấu váy. Đầu sóng hiện lên ầm ầm trắng xóa, rồi sau đó lại biến mất.

- Nếu thấy nóng thì bác cởi áo khoác ra đi ạ. - Tôi nói.

- Không, không sao đâu. Để thế này cũng được.

Chúng tôi im lặng ngắm biển. Sự im lặng không còn nặng nề như trước. Có lẽ nó đã trở thành một chiếc chuông dịu dàng bao bọc lấy hai con người.

Tiếng sóng đập vào mỏm đá rì rào dưới chân. Trên trời cao vắng tiếng chim hải âu. Khi đắm mình trong chiếc chuông ấy, những âm thanh xung quanh từng tiếng từng tiếng vang vọng lại rõ ràng. Ngay cả tiếng thở của dịch giả cũng truyền vào tận sâu trong màng nhĩ tôi như một âm thanh đặc biệt.

- Vậy cháu xin phép. - Tôi mở lời trước.

- Hôm nay rất cảm ơn cô. - Dịch giả nói.

Không biết có phải vì lúc này đã muộn hơn tuần trước không mà phòng chờ không lộn xộn mấy. Tiếng thông báo giục lên thuyền nối tiếp liên hồi.

- Liệu tôi có thể được cô vậy tay lần nữa không...

- Tất nhiên rồi ạ.

Dịch giả mỉm cười. Nụ cười nhạt nhòa trong mắt tôi, và tan biến ngay lúc ấy.

- Thực sự rất cảm ơn cô!

Dịch giả đưa tay về phía tôi. Đầu ngón tay ông ta chạm vào má tôi. Tôi giật mình nín thở.

Đó là một cử chỉ bình thường để thể hiện sự biết ơn, nên tôi không cảm thấy khó chịu, chỉ có tim đập nhanh đến đau nhói. Tôi không biết nên tỏ ra thế nào, chỉ cúi đầu. Những ngón tay lướt qua tai, chạm vào tóc.

- Mái tóc đẹp quá! - ông nói.

Ngón tay ông ta run run. Tôi ở ngay bên cạnh, trước mặt ông ta chỉ là mái tóc thôi vậy mà ông ta cũng sợ sệt.

Tôi vẫn cúi đầu, không động đậy. Tôi lo lắng không biết mùi dầu trà còn vương lại không. Nếu ông ta cũng ghét mùi này như tôi thì...

Cầu tàu tràn ngập ánh hoàng hôn. Tôi vậy tay từ cửa sổ phòng chờ như đã hứa. Bây giờ tôi không còn thấy buồn cười nữa. Tôi cảm thấy mình đang làm một việc trọng đại nhất có thể làm.

Trước khi bước chân lên tàu, dịch giả ngoảnh đầu lại. Tôi không nhìn thấy được vẻ mặt ông ta vì nắng quá chói, nhưng chắc chắn ông ta đang nhìn tôi. Rồi ông giơ tay phải lên, và ra hiệu tạm biệt.

Sau khi tàu đi rồi, tôi thử đặt tay lên tóc, chỗ người đàn ông đã chạm vào. Ở đó vẫn còn vết răng lược mẹ tôi búi tóc hồi sáng.

*

* *

- Vâng, bà ấy đối xử với con rất tốt. Bà còn đãi con trà và rất nhiều bánh nữa: bánh su kem này, bánh hoa quả này, lại cả kem hoa quả nữa. Toàn là những thứ bánh kẹo nước ngoài mà con chưa từng thấy bao giờ. Bà rất duyên dáng và tốt bụng. Bà sống ở chung cư sang trọng phía sau quảng trường trung tâm. Nhà đó có đến năm phòng, vậy mà bà ấy bảo chỉ sống một mình. Bà cứ cảm ơn con mãi. Lần đầu tiên con được người ta biết ơn như thế. Con chỉ ra tay giúp người ta một chút, đưa người ta đến bệnh viện thôi mà. Bà ấy chắc hẳn rất cô đơn. Còn lấy cả album ảnh cũ ra, rồi cho con xem bộ sưu tập ảnh, rồi bật đĩa nhạc nữa. Bà ấy chăm sóc con rất nhiều. Con đã nói bao nhiêu lần là “cháu phải về rồi!”, vậy mà cứ mỗi lần như vậy bà ấy lại giữ con lại. Thế nên con mới về muộn thế này. Con xin lỗi mẹ...

Mấy lời xằng bậy cứ tuôn ra ào ào, trơn tru hơn tôi tưởng. Không hề có chút cảm giác tội lỗi nào. Ngược lại tôi lại cảm thấy thú vị khi câu chuyện mình bịa ra từ đầu ngày càng phát triển lên. Tôi nói chuyện về những thứ bánh kẹo và ngôi nhà mà mình chưa thấy bao giờ, nhưng trong lòng thì đang nghĩ về dịch giả. Tôi nhớ lại cái cà vạt nhàu nhúm, và con bướm trắng bay dưới chân ông ta.

- À, vậy sao? - Mẹ tôi có vẻ không để tâm cho lắm.

- Thế sao chẳng thấy có quà cáp gì mang về hả? Bà già ấy vô tâm quá nhí! - Rốt cuộc bà cũng không quên chêm vào một câu.

Sợ mẹ nghi ngờ, tôi vội nói:

- Con được đãi nhiều bánh kẹo đến căng cả bụng rồi. Con không ăn tối nữa đâu

Tôi muốn mau chóng được ở một mình, dù chỉ một lúc thôi. Tôi muốn chui vào chỗ quây lể tân rồi nhớ lại những chuyện đã diễn ra hôm nay. Tôi có cảm giác nếu không làm thế, những cảnh mà tôi nhìn thấy hôm nay tất cả sẽ biến thành ảo ảnh mất.

Chẳng bao lâu sau, việc chờ đợi người bưu tá vào mười một giờ mỗi sáng trở thành thói quen hàng ngày của tôi. Dịch giả đã nghĩ ra một cái tên thích hợp cho “quý bà lẩm tiên”. Nếu bị mẹ hỏi, tôi sẽ nói là mình đang thư từ qua lại với “quý bà” ấy. Song may mắn thay vào lúc mười một giờ mẹ tôi luôn ở một nơi khác, xa chỗ quây lể tân.

Người bưu tá mang bưu kiện đến tận quây thanh toán. Đó là một người trẻ tuổi tốt bụng và đáng yêu. Cậu ta nói một vài câu bắt chuyện với tôi, đại thể về thời tiết, hay về tình hình kinh doanh của quán trọ. Tôi chỉ gật gù cho qua.

Mặc dù chiếc xe đạp của người chuyển phát thư đã khuất, nhưng tôi vẫn không dám đụng vào đồng thư và bưu phẩm để trên quây. Vì nếu phát hiện ra thư của dịch giả một cách dễ dàng như vậy thì phí quá. Và tôi cũng rất sợ nếu biết là không có thư.

Tôi có cảm giác ngày trước mình cũng đã từng chờ đợi một cái gì đó giống thế này. Đúng rồi, đó là chờ bố về. Hàng tối, tôi lại cầu mong ông về mà không say khướt. Tôi nằm trên giường, cố gắng đóng tai nghe, kể cả đó là những âm thanh vô cùng nhỏ. Việc lúc về tối của tôi chỉ là chờ đợi bố. Nhưng hầu như tôi toàn ngủ quên vì quá mệt. Tỉnh mơ hôm sau, tôi chợt tỉnh giấc khi nghe tiếng bố mẹ cãi nhau, và hiểu rằng lời nguyện cầu của mình đã không được đáp ứng.

Một ngày nọ, bố tôi không về. Đến tận chiều tối hôm sau ông vẫn mất tích. Tôi cứ đi ra rồi lại đi vào mong nhìn thấy bóng dáng ông xuất hiện bên kia đường, đến nỗi bị mẹ mắng.

Cuối cùng thì khuya hôm đó bố cũng về. Nhưng đã là một xác chết. Mặt ông sưng phồng, đầy những vết máu tụ, cứ như một người khác vậy. Kể từ đó tôi không còn cần phải chờ đợi gì nữa.

Trong thư của dịch giả chẳng viết về chuyện gì to tát cả. Chỉ là những câu chữ lịch thiệp đến cứng nhắc về thời tiết giao mùa, về tình trạng công việc, tình hình của Marie, những hồi tưởng về hôm hai người tản bộ quanh mũi đất, rồi hỏi thăm sức khỏe của tôi...

Song với tôi, lúc nhìn thấy bút tích của dịch giả và lên đọc thư trong bóng tối của quây thanh toán là quãng thời gian quan trọng nhất trong ngày. Tôi xé phong bì một cách cẩn thận, đọc đi đọc lại ba, bốn lần rồi gấp lại theo những nếp gấp trên giấy.

Tôi không thể nào nhớ được khuôn mặt người đàn ông. Ngoài cái bóng già nua th chằng có gì trên khuôn mặt ông ta là đặc biệt. Tôi chỉ nhớ ánh mắt cụp xuống của ông ta, một cử chỉ khó nhận thấy của ngón tay, hơi thở, và giọng nói. Tôi có thể tưởng tượng lại khá chính xác những điều đó dù nhỏ nhặt đến thế nào, nhưng ngay khi tôi định nối kết chúng với nhau thì tất cả lại trở nên nhạt nhòa.

Buổi chiều, khi mẹ tôi đi đến lớp học nhảy còn khách thì chưa tới, tôi lại lôi lá thư từ trong túi ra, và ngắm nhìn hàng chữ ngay ngắn màu xanh đen cho đến tận cuối thư - “Gửi Mari”.

Làm thế tôi cảm thấy mình như đang bị những con chữ nhìn chăm chăm vào vậy. Nó giống với cảm giác khi ngón tay người đàn ông sắp chạm vào tóc tôi. Tôi cảm nhận được ông ta cần mình. Tôi đọc thư để gặm nhấm lại khoảnh khắc ở phòng chờ ấy.

*

* *

- Nào, ăn nữa đi chứ! Để bác gấp cho!

Bà giúp việc là bạn cũ của mẹ tôi. Chồng bà mất sớm, bà sống bằng nghề may quần áo và công việc làm thêm ở Hoa Diên Vỹ. Bà làm việc rất chăm chỉ, chỉ mỗi tội mẹ tôi phàn nàn là bà ăn nhiều quá. Chúng tôi đã thỏa thuận cho bà ăn trưa ở đây.

- Còn trẻ thì cứ phải ăn nhiều vào! Đây là tiêu chuẩn số một đấy!

Nói rồi bà xúc cho tôi xa lát khoai tây còn trong tô, tiện thể trút luôn vào bát mình. Mẹ tôi và bà trò chuyện trong lúc ăn. Mỗi người uống hai chén rượu. Hầu như toàn bàn tán chuyện người khác. Nhiệm vụ của tôi là đi ra ngoài mỗi khi chuông điện thoại reo, hay lúc có xe chuyển hàng đến.

- Mari này, mày có bạn trai chưa?

Thỉnh thoảng bà giúp việc mở lời, nhưng tôi chỉ âm ừ cho qua chuyện.

- Cứ ở lì trong quán trọ, chắc là chẳng chơi bởi gì hả? Bác nghĩ mày nên ăn diện một chút. Dù có dễ thương đến mấy mà chỉ ngồi đây không làm gì thì chẳng ma nào thèm để ý đâu! Lần sau bác sẽ may ày một cái váy. Một cái váy khêu gợi bó chặt lấy eo, khoét sâu ở ngực và lưng. Thế nào? - Bà ta nốc rượu rồi cười hềnh hếch. Thế nhưng chưa lần nào bà ta may cho tôi cái gì cả.

Tôi biết bà này có thói ăn cắp vặt. Bà ta không lấy những thứ có giá trị, mà toàn chôm những cái chẳng đáng gì. Song bà ta tuyệt đối không động vào đồ đạc trong khách sạn và đồ của mẹ tôi. Bà chỉ lén đem về những món đã được tính toán cẩn thận để không bị mẹ tôi phát hiện.

Thứ đầu tiên bà ta chú ý đến là cái pa của tôi. Cái đó tôi dùng trong giờ toán ở trường, từ khi vứt nó vào ngăn kéo tôi không động đến nữa, nhưng đến một lúc đột nhiên tôi phát hiện ra nó bị mất. Tôi không đi tìm vì nghĩ có mất cũng chẳng sao.

Tiếp đó là dao cắt bơ trong nhà bếp, con dao cạo đã han gỉ trong nhà tắm, bông gòn ở hộp thuốc, rồi cái ví tết hạt cườm của tôi. Từ khi ấy tôi mới bắt đầu thấy lạ. Dần dần bà ta quen thói chỉ lấy những đồ vật xung quanh tôi: từ khăn mùi soa, cúc áo, tất dài đến áo lót... Song bà không lấy những thứ có liên quan đến tóc như lược, chải cài hay dầu trà. Có lẽ bà ta biết được mẹ tôi chỉ thích chọn những thứ này để búi tóc cho tôi.

Một hôm tôi nhìn thấy cái ví tết hạt cườm của mình lòi ra từ miệng túi để bữa bãi của bà ta. Đó là đồ chơi hồi nhỏ tôi mua ở hàng quà đêm. Bà ta nhét vào đó nào là son môi, hóa đơn rồi xu lẻ. Tôi không nói gì với mẹ. Làm như thế có lẽ sẽ khiến sự thể càng phức tạp. Thậm chí, điều tôi lo sợ hẳn là mẹ sẽ phát hiện ra nên đã kín đáo đóng miệng túi lại. Vì thế mà đến giờ, những thứ nhỏ nhỏ bên cạnh tôi, từng cái từng cái một cứ dần biến mất.

- Mari còn bé lắm! - Mẹ tôi nói vậy rồi châm thuốc hút.

- À mà này, cái lão khách gây ra vụ lộn xộn với con điểm hồi trước ấy...

Bà giúp việc vừa vớ tay đến miếng cá rán còn lại vừa nói. Bất chợt tôi cắm dĩa vào chỗ xa lát khoai tây, không động dấy gì được nữa.

- Nghe bà già đến nhờ tôi sửa áo khoác kể lại thì trước đây lão cũng đã gây ra một vụ tương tự thế này.

- Phải rồi. Loại đàn ông kiểu đó không mở mắt ra được đâu. Mà lão cũng chỉ muốn bắt đàn bà làm cái việc quá đáng đến phát ngấy ấy phải không?

- Ví dụ?

- Chuyện đó làm sao tôi biết được!

Hai người phá lên cười, rồi nốc cạn chỗ rượu cuối cùng trong chén. Tôi cúi gằm, hết cắm vào rồi lại nhổ dĩa ra.

- Lão già kỳ quái thật! Chẳng ai biết lão kiếm sống bằng cách nào mà lúc nào cũng ra ngoài với bộ dạng nóng bức khổ sở thế, cũng chẳng chào hỏi ai lấy một câu.

- Cái loại biến thái ấy suy nghĩ thiên cặn lắm.

- Nghe bà già nói có lần trông thấy lão mua đồ trong siêu thị, hình như lão đang phân nản về cái bánh mì mới mua bị mốc. Thái độ của lão lạ lắm, vừa ra về ta đây, lại vừa bưng bình ngao cổ. Lão làm vẻ mặt đáng sợ kiểu “một sống hai chết”, rồi khăng khăng phản đối tới mức nắm tay run lên bần bật. Thế là cô nhân cửa hàng bật khóc luôn. Có mỗi cái bánh thôi mà... nhỉ?

- Cái loại khách khó ưa ấy thì đến đâu cũng thế thôi!

- Mà lão ấy sống ở đảo F đấy!

- Đúng là quái đản!

- Nghe đâu còn có tin đồn lão giết vợ rồi chạy trốn đến đây. Vì thế lão mới cố tình sống chui lủi ở cái hòn đảo bé tí ấy.

- Cái gì? Giết người cơ á? May mà lão không giết ai ở đây đấy!

- Ừ.

Mẹ tôi phả khói thuốc vào bàn ăn đã tàn, bà giúp việc thì liếm ngón tay đầy mỡ. Tôi ngồi khuấy khuấy chỗ xa lát khoai tây. Tôi thấy tức không phải vì việc họ nghi ngờ dịch giả là kẻ sát nhân, mà tức vì hai người họ cứ nói này nói nọ về ông ta. Tôi tổng động xa lát vào miệng, cố nuốt trôi. Khoai tây mắc ứ ở ngực đến khó thở.

3. Chương 3

Người khách trọ tôi nhớ nhất là một phụ nữ ngoại quốc tên Iris.

Một hôm, chúng tôi nhận được một tờ fax bằng tiếng Anh.

- Sắp xếp cho tôi một phòng đơn có kèm ăn sáng vào hai tối mười bảy và mười tám tháng Chín. Khoảng năm giờ chiều tôi sẽ đến bằng taxi. - Tôi dịch ẹ nghe.

Người ấy đội mũ rộng vành đính ruy băng to, xách theo một va li, và đến đúng giờ như đã hẹn.

- Quý khách đã không quản đường xá xa xôi đến đây. Tôi đã chuẩn bị cho quý khách phòng tốt nhất rồi đấy ạ. Xin mời, xin mời vào. - Hiếm khi có khách nước ngoài nên mẹ tỏ ra dịu dàng hơn mọi khi.

- Tôi chẳng biết tí tiếng Anh nào đâu. Nhưng con bé này hiểu được một chút nên có gì cứ nói với nó nhé!

Chẳng biết người đó có hiểu mẹ tôi nói gì không, nhưng cô bỏ mũ ra, vuốt mái tóc màu hạt dẻ và nở một nụ cười dễ mến. Dáng người cô thanh mảnh, tay và chân thon dài, cô mặc một chiếc váy giản dị.

Khi ấy không khí giữa ba chúng tôi rít lên khe khẽ, trong khoảnh khắc, tôi cảm thấy ran rát trên da. Không đến mức đau đớn, nhưng chắc chắn không thê làm ngơ được.

Cô ấy bị mù.

- Tôi rất vui khi được trọ tại một nơi có tên giống tên của mình. Liệu cô có thể miêu tả qua cho tôi về bài trí trong quán trọ và phòng tôi như thế nào được không? Nếu được thế thì về sau sẽ dễ dàng hơn. Tôi có thể làm mọi việc một mình được. - Cô nói, giọng rất dễ nghe.

- Vâng, tất nhiên rồi ạ. - Tôi trả lời.

Vì bị mẹ huých khuỷu tay, nên tôi chỉ nói những điểm quan trọng. Mẹ tôi chống cùi chỏ vào quầy thu ngân, nhìn chòng chọc cô ấy từ dưới lên. Nụ cười dịu dàng khi nãy biến mất, bà nhăn trán, rồi lấy ngón trỏ day day thái dương. Và sau đó, không phải là căn phòng tốt nhất đã chuẩn bị từ trước, bà đưa tôi chìa khóa của căn phòng chật chội nhất mà phong cảnh cũng như sự thông thoáng và vòi nước nóng đều chẳng ra sao.

Khi tôi khuôn hành lý lên, cô nói lời cảm ơn một cách lịch sự. Tôi muốn nói với cô ấy là nếu có gì bất tiện thì cứ gọi đừng khách sáo, nhưng vốn tiếng Anh không đủ. Thay vào đó, tôi nắm bàn tay cô khi cô đang bỏ mũ ra và dẫn cô tới tận chỗ móc áo trên tường. Cái ruy băng trên chiếc mũ trở nên nhỏ bé trong căn phòng u ám.

Tôi không ra khỏi phòng ngay, mà dừng lại trước cái mũ một hồi lâu. Con người của cô ấy màu xanh nhạt, nó đẹp như thể không phải là mắt người vậy.

- Sao không phải là phòng 301? Chúng ta vẫn còn trống bao nhiêu phòng cơ mà! - Tôi phàn nàn với mẹ.

- Mày đúng là con ngốc! Cô ta không nhìn thấy gì cơ mà. Thế nghĩa là chẳng can hệ gì đến chuyện có nhìn thấy biển từ cửa sổ hay không, đúng không nào? - Mẹ tôi trả lời bằng giọng khê khằng kiêu “phải cẩn thận vì cô ta có thể nghe được”.

Cô Iris đi thám hiểm từng góc ngách trong quán trọ. Cô đếm số bậc cầu thang, đo chiều dài hành lang bằng bước chân, và xác định cửa nhà ăn. Bàn tay cô không bỏ sót bất kỳ chỗ nào: công tắc điện, cái khung tranh đầy bụi bẩn, bản lề của cánh cửa, rèm cửa và cái chặn rèm cửa, những vết xước ở tay vịn cầu thang, rồi cả giấy dán tường đã bong tróc... Cô làm sống lại những đồ vật chúng tôi đã quên từ bao giờ, sưởi ấm chúng bằng lòng bàn tay và âu yếm chúng. Dường như cô đã trở thành hiện thân của nữ thần cầu vồng để yêu thương chốn này.

Người thực sự yêu quán trọ Hoa Diên Vỹ chỉ có mình cô ấy.

*

* *

Tôi chưa bao giờ thấy biết ơn mẹ vì đã búi tóc cho tôi, cho đến ngày đó.

Tôi có hẹn ăn trưa với dịch giả. Chỗ ông ta đặt trước là nhà hàng cao cấp nhất trong thị trấn mà tôi chưa từng vào bao giờ.

May nhờ có mẹ nên tôi không cần lo chuyện đầu tóc. Thực lòng tôi muốn thắt ruy băng, nhưng chắc sẽ bị hỏi dồn là tại sao đi gặp một bà già mà lại phải ăn diện thế, nên không dám nói ra.

Tôi quyết định mặc chiếc váy hoa nhỏ màu vàng. Tuy kiểu của nó hơi lỗi mốt, nhưng để mặc ra ngoài thì tôi chỉ có mỗi cái váy ấy thôi. Túi xách của tôi là thứ rẻ tiền theo kiểu trẻ con, mũ màu rơm nhạt.

Nhưng giày của tôi là đồ da thật. Đó là đồ khách bỏ quên. Vì địa chỉ trong sổ khách trọ ghi vớ vẩn, nên không bắt liên lạc được. Và “Thế thì ỉn xin!” - mẹ tôi nói thế. Mũi giày hơi chật một chút, còn lại không vấn đề gì.

Tôi lên mở ngăn kéo bàn trang điểm của mẹ. Có bốn, năm thỏi son bôi dở nằm lán lóc. Cái nào cũng có vẻ quá lõe loét, nhưng mà bôi một tí chắc chẳng sao, nghĩ vậy tôi lấy một thỏi ra thử. Phần đầu thỏi bị vẹt giống hình môi của mẹ. Tôi liền ấn thử chỗ đó lên môi mình. Một mùi hương bí ẩn tỏa ra, tim tôi đập thành thịch. Tâm trạng của bà giúp việc lúc chớm đồ cũng như thế này sao? - tôi nghĩ.

Tôi cẩn thận quệt son. Màu son bắt đầu sáng lên trên khuôn mặt một cách vô duyên. Tôi vội vàng lấy khăn giấy chùi đi. Lần này nó nhoét ra ngoài trông càng xấu hơn.

Tôi lo lắng không biết khi nào mẹ tôi sẽ vào phòng. Cũng sắp đến giờ hẹn. Tôi miệt mài tô son như thể mong ước lớn nhất của dịch giả là tôi có thể thoa son giỏi vậy.

Tôi sợ làm ông ta thất vọng. Ông đã run rẩy đến thế khi định chạm vào tóc tôi, vậy mà tôi lại không đáp ứng được nguyện vọng của ông thì ông sẽ buồn thế nào, tôi sợ phải tưởng tượng ra cảnh đó.

Rồi thì tôi cũng bôi được son cho gọn. Tôi đi tắt, đội cái mũ màu rơm nhạt, xem xem khóa váy đã kéo chưa. Cũng có một người khác nữa trong cùng một ngày, cùng một giờ, đang hướng về cùng một địa điểm, như tôi. Điều đó khiến tôi thấy vui.

Tôi chỉ nói “Con đi đây ạ!” với mẹ đang dọn dẹp phòng ở tầng ba cùng bà giúp việc, rồi tôi băng qua sân trong ra cửa và chạy thẳng đến chỗ đồng hồ hoa trên quảng trường trung tâm.

*

* *

- Thư có an toàn đến tới tay cô không? - Dịch giả hỏi.

- Vâng, không sao ạ. - Tôi trả lời.

- Tôi chỉ lo lắng mỗi chuyện đó. Cứ nghĩ giả sử cô không trông thấy bức thư, và nó trôi dạt đến đâu đó là tôi lại thấy bồn chồn.

Ông ta nâng vành mũ của tôi lên một chút, có lẽ muốn nhìn tôi rõ hơn. Tôi nheo mắt bối rối. Mặt trời đã hoàn toàn mang dáng dấp mùa hè. Sau lưng chúng tôi, cậu thiếu niên vẫn lặng thinh chơi phong cầm.

- Đói bụng chưa? - Dịch giả hỏi.

Tôi gật đầu. Song thực sự tôi cũng chẳng biết mình có đói không. Mắt tôi, da tôi, tai tôi trở nên nhạy bén để quan sát người đàn ông đã lâu không gặp, còn các cơ quan nội tạng thì chẳng có cảm giác gì.

Chúng tôi đi dọc theo bờ biển tới nhà hàng. Trên bãi biển căng rất nhiều ô. Tường thành hiện lên rõ mồn một. Nhiều người đi từ dãy đá ra đó xếp thành hàng. Một số người sau lưng đầy cát, số khác mặc áo phông trùm lên bộ đồ bơi còn ướt, cả những người ôm những chiếc phao bơi căng phồng khiến con phố trở nên nhộn nhịp, chúng tôi đi sát vào nhau cho khỏi lạc.

Dịch giả vẫn mặc một bộ vest dạ. Măng sét áo đính ngọc trai, cà vạt thắt gọn gàng, kẹp ghim gài. Cà vạt giống y như lần trước.

- Cháu chưa bao giờ được đi ăn ở nhà hàng cả. Huống chỉ là chỗ cao cấp như thế...

- Cô không phải lo. Chỉ cần ăn món nào mình thích là được.

- Bác hay ăn ở đó lắm à?

- Không, thi thoảng thôi. Khi thằng cháu họ tôi đến chơi.

- Bác có cháu ạ?

- Là con trai em gái bà vợ đã mất của tôi. Hơn cô ba, bốn tuổi gì đó.

Tôi ngạc nhiên vì dịch giả có bà con thân thích, nhưng câu nói “bà vợ đã mất” lại thu hút tai tôi hơn.

- A, hôm nay tường thành nhìn rõ quá!

Ông ta chỉ tay về phía biển. Biển ánh lên sắc màu đẹp chưa từng thấy trong năm nay. Từ trên bờ ra đến ngoài khơi, màu xanh nước biển trở nên sâu dần, đây đó bóng những chiếc thuyền buồm và đầu sóng trắng xóa trước mũi thuyền càng làm nổi bật màu xanh trong đó. Tường thành tắm trong ánh nắng trải dài tới tận nền đất, nhưng mặt đá đầy sò và rong rêu vẫn ẩm ướt.

- Vâng, đúng vậy thật..

Tôi cùng nhìn về một phía với người đàn ông. Cụm từ “bà vợ đã mất” trở nên mờ nhạt trong khung cảnh này.

Chúng tôi tới cổng nhà hàng. Cậu gác cổng tươi cười cúi chào, và chúng tôi chuẩn bị bước vào trong. Đột nhiên sau lưng tôi có tiếng nói.

- À há, đã lâu không gặp! - Đó là một cô gái hình như tôi đã gặp ở đâu thì phải.

- Anh khỏe không? Lúc ấy cảm ơn anh rất nhiều nha! - Cô gái cố tình buông giọng ngọt xớt.

Người đàn ông khoác vai tôi, lờ đi toan bước vào.

- Này, định lờ em đi à? Bất lịch sự quá!

Cô ta cùng một cô nữa nhìn nhau, rồi vừa cười nhăn nhở vừa nháy mắt với chúng tôi. Cả hai đều có khuôn mặt sưng húp không trang điểm, mái tóc rối bù buộc túm đằng sau, họ mặc những chiếc váy ngắn tới mức không tưởng tượng được, để lộ đôi chân trần. Tôi nhận ra đây là người phụ nữ ở Hoa Diên Vỹ tối nọ.

- Chẳng phải chúng ta đúng là oan gia hay sao? Lại còn làm ra cái vẻ nghiêm nghị nữa. Mặc cười thật! Lúc gi lười vào chỗ ấy của tôi thì vui vẻ thế mà...

Cô ả cười ré lên. Người trên phố ngoảnh lại nhìn. Những khách ngồi cạnh cửa sổ nhà hàng cũng để ý thấy sự bất thường, nhìn chúng tôi vẻ ngờ vực. Nụ cười trên khuôn mặt cậu lễ tân biến mất. Tôi so vai lại và bám vào ngực người đàn ông, không biết nên làm gì.

- Nào...

Ông thì thào vào tai tôi tôi nghe được. Ông xử sự như không nghe thấy những lời lăng mạ ấy. Ông nhìn thẳng về phía trước, dịu dàng ôm lấy vai tôi khi chúng tôi bước qua cửa kính.

- Lần này lại tấn công một em gái thế kia, lão định giở trò gì hả? Này em, phải coi chừng lão ta đấy!

Cô ả vẫn chưa thôi, lại gào lên gì đó. Thay vì bịt tai lại, tôi càng nép sát vào ngực người đàn ông.

- Chào mừng quý khách! - Người lễ tân nói. Anh ta đã nhận ra vụ lộn xộn, vẻ mặt bối rối khổ sở, nhưng dù sao đây cũng là công việc nên vẫn phải giữ đúng phép tắc.

Dịch giả nói tên. Qua lớp kính, tôi thấy ả kia còn phun ra mấy câu tục tĩu nữa, rồi đi xa dần. Người đi đường cũng mau chóng hết hiếu kỳ, lại trở về như cũ. Song cái không khí mỉa mai xung quanh chúng tôi thì không hề biến mất.

Người lễ tân chằm chú nhìn cuốn sổ đặt chỗ ó bìa bằng da một hồi lâu. Anh ta nhìn từ trên xuống dưới, rồi từ dưới lên trên, giữa chừng lại liếc trộm chúng tôi. Ánh mắt của anh ta cùng tiếng gào thét của cô gái càng lúc càng khiến tôi không chịu đựng nổi. Đột nhiên tôi cảm thấy sự có mặt của mình thật vô duyên, liền giấu túi xách sau lưng.

- Rất xin lỗi quý khách, chúng tôi không nhận được lời đặt trước nào... - Người lễ tân nói một cách dè dặt.

- Không thể có chuyện đó! - Dịch giả phản đối. - Anh thử kiểm tra lại một lần nữa được không?

- Vâng, tôi đã xem đi xem lại mấy lần rồi...

- Năm ngày trước, tôi đã gọi điện đến đây đặt chỗ hẳn hoi cơ mà. Mười hai giờ rưỡi trưa ngày mùng tám tháng Bảy, hai chỗ nhìn ra biển.

- Chắc là có nhầm lẫn gì rồi ạ.

- Thế anh định cho qua luôn đấy à?

- Thành thật xin lỗi quý khách.

- Tôi đã mất công đến tận đây rồi. Các anh có thể làm gì đó chứ.

- Rất tiếc, hôm nay nhà hàng không còn chỗ trống nữa.

Mồ hôi rỉ trên trán dịch giả nổi nhau chảy xuống thái dương. Môi ông ta khô đi, bàn tay để trên vai tôi trở nên lạnh ngắt. Người lễ tân cúi đầu, nhưng vẻ mặt không giống hối lỗi chút nào. Rõ ràng anh ta đang khó chịu thì đúng hơn.

- Gọi tay phụ trách đặt chỗ ra đây cho tôi! Sẽ biết ngay à xem! Đừng hòng giả vờ không biết nhé! Tôi nhớ rất rõ giọng người đó trong điện thoại. Mà không chỉ giọng thôi đâu. Tôi còn nhớ hết các chi tiết, từng câu từng từ, không sót một lời nào. Thế nào, dẫn người đã nghe điện thoại đến đây! Nếu không thì đưa tôi xem quyển sổ kia. Chuyện đó chắc không khó khăn gì chứ? Nếu ở cột mười hai giờ rưỡi có ghi tên tôi thì các người tính sao?

Tiếng dịch giả lớn dần, rồi không kiểm soát được nữa. Cuối cùng nó trở nên khàn khàn run rẩy. Từ trong nhà hàng một cậu con trai và một người - hình như là ông chủ - xuất hiện. Tất cả khách trong nhà hàng, chẳng ai là không nhìn chúng tôi.

Tôi thấy sợ. Nỗi sợ hãi mãnh liệt hơn hẳn những gì tôi từng trải qua. Vì thế tôi đứng im, không cử động. Cứ như là nếu bất cẩn ngọ nguậy, sự việc sẽ thành ra không thể cứu vãn được.

- Thưa quý khách...

-

Cánh tay vẫn quàng vai tôi từ nãy giờ đã buông ra, giật lấy quyển sổ và quăng mạnh xuống sàn. Tất cả mọi người ở đó nhìn vào quyển sổ nằm bẹp dưới đất. Hình như ngoài chỗ đó ra họ chẳng còn chỗ nào khác để nhìn nữa.

Dịch giả buông thông cánh tay, thở hổn hển. Cái ông ta định tỏ ra không phải là sự giận dữ, mà là một kiểu đau khổ khác hơn cả thế. Dường như đã có một vết rách xuất hiện mà ông không hề hay biết. Nó không

ngừng lan ra đến mức khó chữa lành và gặm nhấm toàn bộ con người ông ấy. Nếu chỉ có nỗi giận không thôi thì tôi có thể làm nguôi được, chứ đổ vỡ tanh bành thế này thì tôi không biết mình nên làm sao để ông ta trở lại như cũ.

“Bác ơi, thôi đi. Được rồi mà. Cùng lắm ta không ăn ở đây nữa. Có đặt trước hay không cũng được mà. Xin bác đẩy, bỏ đi. Đừng làm lớn chuyện thêm nữa.”

Tôi bám chặt lấy dịch giả. Nước mắt tự nhiên dâng lên trong mắt tôi.

Vừa khóc tôi vừa nhớ đến giọng nói của dịch giả: “Đừng có sỉ nhục tôi!” Đúng, đúng là giọng nói ấy. Là âm thanh y như giọng nói đã từng hớp hồn tôi lần đầu tiên ở Hoa Diên Vỹ. Là tia sáng xuyên qua không gian hỗn loạn, chỉ trong tia sáng ấy mới ẩn chứa sức mạnh.

Tôi sợ phát khóc, nhưng sâu thẳm trong tim tôi muốn nghe lại mệnh lệnh của người đàn ông một lần nữa.

*

* *

Chúng tôi bị đưa đẩy đến một nơi khác. Màu sắc của biển và ánh mặt trời vẫn rực rỡ đầy sức sống như thế. Nhưng ánh sáng hân hoan lúc trước khi vào nhà hàng thì không thể có lại. Trong khoảnh khắc, tôi cảm thấy dường như chúng tôi đã rơi vào một cái hang ẩm đăm và tăm tối.

- Tôi xin lỗi.

Dịch giả nói. Cơ diện loạn của ông trong thoáng chốc đã biến mất. Hình bóng cơ thể ông lại trở về một khối. Mồ hôi đã ráo, tay ông lại choàng lấy vai tôi.

- Không, không sao đâu ạ.

Chỉ có nước mắt của tôi là tuôn chảy không ngừng. Lời lăng nhuc của cô gái, trò chơi khăm ở nhà hàng, sự thay đổi đột ngột của ông, và khát khao thầm kín mà nó gợi lên trong tôi... Những cái đó ập đến tôi trong một khoảnh khắc quá ngắn ngủi, nên tôi cảm thấy bối rối.

- Thực sự xin lỗi vì đã gây cho cô một kỷ niệm không hay. Tôi cũng không nghĩ là sẽ xảy ra chuyện như vậy.

- Bác đừng xin lỗi nữa.

- Nào lau nước mắt đi thôi.

Người đàn ông rút từ túi áo khoác một chiếc khăn tay, áp vào má tôi. Đó là chiếc khăn trắng muốt, không hề có một nếp nhăn nào.

“Bác không cần phải xin lỗi. Không ai có lỗi cả. Chỉ là chuyện không may thôi. Cháu khóc không phải vì phật lòng gì đâu ạ.”

Khi tôi ngửi mùi cái khăn, nước mắt lại trào ra.

Lúc chúng tôi ra khỏi nhà hàng, mọi người đều im lặng. Họ chỉ nhìn chúng tôi với vẻ mặt khinh rẻ pha lẫn khó chịu. Những người khách lại tiếp tục ăn như không có chuyện gì xảy ra, người lễ tân nhặt quyển sổ lên rồi phủ bụi. Cậu gác cổng có lẽ cũng giống những người đó, song cậu ta vẫn đẩy cửa giúp chúng tôi.

Trước hết chúng tôi đi đến một nơi để không trông thấy cái nhà hàng ấy nữa, và ngồi trên đập chắn sóng bằng bê tông chờ cho nước mắt tôi khô đi. Bầu trời không một gợn mây, nắng ngày càng chói chang. Thi thoảng gió Nam lại thổi làm gấu váy tôi bay phấp phới.

Người đàn ông nhìn chăm chăm khuôn mặt tôi dưới mũ như muốn giúp điều gì. Ông xoa vai tôi, gấp lại cái khăn, và phúi cát bám trên giày cho tôi.

Một quả bóng bay lên từ bãi biển, nằm lặn dưới chân chúng tôi. Một cậu bé con mặt dính kem nhìn chúng tôi đầy tò mò. Một tốp những người mặc đồ lặn ướt sũng đi qua khiến con đường nhầy nhụa. Có tiếng còi tàu rời bến.

- Giờ làm gì đây? Cô muốn gì ta sẽ làm thế. - Dịch giả nói.

Tôi thở một hơi dài, chờ cho giọt nước mắt cuối cùng chảy xuống.

- Cháu đói rồi. - Tôi thành thật trả lời.

Trước khi vào nhà hàng tôi không cảm thấy đói, vậy mà khi mọi việc trở nên tồi tệ tự nhiên tôi lại muốn ăn cái gì đó.

- Ừ nhỉ. Đã hơn một giờ rồi. Ta hãy ăn thứ gì thật ngon vào. Còn đây nhà hàng khác kia mà. Nào, cô muốn ăn gì?

- Cái kia! - Tôi chỉ tay về phía quán pizza vỉa hè ngay trước mặt.

- Nếu ăn pizza thì có một quán ngon và thanh lịch hơn đây. Ở ngay gần đây thôi. Để tôi dẫn cô đi!

- Không! Chỗ kia được rồi. - Tôi vẫn chỉ về phía đó.

Tôi muốn dùng hết sức nhét vào miệng thứ gì đó nhiều dầu mỡ, tới mức cổ họng nghẹn ứ. Tôi cảm giác ăn thực mạng kiểu ấy mới hợp với hai chúng tôi lúc này.

Chúng tôi đứng ở một góc quầy, ăn pizza và uống coca. Dịch giả vẫn cúi đầu, thận trọng cắn từng miếng bánh như đang suy nghĩ chuyện gì. Hễ tay dính bẩn một chút ông ta liền lấy giấy lau đi, rồi vo tròn ném vào gạt tàn thuốc lá. Thỉnh thoảng ông ta nhìn tôi định nói gì, rồi lại thôi và nuốt trôi luôn lời nói cùng nước coca.

Tôi cũng im lặng giải quyết dần chỗ bánh pizza. Đầu ngón chân kẹt trong giày da đau nhức. Quầy tính tiền ở đây tồi tàn hơn so với quầy lễ tân ở Hoa Diên Vỹ. Nó nhộp nháp toàn dầu ô liu, xốt cà chua và nước xốt hạt tiêu. Bên trong quầy tối mù mù, nồng nặc mùi thuốc lá, bởi bàn thì cẩu kính. Một con gián bò giữa đồng gia vị.

Bơ tan chảy bám vào răng, lưỡi bỏng rát vì nắm quá nóng. Sơn môi mà buổi sáng tôi phải khó khăn lắm mới thoa được giờ bay hết. Song dù có ăn nữa, ăn nữa chúng tôi cũng không thể vui lấp đi cái hang mình đã rơi vào.

4. Chương 4

Tôi không biết những gì dịch giả đã làm trên thân thể mình có phải là hành động bình thường hay không. Tôi cũng không biết làm thế nào để kiểm chứng.

Nhưng có lẽ đó là một điều đặc biệt. Bởi vì nó rất khác với những gì tôi tưởng tượng trong đầu khi cảm nhận âm thanh bí ẩn và không khí bao trùm Hoa Diên Vỹ mỗi tối.

- Cởi quần áo ra! - Người đàn ông ra lệnh.

Đây là mệnh lệnh đầu tiên ông ta ra cho tôi.

Chỉ cần nghĩ âm thanh đặc biệt đó dành riêng ỉn là tim tôi run lên. Tôi lắc đầu. Không phải vì muốn từ chối, mà vì tôi quá thận trọng khi nhận ra mình đang run.

- Tất cả, cởi hết tất cả ra! - Ông nhắc lại.

Mọi hấp tấp cùng ham muốn ẩn sâu trong vẻ mặt bình thản. Vừa nãy ông ta còn e dè là thế vậy mà vừa đến đây ông ta đã bắt đầu ra lệnh cho tôi.

- Không...

Tôi băng qua căn phòng, định mở cửa. Mấy cái tách ông ta vừa mang ra va vào nhau lách cách.

- Định về đây à?

Nhanh như chớp, ông ta đã đứng chặn cửa từ khi nào và nắm chặt lấy cổ tay tôi.

- Còn ba mươi phút nữa mới đến chuyến tàu tiếp theo.

Cảm giác đau nơi cổ tay mỗi lúc một rõ rệt. Đầu ngón tay ông ta ấn lõm da tôi. Tôi ngạc nhiên không hiểu sao một người đàn ông đã đứng tuổi và nhỏ con như vậy lại mang sức mạnh to lớn nhường này. Tôi biết chắc chắn ông ta sẽ ngăn mình lại bằng cách này. Ngay từ đầu tôi đã thấy mình không thể trốn khỏi đây được nữa rồi.

- Buông cháu ra!

Tuy vậy tôi toàn nói những điều trái với tâm trạng trong lòng. Vì tôi biết chắc người đó sẽ ra một mệnh lệnh mạnh mẽ hơn, áp đảo hơn thế.

Ông ta cố lôi tôi vào giữa phòng. Sức mạnh ấy quá ghê gớm khiến hai chân tôi khụy xuống, và tôi ngã lộn ra sàn. Trong mắt tôi giờ đây là chân ghế sofa, cùng đôi dép đi trong nhà tuột ra nằm lộn lác, và biển thấp thoáng sau khe rèm cửa.

- Để ta dạy mi cách cởi quần áo!

Nói rồi ông ta lật sấp tôi lại, ghì đầu tôi xuống sàn rồi kéo tuột khóa váy. Lưng tôi phát ra một âm thanh sắc nhọn giống như bị dao cứa. Bất giác tôi định gập cơ thể đang run rẩy của mình lại, song ông ta không để tôi làm điều đó. Đến cả mi mắt, cả một ngón tay ông ta cũng không cho tôi tự do cựa quậy.

Đúng là dịch giả vẫn chưa hết giận. Ông ta định mượn cơ thể tôi để trả thù cô gái đó và người lễ tân ở nhà hàng bằng cách riêng của mình.

Tai tôi cong gập lại, vú bị ép xuống, và miệng há hốc ra, không ngậm vào được. Những sợi lông tua tủa trên thâm chọc vào môi tôi, chúng có vị đắng đắng.

Cơ thể tôi đáng lẽ phải rất đau. Thế nhưng tôi không thể cảm nhận được. Các dây thần kinh của tôi đã bị rối ở đâu đó. Khi những đau đớn thấm sâu vào da thịt, tức thì một sự uể oải dịu ngọt lan tỏa.

Ông ta lột cái váy đầm ra và quăng đi. Nó trở thành một đồng màu vàng rúm ró ở góc phòng. Cái từng bao bọc cơ thể tôi đã biến đi trong nháy mắt.

Tiếp theo là váy lót, tất dài, rồi xu chiêng bị rút ra. Phải kéo căng chỗ nào, phải tháo móc chỗ nào ông ta đều nắm rõ. Hai cẳng chân, hai cánh tay, và cả mười ngón tay chuyển động liên hồi trên người tôi. Không hề lưỡng lự, không hề mắc sai lầm.

Tôi kêu lên khi cuối cùng chiếc quần lót tuột khỏi cổ chân. Tôi nhận ra ông ta đã hoàn lột sạch mọi thứ trên người tôi, và tôi trở thành một đồng thịt bất lực. Tôi muốn hét thật to, nhưng những gì thoát ra từ miệng chỉ là tiếng rên rỉ. Người đàn ông lại càng ghì chặt đầu tôi xuống sàn. Khuôn mặt khó coi của tôi phản chiếu trên tấm kính của giá sách. Phía sau tấm kính ấy xếp đầy những quyển sách tiếng Nga.

*

* *

Lần đầu tiên tôi được thấy tiếng Nga là như thế nào. Khi được dẫn vào phòng này, thứ đầu tiên đập vào mắt tôi là bàn làm việc. Đó là một cái bàn cũ đơn sơ. Trên bàn có năm chiếc bút chì vót nhọn, hai cuốn từ điển cũ kỹ, cái chặn giấy, kính lúp, con dao rọc giấy, một cuốn sách dày cộp vẫn đang mở và một quyển vở, tất cả những thứ đó đều được sắp xếp ngăn nắp.

Chữ trong quyển vở cũng vậy, không xô lệch một milimet nào. Những con chữ nhỏ bé được viết một cách cẩn thận và chính xác. Không một chữ nào bị sửa lại hay viết đè lên. Những con chữ trông hết như một bức tiểu họa tinh xảo.

- Cái này... là cuốn tiểu thuyết có nhân vật Marie phải không ạ?

Dịch giả chặn tay tôi lại khi tôi định với lấy cuốn sách. Hình như ông ta không muốn tôi động vào nó. Hay có khi nào ông ta chỉ muốn nắm tay tôi thôi cũng nên.

- Đúng. - Ông ta trả lời.

- Tuy cháu không hiểu gì, nhưng mà chỉ ngấm nhìn thôi cũng thấy thú vị rồi.

- Tại sao?

- Bởi vì nó giống như ám hiệu ẩn chứa một bí mật lãng mạn.

Ông ta vẫn giữ chặt tay tôi.

- Marie bây giờ ra sao rồi ạ?

- Cuối cùng nàng cũng hẹn hò với thầy dạy cưỡi ngựa. Hai người ôm nhau trong góc chuồng ngựa, tay vẫn nắm chặt roi. Những con ngựa khê hí lên, lúc lắc sợi dây cương trên cổ. Tiếng rơm lạo xạo dưới chân họ. Một tia nắng xuyên qua kẽ hở trên tường cắt ngang bóng tối. Sau đó họ...

Người đàn ông kéo tôi lại và hôn. Trong một thoáng tôi cảm nhận được tất cả những gì trên môi ông ta. Sự ám áp cùng cảm giác khô khốc già nua, tất cả mọi thứ. Một nụ hôn im lặng. Ngay cả tiếng sóng cũng ngừng lại. Một sự tĩnh lặng như thể chúng tôi bị hút xuống đáy sâu vậy.

Ham muốn của người đàn ông ngày càng tăng. Hai bàn tay đặt trên vai tôi sờ soạng dần xuống lưng, tới eo rồi rờ từng khớp xương. Tôi lúng túng không biết nên đón nhận chúng như thế nào. Tuy nhiên tôi không còn cách nào khác ngoài việc cử động theo mệnh lệnh của ông ta. Khi ham muốn đã tới tột đỉnh, ông ta nói:

- Cởi quần áo ra!

Ngoài kia trời đang nóng vậy mà trong nhà mát lạnh. Có lẽ không phải do tôi đang ở trần, mà vì khí lạnh đọng lại trong phòng. Thi thoảng rèm cửa sổ phía Nam lay động, nhưng gió nóng không thổi được tới đây. Hàng hiên quét sơn trắng bên kia cửa sổ cùng sân cỏ và biển trải rộng phía trước trông như một thế giới xa xăm nào đó. Chỉ có hai người chúng tôi đang bên nhau.

Dịch giả nắm lấy tóc tôi, kéo tôi lên ghế. Tôi vội ôm lấy đầu, nhưng không kịp. Búi tóc mẹ tôi làm bung ra, xoa xuống mặt. Những cái kẹp tóc bị tuột mắc lại khắp nơi.

- Có chống cự cũng vô ích!

Giọng nói của ông ta mang lại cho tôi khoái cảm cùng nỗi đau. Tôi định gật đầu, song cổ tôi không cử động bình thường được.

- Trả lời đi chứ!

- Vâng - Không hiểu sao tôi chỉ buột ra một tiếng yếu ớt.

- Nói to hơn nữa đi!

- Vâng, hiểu rồi ạ!

Tôi nhắc đi nhắc lại một câu đến khi nào ông ta thấy thích.

Không rõ từ đâu có một sợi dây kỳ lạ xuất hiện, quấn chặt lấy tôi. Nó mềm, dày và chắc chắn hơn loại dây nhựa dùng để gói đồ.

Nó thoảng mùi hóa chất, giống mùi bốc lên trong phòng thí nghiệm sau mỗi giờ học. Không biết chừng nó còn giống cả cái mùi của ông tôi trước lúc mất. Nhắc mới nhớ nó giống mùi trong cái ống dùng để hút chất dịch màu vàng từ bụng ông.

Sợi dây thít vào từng thớ thịt trên người tôi, nó siết chặt khiến da thịt tôi lõm xuống. Dịch giả sử dụng nó một cách thành thạo. Những động tác của ông rất hoàn hảo từ đầu đến cuối. Các ngón tay trung thành đảm nhận nhiệm vụ của chúng. Đường như những ngón tay ấy đang làm phép trên cơ thể tôi vậy. Tôi không thể tưởng tượng ra được mình lúc này trông như thế nào. Chỉ còn cách nhìn lên tấm kính của giá sách.

Cổ tay tôi bị trói, hai cánh tay bẻ quặt sau lưng. Vú tôi bị ép xuống trông thật khó coi, nó không còn như lúc đầu. Hai núm vú ửng màu hồng nhạt như chờ được vuốt ve. Phần dây trói trói gấp đầu gối tôi bị buộc cùng hông và xương hông khiến phần háng tôi ban ra. Chỉ cần hơi khép chân lại là sợi dây sẽ càng thít chặt hơn, nó ăn sâu vào cả lớp niêm mạc mềm nhất. Ánh sáng chiếu vào những nếp gấp trước giờ vẫn đóng kín trong âm h

Tôi không còn định trốn nữa, và cũng đã làm theo những gì ông ta nói vậy mà ông ta vẫn chưa tin tôi. Đường như ông ta muốn cướp đi hết cả tự do của tôi.

- Sao lại run lấy bấy thế hả?

Người đàn ông nắm lấy cầm tôi. Sợi dây rít lên khi tôi quay mặt sang hướng khác. Trong đầu tôi biết mình phải nói ra câu trả lời ông ta mong muốn nhất, song tôi lại chỉ hờn hén. Người đàn ông kéo mạnh cái nút thắt sau đầu tôi. Toàn thân tôi đau nhói.

- Cháu xin lỗi!

Bị đau đớn đè nặng, cuối cùng tôi cũng cất tiếng. Song người đàn ông không buông tay ra.

- Cháu xin lỗi! Xin tha cho cháu!

Đó là câu mà hồi nhỏ tôi đã nói đi nói lại với mẹ bao lần. Hồi đó tôi không biết thế nào gọi là tha thứ, mà chỉ kêu gào lên thế thôi. Cuối cùng bây giờ tôi đã hiểu ý nghĩa của nó. Từ sâu thẳm trong tim, tôi muốn được tha thứ.

- Cháu xin bác! Bác tha cho cháu đi! Cháu sẽ không run nữa. Cháu sẽ im lặng mà!

Người đàn ông đưa mắt nhìn tôi. Ông ta nhìn xoáy vào từng góc ngách trên cơ thể tôi, không chớp mắt.

Trong một căn phòng mà từ tử chén, ga trải giường, bàn làm việc, cho tới những con chữ trong cuốn vở, tất cả đều được sắp xếp ngăn nắp thế này, chỉ có mình tôi đang làm loạn lên. Váy và đồ lót của tôi vương vãi khắp nơi, còn tôi trở thành một sinh vật kỳ dị nằm lẩn lóc trên ghế sofa.

Hình ảnh tôi phản chiếu trong tấm kính trông hệt một con côn trùng đang thoi thóp. Hệt một con gà bị treo lủng lẳng trong kho lạnh của cửa hàng thịt.

*

* *

Nếu xuống tàu rồi đi dọc bờ biển theo hướng ngược lại với hướng về phía cửa hàng đồ lặn sẽ bắt gặp một con vịnh nhỏ. Nhà người đàn ông nằm ở rìa con vịnh.

Đó là một căn nhà nhỏ có mái màu xanh. Bãi cỏ cắt tỉa gọn gàng, nước sơn trên hiên nhà bóng loáng như vừa được sơn lại, cửa sổ buông một tấm rèm bằng ren trắng xóa. Song chúng không thể giấu nổi vẻ tồi tàn của căn nhà. Tường, khung cửa sổ, thêm nhà, cửa ra vào hết thảy đều bị sây sứt, chắc có lẽ đã dãi dầm trong gió biển khá lâu. Những bậc thang bằng bê tông phủ vỏ sò dần lên thêm nhà.

- Nào, cẩn thận nhé!

Dịch giả đỡ lấy tay tôi. Đầu ngón chân k trong giày da đau không chịu nổi. Đó không phải là nỗi đau thực sự. Tôi không ngờ rằng cũng bàn tay đã đỡ cho tôi khỏi ngã kia sẽ âu yếm tôi bằng cách riêng của nó.

- Căn phòng đẹp quá!

Tôi ngồi xuống ghế sofa và nói. Tôi đã không thật lòng. Bởi vừa bước qua bậc thềm tôi đã bị một cảm giác khó chịu bám theo sau.

- Cảm ơn!

Tuy thế, dịch giả trả lời với vẻ vui sướng. Khuôn mặt nặng nề suốt từ lúc ở nhà hàng cho tới lúc đứng ở quán pizza vĩa hè giờ đã dần ra. Ông mỉm cười. Hình như ông ta vừa cười vừa nghĩ xem khi nào thì ra mệnh lệnh đầu tiên cho tôi.

Phòng này là phòng khách kiêm phòng đọc sách. Một bên tường là giá sách. Căn buồng nhỏ ở sâu bên trong hình như là phòng ngủ. Ở đó có tủ quần áo và giường. Khung cửa kéo đang mở, nhìn qua đó có thể thấy được cả nhà bếp.

Dụng cụ làm bếp đều đã lỗi thời, song đó là một căn bếp sạch sẽ gọn gàng. Trong nhà không có vật nào thừa. Không hề có tranh ảnh, lọ hoa hay đồ trang trí. Chỉ có những đồ dùng thực sự cần thiết là được bày ra.

Song cái tạo nên điểm khác biệt của ngôi nhà là sự ngăn nắp đến từng chi tiết. Mỗi quyển sách đặt trên giá đều có vị trí riêng của mình, bếp ga được đánh sạch bong, ga trải giường không có lấy một nếp nhăn nào.

Sự ngăn nắp không làm cho nơi này trở nên dễ chịu mà khiến người ta ghê sợ. Tôi nhẹ nhàng trả cái gối ôm về chỗ cũ.

- Để tôi pha gì cho cô uống nhé!

Ông ta đi vào bếp rồi mang ra một bộ pha trà. Những đồ vật cần thiết được sắp xếp theo thứ tự trên khay.

Tôi chăm chú nhìn dịch giả pha trà. Ông tráng ấm tách, cho lá trà vào bình rồi xối nước sôi. Sau đó ông ta phủ một tấm vải lên cái bình rồi chờ trong chốc lát. Bàn tay đang đặt chỗ mép khay lại bắt đầu cử động. Ông ta ột lượng sữa vừa phải vào trong tách và lấy tấm phủ ra. Rồi ông rút từ trên cao xuống để trà quện vào cùng sữa.

- Nào, xin mời!

Dịch giả mở nắp hộp đường, xoay cái tách về phía tôi nửa vòng rồi dừng lại. Khi ấy lần đầu tiên tôi nhận biết được vẻ lịch thiệp trong cử động của những ngón tay ông ta. Trông chúng không có gì là miễn cưỡng, móng tay hơi sậm, những nốt đồi mồi và mụn ruồi khiến những ngón tay trông thật tuyệt vời. Vậy mà mỗi lần cử động những ngón tay ấy lại làm cho những thứ được chúng chạm vào trở nên bối rối và từ chúng như phát ra một mối đe dọa thống trị. Tôi nhấp một ngụm trà. Chiếc thuyền chở khách đi lặn băng qua bên kia con vịnh. Thị trấn nhòa đi trong ánh sáng lấp lánh phản chiếu lên sóng biển. Một con chim nhỏ màu nâu vừa đậu xuống hiên nhà lại lập tức bay đi.

*

* *

Lớp lông mu nhấp nháy mồ hôi, đám lông nách cạo sát cùng âm hộ chẳng có gì là đẹp, và đôi nhũ bông quá lép không làm ông ta vỡ mộng sao? Đã mất công trời tôi mà cuối cùng tôi lại ra hình dạng xấu xí khó coi đến thế, chắc ông ta phải đau khổ lắm. Chắc ông ta sẽ thấy rất cuộc cô điếm kia vẫn hơn tôi, dù có bị cô ta chửi rủa thế nào đi nữa.

Dịch giả áp lên người tôi. Không hề vội vã. Ông ta cử động như thể biết chắc sợi dây sẽ không tuột. Ông chuyển động chậm rãi như muốn níu giữ khoái cảm lâu hơn. Mối ông ta lết vào gáy, vào tai tôi, và hóp lấy môi tôi. Cảm giác khác hẳn so với nụ hôn khi nãy. Hai lớp niêm mạc cọ xát vào nhau, chất nước bọt mang mùi pizza trào lên. Hai tay ông ta sờ nắn vú tôi. Hai bên vú bị sợi dây thít làm vẹo đi, nhờ thế mà tôi có phản ứng tức thời với những cảm giác nhỏ nhất. Hai đầu vú tôi căng lên để đón nhận những ngón tay của ông ta dễ dàng hơn.

Dịch giả vẫn không cởi áo vest. Cũng không tháo cà vạt, nút tay áo cũng để nguyên. Bộ dạng ông ta vẫn như khi đợi tôi trước đồng hồ hoa. Chỉ mỗi tôi là khác trước. Những gì chạm vào tôi chỉ là môi, lưỡi và ngón tay. Song thế là đủ.

Ông ta không bỏ qua một bộ phận nào trên cơ thể tôi. Lần đầu tiên tôi cảm nhận được mình có xương bả vai, có thái dương, có mắt cổ chân, có dái tai, và có cả hậu môn nữa. Dịch giả cẩn thận âu yếm chúng, làm ướt chúng bằng nước bọt, rồi lấy môi nếm thử.

Tôi nhắm mắt lại. Như thế tôi có thể cảm nhận được một cách chân thực nhất mình đã bị làm cho ê chề đến mức nào. Ni lông trên ghế sofa bám dính lưng tôi. Rõ ràng phòng rất lạnh vậy mà mồ hôi tôi nhễ nhại.

Không biết từ khi nào người đàn ông bắt đầu lần mò vào trong đám lông mu. Tôi bắt đầu thấy đau khi hơi thở của ông ta lại gần. Cảm giác lo lắng không hiểu ông ta định làm gì, cùng với lời nguyện cầu ông ta cứ tiếp tục nhạo báng tôi không thương xót, chúng giằng co nhau như thể xé toạc người tôi ra. Từ chỗ rách ấy khoái cảm trào dâng cuộn cuộn như máu.

Ngón tay ông ta mở rộng từng nếp gấp. Lưỡi ông ta lặn sâu vào cục thịt bé tí nằm sâu bên trong. Không chịu nổi tôi bật kêu lên, và rúm người lại. Song cái lưỡi không chịu rời ra. Cục thịt nhỏ nằm trên lớp niêm mạc nhều nhão rung rung, co giật.

Những ngón tay đã rời khỏi cửa vào vùng kín. Cuối cùng cũng đến chỗ đó. Mọi thứ sau lớp lông mu gần như bị xáo trộn tanh bành. Tôi gắng hết sức đóng những nếp gấp lại, như sợ chúng tan chảy ra trước khoái cảm. Nhưng sợi dây trời vẫn trơ ra. Những ngón tay bắt đầu xâm nhập vào âm hộ. Người đàn ông không

ngại ngần chạm vào cái nơi mà ngay đến cả tôi còn chưa một lần sờ tới. Những ngón tay xoáy sâu vào khe thịt ấm nóng.

- Dừng lại!

Lần đầu tiên tôi chợt hét toáng lên. Người đàn ông tát vào hai bên má tôi. Dư âm của tiếng kêu vừa dứt, một nỗi đau khác lại ập đến. Tôi nghĩ về cô Marie ở chuồng ngựa. Có lẽ cô ấy cũng đã bị đánh bằng roi giống thế này. Dịch giả chùi những ngón tay vừa dứt vào chỗ ấy lên má tôi. Mặt tôi nhóp nhóp toàn chất dịch nhầy nhầy.

- Tuyệt chứ? - Ông ta hỏi.

Tôi lúc lắc đầu. Đồng tình hay phản đối, ông ta muốn hiểu thế nào cũng được.

- Rất tuyệt phải không?

Ông ta nhét một lúc cả bốn ngón tay vào miệng tôi. Tôi nghệt thở muốn nôn mửa.

- Thế nào? Ngon không?

Tôi dùng lưỡi cố đẩy chúng ra. Nước bọt trào ra từ khóe môi.

- Tuyệt đến mức chảy cả nước dãi cơ à?

Tôi tuyệt vọng gật lia lịa.

- Đồ dâm dăng!

Ông ta lại tát vào má tôi.

- Vâng, rất tuyệt ạ! Cháu xin bác, bác làm nữa đi! Cháu xin bác đấy!

*

* *

Khi tôi về đến Hoa Diên Vỹ, mặt trời đã sắp lặn. Trong các phòng vọng ra tiếng khách đang xối vòi hoa sen sau khi đi tắm biển. Những chiếc áo tắm được phơi cạnh cửa sổ hướng ra sân trong. Ráng chiều nhuộm lên búi tóc của cậu thiếu niên chơi đàn hạc.

- Đầu mày sao thế hả con? - Mẹ tôi ngay lập tức đã phát hiện ra sự khác thường.

- Nó bị mắc vào mũ ạ... - Tôi trả lời, cố tỏ ra bình thường.

- Chết, hỏng hết cả rồi. Mày định ngồi ở quầy lễ tân với cái đầu như thế hả?

Bà lôi tôi đến trước bàn trang điểm. Đẳng nào khi tôi đi tắm nó cũng tã ra thôi, vậy mà mẹ vẫn búi lại tóc cho tôi theo đúng trình tự như đã làmuối sáng.

Liệu mẹ có nhận ra được mái tóc này đã bị làm gì lúc chiều không nhỉ? Không, chắc chắn bà sẽ không để ý thấy. Hôm nay tôi đã đi đến một nơi rất xa. Một nơi rất xa trên biển, nơi mà bàn tay của mẹ không thể với tới.

Tôi cùng người đàn ông đứng trong nhà vệ sinh, cố gắng sửa lại tóc.

- Không được rồi. Thế này thế nào cháu cũng sẽ bị mẹ mắng thôi!

Tôi thở dài.

- Thực sự rất đẹp mà!

Người đàn ông an ủi tôi như thể ông ta đã quên phết mất chính mình đã làm tôi ra như thế này.

- Không được. Mẹ cháu cực kỳ kỹ tính về chuyện đầu tóc. Kẹp tóc chỉ lệch một chút thôi bà ấy cũng không bỏ qua đâu.

Ngay cả ở đây cũng vậy, trong nhà vệ sinh, mọi thứ đều được lau sạch bóng. Từ cái bồn rửa tráng men trắng hay cao hơn là cái giá để đồ bên trên có gắn gương. Một cái vòi nước kiểu cũ không ra nước nóng. Một bộ dao cạo râu và bàn chải đánh răng. Một bánh xà phòng mới dùng.

Cái lược của ông ta quá nhỏ để có thể chải gọn một mái tóc dài. Thêm vào đó, điều quan trọng nhất là dầu trà lại không có. Sau khi đã cố gắng hết sức thu vén những sợi tóc cứ không ngừng xõa xuống, tôi tìm cách búi chúng lại một cách khéo léo. Không muốn làm vướng tôi, người đàn ông run rẩy đưa tay ra sau gáy vuốt lại những sợi tóc rối bù của tôi.

Ông ta đã trở lại nhút nhát như trước đây, như thể thế giới biến đổi chớp nhoáng vậy. Nhưng tôi không thể quên được bộ dạng của mình khi nãy. Tôi cẩn thận gài từng chiếc kẹp lên tóc, lòng lo lắng không biết khi nào dông bão sẽ nổi lên.

- Dễ thương lắm! Thật đấy!

Người đàn ông nói với bóng tôi trong gương. Rồi ông ta dịu dàng vòng tay qua eo tôi và ôm tôi vào lòng, chuyện đó chỉ diễn ra trong thoáng chốc, song đó là một cử chỉ tuyệt đẹp, giống như khi ông ta liếm láp khắp người tôi vậy. Và rồi chúng tôi miễn cưỡng chia tay nhau.

- Mày việc gì phải đội mũ. Mặt mũi dễ thương thế này, tội gì mà phải che đi cơ chứ?

Mẹ tôi cũng nói y hệt người đàn ông đó.

- Mẹ đã nói bao nhiêu lần rồi? Tóc tai là lúc nào cũng phải gọn gàng. Dùng quần áo, giày dép, mỹ phẩm thì mới tốn tiền, chứ chải đầu thì chẳng mất xu nào hết!

Có tiếng xuống cầu thang, có lẽ đã đến bữa tối. Ngoài quây có tiếng đặt chìa khóa cùng tiếng trẻ con nô đùa. Mẹ kéo căng tóc tôi tới mức hai mắt tôi xéch ngược cả lên. Thế nhưng tôi không hề thấy đau chút nào.

“Mari của mẹ đã ở trong bộ dạng khó coi nhất của con người rồi đấy.” Tôi thì thâm trong lòng.

5. Chương 5

Lần này đến lượt cái váy lót tôi đã mặc hôm đó biến mất. Chắc chắn tôi đã nhét nó dưới đáy ngăn kéo, và lại còn bao nhiêu đồ khác nữa mà bà ta lại lấy đúng nó đi. Cái váy ấy là đồ rẻ tiền, ren của nó đã đơ ra vì giặt là quá nhiều. Nhưng đối với bà giúp việc thì chuyện đó chẳng can hệ gì. Chỉ cần có hứng là bà ta tráo luôn đồ của tôi thành của mình. Chắc trước khi đi làm, bà ta đã mặc nó rồi soi gương với vẻ mãn nguyện lắm. Bà ta ăn bao nhiêu thế mà vẫn gầy gò xương, cằm bà ta nhọn hoắt, tay chân như cái que, nửa thân trên thì chỉ thấy mỗi xương sườn. Cái váy ăn cắp được có vẻ rất hợp với thân hình đó.

Tôi hoàn toàn không thấy tiếc. Hôm đó cái váy ấy đã bị giặt ra từ lúc nào, nằm vắn vò dưới ghế sofa. Thật vô dụng. Giữa dịch giả và tôi không cần đến thứ gọi là váy lót.

Đã vào mùa kinh doanh, Hoa Diên Vỹ cũng trở nên nhộn nhịp. Lúc nào quán trọ cũng kín phòng. Khách khứa hết lượt nọ lượt kia đến rồi đi sau khi đã tắm biển, tản bộ quanh tường thành và ngủ trên giường của Hoa Diên Vỹ. Bà giúp việc trước đây chỉ làm ban ngày bây giờ phải làm thêm cả ban đêm.

Cứ cách ba ngày lại có thư của dịch giả. Câu chữ và bút tích vẫn vậy. Trong thư ông ta tránh nói về thái độ của mình hôm đó. Niềm vui thích của tôi là vừa nhớ lại những gì đã xảy ra ở nhà ông ta, vừa đọc lá thư lịch thiệp và khiêm nhường ấy.

Sau khi đọc xong, tôi cho nó vào cùng với rác của khách rồi vứt vào lò đốt rác ở sân sau. Thực lòng tôi muốn giữ nó lại, nhưng không có chỗ nào ở Hoa Diên Vỹ mà không bị mẹ tôi nhìn thấy hay không bị bà giúp việc ăn trộm cả.

Bận rộn quá nên tôi khó có thời gian thông dong một mình chỗ quây lẽ tân. Cứ nhìn thấy mặt tôi là mẹ lại sai làm việc vặt, và lại khách trọ đang trong kỳ nghỉ gọi tới khá nhiều: nào là “tôi cần làm mát da vì thế hãy mang đá tới đây,” nào là “cát bị mắc trong lỗ thoát nước nên nước không chảy ra được,” hay “phòng nóng quá,” “phòng lạnh quá,” “lắm muối quá không ngủ được,” rồi “chờ mãi mà chẳng thấy taxi đến gì

cả,”... vân vân đủ thứ chuyện. Dọn đi dọn lại mãi mà tiếng ca thán. Tôi im lặng giải quyết chúng, im lặng quả đúng là vàng. Nhờ vậy tôi có thể cất giấu bí mật của mình ở một nơi an toàn hơn.

Quá trưa, tôi mang khăn lên buồng tắm phòng 202. Một đôi vợ chồng cùng đứa trẻ sơ sinh trọ ở đó. Họ vừa ra bãi biển khi này.

Trong cái túi du lịch mờ toang hoác là một đồng tã giấy, hộp sữa cho trẻ con, đôi tất chân cáu bẩn và túi đựng đồ trang điểm. Một bình sữa rỗng không lẫn lóc trên bàn trang điểm cạnh giường, sữa bột đổ ra tung tóe. Ở Hoa Diên Vỹ chúng tôi đặt cả nôi trẻ em trong những phòng trọ rẻ tiền chật chội, đến nỗi chẳng còn biết để chân vào đâu. Ánh trời chiều làm đổi màu nửa bên rèm cửa, giấy dán tường rách lỗ chỗ.

Đang định để khăn mặt và khăn tắm vừa mới được chuyển đến từ dịch vụ giặt là vào trong buồng tắm, tôi chợt nhớ ra phòng 202 cũng chính là phòng mà dịch giả đã trọ. Mặc dù hôm ấy ông ta không ngủ lại mà đi thẳng vào giữa đêm.

Có lẽ dịch giả cũng làm với cô điểm kia giống như đã làm với tôi. Rõ ràng lúc ấy tay ông ta trống không, hay là ông ta đã đem giấu sợi dây bí ẩn ấy ở đâu đó? Cô ta nằm ở bên phải hay bên trái giường? Hay là trên sàn nhà chật hẹp ấy cũng nên.

Cô ả đó có thân hình tròn trịa hơn tôi. Sợi dây sẽ dễ dàng thít sâu vào da thịt. Trong căn phòng này nơi hiện giờ có một đứa trẻ còn bú bầm lại phảng phất mùi mồ hôi xen lẫn mùi nước hoa. Cô ta hẳn là đã diễn rất khéo, và đã kêu những tiếng hỗn hển làm ham muốn trỗi dậy. Tôi có thể tưởng tượng lại một cách chính xác những cử động của đôi môi, cái lưỡi và những ngón tay của ông ta. Người được ông ta âu yếm không phải chỉ có mình tôi. Không phải chỉ mình tôi là được nhận đặc ân. Lần đầu tiên tôi nhận ra điều đó. Tôi ghen với cô ta.

Tôi treo khăn tắm vào mắc rồi khép cửa buồng tắm lại. Tôi ném mấy mẩu giấy vụn rơi trên nền nhà vào sọt rác, ngồi xuống một góc giường và lấy từ trong túi ra lá thư vừa được chuyển đến. Tôi muốn đọc thư của dịch giả đến phát điên.

“... Chỉ cần nhớ lại cô đã từng bước trên bậc thang vô sò, từng uống trà bằng chiếc tách này, từng soi trong cái gương ở bồn rửa mặt là tìm tôi lại đập mạnh. Buổi sáng, đang cạo râu bỗng dừng tôi ngừng lại, và lấy bàn tay còn dính nguyên xà phòng xoa trên gương một cách thân thương trong khi chính tôi cũng không ngờ đến.

Nếu người lạ nhìn phải cảnh ấy thì chắc sẽ thấy rất quái gở. Mà có thể cũng có người thành ra khinh ghét tôi không biết chừng. Song chắc những người nghèo cảm xúc thì sẽ khó nhận thấy được điều kỳ diệu. Mà ai lại cảm thấy một niềm vui lạ lùng trong khi cạo râu được nhỉ?

Khi bị nhà hàng từ chối, tôi tuyệt vọng vì tưởng chừng đã để mất không chỉ bữa ăn cao cấp mà cả cô luôn rồi. Vì thế tôi đã làm loạn lên đến như vậy.

Lần đầu tiên gặp cô, người đàn bà ấy đã ở đó. Và cả trong bữa ăn đầu tiên ả ta lại cũng xuất hiện. Nhưng cô đã cứu sống tôi. Cô đã bảo vệ tôi bằng một sức mạnh âm áp mà từ trước tới giờ tôi chưa một lần cảm nhận.

Ngoài mặt, mọi sinh hoạt của tôi không hề thay đổi. Tôi ngủ dậy lúc bảy giờ sáng và dịch ba tiếng buổi sáng, hai tiếng buổi chiều. Khi công việc hoàn tất tôi đi dạo một vòng quanh đảo, ngủ trưa, rồi bắt tay vào chuẩn bị bữa ăn. Đến khi tôi đi ngủ vào mười một giờ đêm cũng chẳng có ai đến thăm tôi cả. Ngay cả người chuyển phát thư, người thu tiền và cả người rao hàng cũng không.

Song từng giây từng phút của cuộc sống không thay đổi ấy giờ đây đang tràn ngập niềm vui sướng là được chạm vào cô. Và ngược lại tôi cũng bị hành hạ bởi những lo lắng bất an đằng sau niềm vui sướng ấy.

Tôi tự hỏi giả sử cô bị xe đâm và rời khỏi thế gian này không để lại một lời nói, một tiếng cười nào thì tôi biết làm sao? Hay tất cả chuyện này chỉ là một giấc mơ? Ở trước đồng hồ hoa cũng như ở Hoa Diên Vỹ thực ra người con gái tên Mari không hề tồn tại phải không?... Tôi lo như vậy đấy.

Tình cảm dành cho cô càng mãnh liệt bao nhiêu mối lo lắng của tôi càng lớn bấy nhiêu.

Càng bị dằn vặt bởi những mối bất an tưởng tượng, tôi lại càng đắm chìm trong niềm hạnh phúc được yêu cô.

Cô phải sống, xin cô hãy sống trong thế giới có tôi. Chắc cô sẽ phì cười vì yêu cầu lạ lùng này. Nhưng nguyện vọng lớn nhất của tôi lúc này là cô có thực, chỉ vậy mà thôi..”

- Mà làm gì ở chỗ này thế? - Đột nhiên bà giúp việc nhòm vào từ khe cửa.

- Không, không có gì cả.

Bị bắt ngờ tôi nhảy dựng lên. Cái phong bì để trên đầu gối rơi xuống.

- Mà tự ý vào phòng của khách để làm gì hả?

- Cháu quên mang khăn tắm.

Tôi nhặt phong bì lên, định nhét thư vào trong. Song quá luống cuống tôi không thể dứt vào được.

- Khả nghi quá nhỉ! Chỉ mang mỗi cái khăn thôi mà lại ngồi trên giường với vẻ mặt nghiêm trọng thế. Lá thư đó là gì hả?

Vừa nghe cười vẻ nham hiểm, bà ta vừa với tay tới lá thư.

- Bác thôi đi!

Tôi định nhét thư ngay vào túi, nhưng bà ta đã nắm lấy cổ tay tôi, cố sức cướp lá thư mặc cho có làm rách nó hay không.

- Cháu đã nói là thôi đi cơ mà!

- Có tật giật mình rồi, khả nghi quá! Đừng keo kiệt thế, cho bác đọc một tí thôi! Nhá, được không?

Chúng tôi xô đẩy nhau trong căn phòng chật hẹp. Tã giấy lẫn lóc, bình sữa rơi xuống sàn. Bà giúp việc nhếch mép cười như muốn trêu người. Bà ta giơ cao lá thư lên, rồi trốn vào một góc phòng.

- Để xem nào... Cô Mari, cô vẫn chưa khỏi ốm sao?... Cô Mari, khoảnh khắc tôi viết đôi lời này khiến tôi hạnh phúc đến không thể hạnh phúc hơn... Thư tình hả? - Bà ta hét lên.

- Đọc thư của người khác là đồ xấu xa, tồi tệ!

- Đứa nào chui lủi để trốn việc mới là kẻ xấu. Này, đối phương là ai thế? Trông bút tích này thì có vẻ là người nhiều tuổi rồi nhỉ. Ai thế, ai thế? Hả! Đừng có đùa chứ. Tên con gái à? Càng lúc càng đáng nghi hơn nhỉ. Lại còn làm cái trò bịp bợm rẻ tiền thế này nữa!

- Bác thôi đi!

- Á à, hiểu rồi. Chuyện qua lại thư từ với một bà già lẩm tiền là bịa chứ gì? Nhìn thế nào thì đây chẳng phải là thư của đàn ông hay sao hả? Thằng nào, ở đâu? Nào, thú nhận đi! - Bà ta nhảy dựng lên như thể kỳ lạ quả không chịu nổi vậy.

- Không liên quan tới bác.

- Chuyện lớn thế này không thể không nói với mẹ mà được. Đây là vấn đề liên quan tới việc dạy dỗ mà, với lại bác cũng coi mà như con gái còn gì. Mẹ mà biết thì sẽ to chuyện đây. Nếu là chuyện của con gái thì mẹ mà sẽ...

- Trả cái váy lót cho tôi! - Tôi nói.

Mặt bà giúp việc thoáng biến sắc. Giữa hai người chỉ còn im lặng.

- Cái váy cỡ 80, cái quá khổ so với bác ấy!

Bà ta đứng im, lườm lườm tôi- Cái gì? Con bé này toàn nói chuyện không đầu! - Giọng bà ta hơi run run.

- Bác thôi cái kiểu giả vờ ấy đi! - Tôi vẫn cứ tiếp tục. - Com pa, mùi soa, cúc áo, tất dài, áo lót, cả cái ví tét hạt cườm nữa, trả lại tôi hết đi!

Tôi cứ nghĩ mình đã quên một nửa rồi, song tên của các thứ đồ vật cứ tuần tuột tuôn ra. Bà ta vẫn im lặng liếm môi liên tục.

- Tôi sẽ mách mẹ, rồi đuổi việc bác. Việc đó quá dễ. Nếu chuyện bác có thói ăn cắp truyền đến tai những người quanh đây thì sẽ chẳng có chỗ nào muốn bác nữa đâu. Cũng chẳng ai nhờ bác may vá gì nữa!

- Hừm.

Bà giúp việc “hừm” một tiếng, vò nhàu lá thư ném xuống sàn rồi đi ra. Tôi vội nhặt nó lên rồi đốt ở sân sau như mọi lần.

*

* *

- Chuyện đó có hay xảy ra không?

Tôi vừa mân mê cục tẩy ai đó đã bỏ quên trên bàn thí nghiệm vừa hỏi.

- Hả? - Dịch giả vặn lại.

- Chỉ ngủ một đêm với một người không quen biết...

Tôi thận trọng lựa chọn từ ngữ. Người đàn ông lặng câm, nhìn xuống cục tẩy đã mòn vẹt. Tôi dò nhìn sắc mặt ông, sợ làm ông ta khó chịu, song ông ta tuyệt nhiên không có vẻ khó chịu gì. Chỉ là hình như đang khổ sở tìm câu chữ cho thích hợp mà thôi.

- Chuyện đó không hay xảy ra đâu!

Sau một hồi im lặng, cuối cùng ông trả lời.

- Thật khó nói ra con số cụ thể là xảy ra mấy lần trong mấy tháng, nhưng mà đó là chuyện họa hoằn lắm mới có.

Trường học trong kỳ nghỉ hè không có lấy một bóng người, sân trường trở nên tro trọi. Máng trời phía trên nhà để xe đập dần chuyển sang màu đỏ sẫm, nắng chiều rọi vào phòng thí nghiệm. Từ mười chiếc bàn hình chữ nhật xếp cạnh nhau, băng, tú đưng hóa chất, đến cả khuôn mặt dịch giả, tất cả đều nhuộm màu nắng.

- Làm thế nào bác biết cô ta?

- Lúc ấy cô ả đang đứng ở vệ đường chờ khách. Thế nên tôi đã gọi cô ta.

- Sao bác biết đấy là gái bán dâm? Cô ta đâu có treo biển đâu.

Người đàn ông ngẩng mặt lên, rồi mấp má môi vẽ khổ sở.

- Điều đó dĩ nhiên tôi biết. Đây là vì bầu không khí toát ra. Những cô gái đó lúc nào cũng săn tìm đàn ông. Họ đứng đó chỉ vì thế thôi.

Rất dễ dàng để vào được phòng thí nghiệm. Cửa sau nằm ngược phía với cổng chính. Cái khóa cửa ở đó vẫn hổng như hồi tôi còn đi học, chẳng thay đổi gì. Từ cửa sau đi qua bể bơi, qua trường bắn cung, sân tennis rồi leo lên cầu thang thoát hiểm cạnh phòng nhạc, sẽ thấy sâu cùng của tầng hai là phòng thí nghiệm. Ở đó không nghe được bất kỳ âm thanh nào, cũng không có ai đi ngang qua.

Sau buổi hẹn hò bí mật với dịch giả ở căn nhà nhỏ của ông, chúng tôi định sẽ chia tay nhau ở bến tàu trên đảo F, nhưng không hiểu sao lại thành hai người cùng nhau lên du thuyền. Dường như chúng tôi không chịu đựng nổi cảm giác ngậm ngùi khi cứ thế mà chia tay. Chúng tôi không thể buông bàn tay đang nắm lấy tay mình. Sau đó thì: “Thôi để chuyện sau vậy” - nói rồi chúng tôi đi lang thang quanh phố, và rốt cuộc thì đến trường học.

- Thi thoảng tôi vẫn cảm thấy sợ hãi đến không chịu nổi. - Ông ta lại bắt đầu câu chuyện.

- Sau khi hoàn thành xong một công việc, tôi lên tàu đến bưu điện để gửi nó. Ví dụ như dịch một tờ quảng cáo giới thiệu về sản phẩm dinh dưỡng làm từ mỡ cá tầm. “Chỉ cần uống mười viên mỗi ngày sẽ giúp máu huyết lưu thông, tăng cường chức năng giải độc gan,” một mảnh giấy mỏng dính được dịch từ một thứ tiếng

Nga đáng hổ thẹn. Tôi mua tem, dán nó lên phong bì rồi bỏ vào thùng thư. Khoảnh khắc trong thùng thư có tiếng “soạt” khe khẽ, thì cơn sợ hãi ập đến.

- Tiếng “soạt” ấy à? - Tôi bắt chước giọng điệu của ông.

Dịch giả kéo chiếc đèn cồn trên bàn về phía mình. Nó nằm gọn trong những đường cong trên lòng bàn tay ông ta. Cái bắc đèn ước ướn, bình cồn trong suốt đến độ có thể nhìn xuyên qua.

- Không phải là chuyện cô đơn vì chỉ có một mình. Với tôi sự cô đơn đã bốc hơi từ rất lâu rồi. Không phải vậy, mà đó là cảm giác tôi cũng sẽ biến mất không một tiếng động vì bị hút vào một cái khe sâu trong khí quyển bằng sức mạnh mãnh liệt nào đó không thể cưỡng lại nổi. Nếu tôi bị kéo vào trong đó, thì tôi sẽ mãi không thể quay trở về được nữa. chuyện ấy tôi hiểu rõ lắm.

- Đây là cái chết, phải không ạ?

- Không, không phải. Ai rồi cũng sẽ phải chết thôi. Cái tôi muốn nói là một điều đặc biệt hơn cơ. Tôi bị cuốn vào trong cái khe vầy như thể chỉ mình mình nhận hình phạt vậy. Không phải chỉ chết là xong, mà tôi sẽ phải vĩnh viễn lang thang bên rìa thế giới. Không một ai để ý là tôi đã biến mất. Và dĩ nhiên họ cũng chẳng đau buồn gì. Chắc chỉ có mỗi cái công ty xuất khẩu đã nhờ tôi dịch tờ rơi là tới tìm tôi để trả tiền công. Song họ sẽ bỏ cuộc ngay thôi. Dù gì tiền công dịch thuật chỉ là một số tiền chẳng đáng là bao.

Ông nhìn khuôn mặt mình phản chiếu trên bình đựng cồn và thì thầm. Mỗi khi tay ông ta cử động, khuôn mặt cũng đung đưa cùng với cồn.

- Tôi mua cô ta để chạy trốn khỏi nỗi sợ hãi ấy. Tôi muốn chìm đắm trong ham muốn xác thịt để có thể chắc chắn rằng mình vẫn còn sống. Rồi ngay sáng sớm hôm sau, tôi đã lên chuyến du thuyền đầu tiên về thẳng đảo. Tôi vứt hết đồng giấy nhớ dùng khi dịch về dầu cá tầm, cả tờ quảng cáo mẫu và cả giấy thăm nữa. Khi đó cơn bộc phát của tôi cuối cùng mới dịu xuống.

Tôi gật đầu. Tôi không hiểu hết những gì ông đang nói, nhưng tôi không muốn nói chen vào để làm bầu không khí yên tĩnh trong phòng bị khuấy động. Dịch giả thở hắt ra như thể cơn bộc phát của ông vừa này đã đi qua.

Giờ là lúc triều đứng, gió biển đã ngừng thổi. Lá trên cành, cờ riêng của trường học đến lưới gôn trên sân bóng, tất cả đều đứng im nín thở.

Chúng tôi vào phòng dụng cụ phía trong phòng thí nghiệm. Ở đó có cơ man những hàng tủ để đồ rất cao, tối mờ mờ và nóng nực. Những thứ thuộc đủ mọi chủng loại đặt bừa bãi: bình thí nghiệm, đèn Bunsen, cối giã, amian, cân tiểu ly và cân cân, bảng ký hiệu nguyên tố, máy chiếu, mô hình xương người, ống nghiệm, kính hiển vi, tiêu bản côn trùng, đĩa đựng đồ thí nghiệm... chúng tôi len qua lối đi hẹp. Có mùi như mùi thuốc. Nó khiến tôi nhớ đến sợi dây của dịch giả.

- Cô có khinh ghét tôi không? - Ông ta hỏi.

- Không ạ. - Tôi trả lời. - Từ bé cháu đã biết chuyện người ta dùng tiền để mua gái rồi. Với cả ở Hoa Diên Vỹ tối nào cũng có những khách trọ như thế.

Kẹp tóc của tôi tuột ra, rơi vào đáy cái hộp chỉ có độc tiêu bản một con xén tóc. Chân sau của nó nát vụn, râu thì gãy gấp lại, hai con ngươi bé xíu nhìn chăm chăm vào khoảng không.

- Thế với những cô gái mua bằng tiền, bác cũng làm với họ giống như với cháu à?

- Chắc chắn là không có chuyện giống nhau rồi. - Ông ta lắc đầu nguây nguây.

- Mari...

Tôi rất thích khoảnh khắc dịch giả thì thầm t. Âm thanh ông ta thốt ra rất đẹp.

- Thật vô nghĩa khi so sánh cô với những người khác. Cô đặc biệt hơn hết thảy. Từ một cái móng tay bé xíu cho tới tận sợi lông.

Tôi không biết nên trả lời thế nào. Tôi chỉ ước ông ta cứ gọi tên mình mãi. Ngoài ra tôi không cần những lời nói có ý nghĩa sâu xa gì cả. Tôi cứ hết đóng lại mở ngăn kéo tủ. Sau lưng tôi có tiếng ông hút va vào nhau.

Hôm nay tôi bị trói vào giường. Trên giường có những thanh sắt vừa vặn để buộc chặt chân tay tôi vào đó. Dịch giả lấy một cái kéo may rạch toang vấy lót của tôi. Lưỡi kéo được mài sắc nhọn, ánh lên đen bóng. Ông ta đưa kéo qua lại nhiều lần trên không trung như muốn kiểm tra độ sắc và tận hưởng âm thanh đó.

Cái kéo lướt thẳng từ háng tôi lên trên. Đầu lưỡi kéo chỉ khẽ chạm vào là cái váy đã rách toác ra dễ dàng, không chút kháng cự.

Lưỡi kéo chạm tới bụng dưới của tôi. Một dòng điện lạnh như băng chạy qua cơ thể khiến tôi hoảng hốt. Nếu người đàn ông dùng sức hơn một chút nữa có khi kéo đã đâm vào phần bụng dưới của tôi rồi. Da thịt tôi sẽ bị lật lên, những khối mỡ nằm phơi ra, máu sẽ nhỏ xuống nhuộm đỏ ga trải giường.

Dự cảm những đau đớn và nỗi sợ hãi choán hết suy nghĩ của tôi. Có khi nào vợ ông ta cũng đã bị giết như thế này chăng?

Dự cảm càng sống động bao nhiêu khoái cảm trong tôi càng dâng trào bấy nhiêu. Lúc này đây tôi đã biết được mình sẽ thành ra thế nào. Toàn thân tôi ướt đầm mồ hôi.

Người đàn ông chậm chậm cắt đứt hai sợi dây vai áo. Biết là vô ích song do không chịu nổi tôi ngo ngoáy tay chân hòng níu lỏng dây trói. Những thanh sắt rít lên ken két. Âm thanh ghê rợn ấy càng khiến ông ta thêm hưng phấn.

Vấy lót của tôi giờ thành những mảnh nhỏ vương vãi trên sàn. Tôi lại mất đi một cái váy lót nữa.

- Sắp đến chuyển tàu cuối rồi đấy! - Tôi nói.

Tiếng còi tàu từ xa xa vọng lại. Dịch giả thở dài như vừa nghe phải một âm thanh không mong đợi.

Chúng tôi ôm chặt lấy nhau. Lần nào chia tay chúng tôi cũng làm vậy. Bởi vì ngoài việc đó ra không còn cách nào giúp chúng tôi vượt qua nỗi buồn cả. Phải làm sao để có thể lấp đầy chỗ trống giữa hai người, cơ thể chúng tôi nhớ rõ. Hai gò má chạm vào nhau, hơi thở đọng lại trên mi mắt. Áo tôi dính bết vào tấm lưng đầy mồ hôi. Chắc là do không mặc váy lót. Cổ tay tôi vẫn còn hơi ửng vết dây trói.

- Tại sao chúng ta lại người một nơi thế nhỉ...

- Tôi cũng không biết...

Dịch giả chỉ lắc đầu.

6. Chương 6

Càng ngày tôi càng khó tìm được lý do để không phải làm việc. Không thể cứ mang “quý bà lắm tiền độc thân” ra làm bình phong mãi được. Cái từ “lắm tiền” chỉ khiến mẹ tôi vui mỗi lúc đầu thôi. Khi bà nhận ra mình chẳng được lợi lộc gì, thì với mẹ “quý bà” của tôi chỉ là một bà già xúi quẩy.

- Chơi với một bà già thì được cái quái gì? Ít nhất thì mẹ ấy cũng phải thưởng tiền ày chứ? Chắc mẹ chỉ gọi mày đến để giải sầu thôi. “Nhờ” mẹ mà đây khốn đốn lúc đang kiếm lời nhất. Mẹ già như thế thì vứt quách đi cho rồi! - Mẹ tôi nói.

Vốn dĩ tôi không có thời gian nghỉ cố định vì Hoa Diên Vỹ mở cửa suốt cả năm. Khi tôi đang trông quán trọ một mình thì có đi mua mỗi cái kem ở ngay hàng bên cạnh mẹ tôi cũng mất.

- Có khi chỉ vì một cái kem mà làm mất một khoản tiền trọ đấy!

Đây là lý lẽ của mẹ tôi. Cứ thế bà giằng lấy cái kem tôi đang ăn dở, rồi ném vào bồn rửa đánh “toẹt”.

Khi nào muốn ra ngoài tôi phải mau mắn chớp lấy thời điểm mẹ đang vui và xin phép một cách khéo léo. Quan trọng là không được làm xáo trộn lịch trình của mẹ. Bà luôn ưu tiên những dự định của mình dù đó chỉ là một cái hẹn đi nhậu nhẹt cùng bạn nhây.

Song đến giờ tôi chẳng có việc gì bắt buộc phải ra ngoài. Cùng lắm chỉ là đi xem bóng đá, trả bằng video, hay đi mua đồ con gái, chỉ thế thôi. Nhưng giờ thì khác. Tôi có một cuộc hẹn mà dù phải đối trá thế nào tôi cũng phải đi.

- Con đau răng...

Tôi quyết định bịa chuyện vào bữa trưa, lúc có bà giúp việc. Tôi cảm giác nếu có bà ta bên cạnh sẽ dễ bề nói dối hơn.

- Con đến chỗ nha sĩ nhé?

- Cái răng nào đau?

- Răng hàm bên phải.

- Mà không chịu khó chút được à?

- Thực sự con không chịu nổi.

- Nhai lá cỏ thuốc vào là khỏi ngay ấy mà!

- Chữa qua loa thế không được đâu mẹ. Con đau nhức sắp vỡ cầm đến nơi rồi!

- Hình như mai có một công viên lưu động đến đây còn gì? Thế thì thế nào người ta chả dẫn trẻ con theo, rồi sẽ kín phòng thôi, chả hiểu tại làm sao mà mày lại đau răng vào đúng lúc này hả con?

Mẹ tôi vẫn cứ lẩm bà lẩm bẩm. Tôi nhẹ nhàng cắn miếng sandwich đưa chuột bằng hàm trái.

Bà giúp việc vẫn im lặng bẻ cái sandwich ra làm đôi, nhét một nửa vào mồm rồi nốc bia vào cho nó trôi đi. Bà ta không hề xen vào một lời nào liên quan đến chuyện đi nha sĩ. Bà ta chỉ chăm chăm nhìn đồng vụn bánh vương trên mặt bàn như muốn tránh ánh mắt của tôi.

- Xin lỗi, cháu làm phiền bác quá! - Tôi nói với bà giúp việc.

- À à... - Bà ta trả lời bằng giọng hơi khó chịu.

- A, phải rồi. Đạo này bác giúp việc có một cái ví đựng đồ rất đẹp nhé! Nó tết bằng hạt cườm kia đấy. Bác, cho cháu xem cái đó đi!

Tôi nói. Tôi muốn kiểm chứng lại thỏa thuận ngầm giữa hai người. Bà giúp việc tu cạn chỗ bia còn lại, rồi quăng cái lon rỗng vào thùng rác. Cái lon phát ra âm thanh chói tai.

- Hôm nay bác không mang nó theo.

- Vậy à? Tiếc nhỉ.

Tôi bẻ nhỏ cái sandwich cuối cùng, chỉ véo ăn chỗ có pho mát. Bà giúp việc phả khói thuốc. Mẹ tôi ợ lên một tiếng.

Cái bếp kín như bưng này nóng khủng khiếp. Quạt máy trên tủ lạnh quay phành phạch, song chỉ toàn phả ra hơi nóng. Khách trọ đều đã ra biển cả. Hoa Diên Vĩ giờ trống tênh. Ve trong sân vườn kêu nhúc óc. Ánh nắng gay gắt rọi vào lưng cậu thiếu niên chơi đàn hạc khiến cậu trông mệt mỏi hơn mọi khi.

*

* *

Tối hôm đó, ở quầy lễ tân xảy ra một sự việc nho nhỏ. Một ông khách say rượu đã rờ trụng ngực tôi.

- Xin lỗi nhé. Tôi bị trượt tay... - Lão ta cất giọng cười hết sức bỉ ổi.

Trong phút chốc tôi không nhận ra mình bị làm gì. Đúng lúc tôi định đặt chìa khóa lên quầy lễ tân thì bàn tay ông khách vươn ra, chộp lấy một bên ngực tôi. Phải mất mấy giây tôi mới xác định được ý nghĩ động của ông khách. Một cảm giác khó chịu vương trên ngực tôi.

Tôi quăng chìa khóa và thét lên. Tôi phủi ngực mãi như thể ngón tay của người khách vẫn còn bám vào. Thấy vậy lão ta càng cười lớn.

- Em gái ơi, đâu cần phải tỏ ra khó chịu như thế. Tôi không có ý đồ gì xấu đâu. chỉ là một chút hiểu lầm, hiểu lầm thôi.

Người khách loạng choạng chống cùi chỏ vào quầy thanh toán, liếc nhìn tôi bằng hai con mắt đỏ ngầu. Hơi men nồng nặc phả vào tôi. Một lần nữa tôi lại dùng hết sức bình sinh hét thật to.

Mẹ tôi vội vàng chạy từ trong ra. Những khách trọ khác lấp ló sau cánh cửa. Trước đây cũng đã từng xảy ra chuyện ồn ào như thế này. Chính là cái đêm dịch giả trọ ở phòng 202.

- Có chuyện gì thế?

-Ồn ào cái gì đấy?

- Nhức đầu quá, không ngủ được!

Mỗi người chêm một lời. Tối nọ tôi cũng đã nghe những câu y hệt thế này.

Không biết từ bao giờ tiếng kêu thét đã hóa thành tiếng khóc. Tôi núp trong khoảng tối bé nhỏ dưới quầy thanh toán, cứ khóc mãi không thôi.

Tôi cũng biết đấy không phải là chuyện gì lớn. Chỉ là có chút men rượu vào thôi. Dù tôi có làm to chuyện đi nữa cũng chẳng ích gì.

- Hừ. Đúng là một cô bé không biết đùa. Mất hết cả hứng! - Một người khách nói, giọng hờn dỗi.

- Thành thật xin lỗi quý khách. Con bé còn trẻ con mà. Chắc quý khách bị giật mình đôi chút. Tôi sẽ nhắc nhở cháu nó. Xin quý khách bỏ quá cho. Mời quý khách đi nghỉ thoải mái. Xin thứ lỗi vì đã làm ồn.

Mẹ tôi có ý nói ngọt như muốn lấp liếm chuyện này đi.

- Mày định rầm rứt đến bao giờ? Bị sờ có mỗi ngực thôi chứ gì? Có phải bị hành hạ gì đâu! Mà cũng chẳng đau chẳng ngứa gì. Giống như con ruồi nó đậu lên ngực mày thôi! Ngày mai mẹ sẽ thuyết phục lão ta trả nhiều tiền bo a ày!

Phía dưới quầy thanh toán đầy bụi bặm, xác một con gián lẩn lóc trên sàn. Mỗi lần tôi chớp mắt, nước mắt lại ứa ra. Tôi càng lúc càng không hiểu nổi tại sao mình lại khóc.

Lão say và cả những khách trọ khác đã kéo nhau về phòng, phòng ngoài lại trở nên yên tĩnh. Chỉ có mẹ tôi là đang huyền thuyên gì đó.

Tôi nghĩ chắc mình khóc muốn gặp dịch giả quá. Tôi muốn gặp, muốn cảm nhận hơi ấm trên cơ thể ông ta. Tôi muốn nhìn thấy khoảnh khắc khuôn mặt ương ngạnh và cô độc của ông ta cười e lệ khi thoát nhìn thấy tôi. Tôi muốn đắm chìm trong nghi lễ bí mật của hai chúng tôi tại ngôi nhà trên đảo F, muốn được ông ta ra lệnh.

Nếu ngày mai đến, ngay lập tức những nguyện cầu của tôi sẽ trở thành hiện thực, nhưng viễn cảnh này không thể giúp tôi vui đi nổi buồn. Tôi muốn gặp dịch giả ngay bây giờ, tâm trạng ấy khiến tôi thấy buồn.

*

* *

Bà giúp việc đã phản bội tôi. Buổi sáng bà ta không đến Hoa Diên Vỹ đúng giờ như mọi khi.

- Hình như bà ta ăn nhiều quá nên đau bụng rồi hay sao ấy. Vừa nãy bà ta gọi điện xin nghỉ rồi. - Mẹ tôi nói.

- Thế còn vụ đến nha sĩ thì thế nào ạ? - Tôi rụt rè hỏi.

- Cái đấy thì ngày mai, ngày kia làm cũng được chứ sao. Hôm nay mà Mari không ở nhà giúp mẹ thì hỏng hết. Các phòng đều chật kín rồi. Tại thế quái nào mà mẹ già lại đau bụng vào đúng cái ngày bận rộn thế này nhỉ?

Ngày mai, ngày kia ư? Không được. "Hôm nay, hai giờ chiều, con phải đi đến chỗ đồng hồ hoa trên quảng trường trung tâm!" - Tôi muốn hét lên như thế, nhưng rồi lại lặng thinh làm theo lời mẹ.

- Này này, đừng có lần chần ở đây nữa! Nếu dọn dẹp nhà bếp xong rồi thì giúp mẹ sửa soạn giường chiếu cho khách đi!

Mệnh lệnh của mẹ lúc nào cũng khiến tôi chán chường. Cứ như một trận đòn đau thê thảm vậy.

Tôi rửa bát đĩa khách đã dùng trong bữa sáng. Tôi vớt mẩu giấm bông vẫn còn nguyên vết răng cắn, xát xà phòng vào những cái thìa nhoe nhoét toàn sữa chua rồi đổ tách cà phê đã nguội ngắt đi.

Có những khách thường xuống nhà vào khoảng này. Một cô gái mặc áo quây che bộ ngực đồ sộ cùng quần soóc và một anh chàng trẻ tuổi đeo kính râm. Tôi vội vàng xối xà phòng bám trên tay. Họ gọi cà phê espresso và trà chanh. Khi tôi nói là chỉ có cà phê Mỹ, cô gái bĩu môi, còn anh chàng thì hằm hừ. Tôi lấy từ trong tủ lạnh ra miếng chanh vắt dở, cắt làm đôi. Hai người họ chỉ toàn kêu ca. Nào là “không có mứt việt quất à,” “pho mát cứng quá,” “nướng lại bánh mì cho tôi,” rồi thì “dao bần khiếp”...

Bát đĩa bẩn chất thành núi ở chỗ bồn rửa. Trên chiếc tách cô gái đã uống vẫn còn dính vết son môi màu hồng. Tôi dùng miếng bọt biển chà mãi cũng không sạch.

Những khách trả phòng đã bắt đầu tập trung ngoài sảnh. Không biết từ đâu có tiếng mẹ tôi gọi “Mari, Mari, Mari” ba lần liền. Dù vẫn còn sớm nhưng không khí sáng khoái của buổi sáng đã biến mất, ánh nắng chói chang chiếu rọi trong sân. Khách liên tục ấn chuông ở quầy lễ tân, có vẻ rất sốt ruột.

Tôi ném cái tách dính son sang một bên. Nó vỡ đánh “choang” một tiếng.

Chắc chắn bà giúp việc giả bệnh. Biết hôm nay tôi sẽ đi gặp người đàn ông trong thư, nên bà ta định cản trở đây mà. Chắc bà ta tức tôi vì đã lòi chuyện cái ví ra trước mặt mẹ. Thế nên bà ta muốn dạy tôi một bài học đây. Hay có khi nào chỉ cần làm tôi khốn đốn là bà ta thoải mái rồi, giống như chuyện ăn trộm đồ vậy.

Tôi không thể hủy cuộc hẹn. Vì nhà dịch giả không có điện thoại. Dù gì đi nữa tôi cũng phải rời Hoa Diên Vỹ trước hai giờ chiều. Tôi muốn tặng ông ta tất cả những gì ông muốn.

Sau khi khách trả phòng thưa dần, nhân lúc mẹ không để ý, tôi gọi điện cho bà giúp việc.

- Bụng bác thế nào rồi? - Tôi hỏi.

- Cảm ơn mày đã lo lắng cho bác.

Bà giúp việc nói, giọng đặc ý như tin chắc kế hoạch của mình đã thành công.

- Không phải tại bác uống nhiều bia quá đấy chứ?

- Có lẽ vậy. Trời nóng như thế này mà lại.

- Mẹ cháu kêu bác suốt đấy.

- Người đó thì chuyện gì mà chả kêu ca.

- Sao bác lại dùng cách giả bệnh hả?

- Giả bệnh á?

Bà giúp việc cười khùng khục như có vẻ ngạc nhiên lắm.

- Mày bỏ cái kiểu ăn nói lạ lùng ấy đi cháu! Sao ta lại phải nói dối để nghỉ việc chứ? Vả lại làm thế còn bị cắt lương nữa.

- Bác thôi giả vờ đi!

Tiếng máy hút bụi của mẹ ngừng lại. Tôi ghé miệng vào sát ống nghe và lấy tay che đi.

- Cháu biết rõ âm mưu của bác rồi. Bác định trói chân cháu ở đây, không cho cháu đi nha sĩ chứ gì?

- Con bé này toàn nói chuyện ngu ngốc. Nha sĩ thì sao? Mày có đến nha say không liên quan gì đến ta nào? Nha sĩ là nha sĩ. Chỉ là NHA SĨ thôi mà.

Bên kia ống nghe có tiếng đá viên lạo xạo, hình như ai đó đang uống gì. Bà giúp việc vẫn nhai ngấu nghiến một cách thô tục như mọi lần. Và bà ta không giấu giếm điều đó.

- Sao mà nghĩ ta giả bệnh? Ta đau bụng thật mà. Đau lắm, đau đến mức không thể dọn dẹp phòng trọ được. Với lại mẹ mà cũng cho phép ta nghỉ rồi mà.

Hình như bà ta nói chuyện trong khi vẫn phùng má lên ăn, nên đôi chỗ tôi nghe không rõ. Song tôi vẫn dứt khoát.

- Tới một rưỡi bác phải có mặt ở Hoa Diên Vỹ!

- Cho ta xin lỗi nhé.

- Được chứ? Một rưỡi đấy nhé! Đây là hạn cho bác.

- Không can hệ gì tới ta hết.

- Nếu bác không đến cháu sẽ mách mẹ. Trước đó cháu cũng đã cảnh báo bác thế rồi. Không chỉ là tiền lương một ngày, mà tiền lương cả đời bác cũng sẽ mất hết.

Tôi lại nghe thấy tiếng máy hút bụi. Thay vào đó bên kia ống nghe câm lặng.

Tôi sợ bị bà ta phản pháo rằng muốn mách thì cứ mách đi! Bà ta nắm con át chủ bài. Bà ta mà mách mẹ chuyện tôi đi gặp trai thì xong đời. Dù bà ta vẫn chưa hay người đàn ông ấy là một người kỳ quặc, bị người trong thị trấn ruồng bỏ. Không sao, không sao. Tôi tự nhủ. Mình đã đốt lá thư rồi, bà ta đâu có chứng cứ gì nữa. Nhưng những gì bà ta đang làm là phạm tội. Nếu tôi lục tung túi xách của bà ta để lấy cái ví tét hạt cườm ra thì bà ta xong. Hay mình lột trần bà ta rồi chỉ ẹ thấy cái váy lót cũng được.

Tôi đánh cú chót với bên kia.

- Nếu một rưỡi mà không đến thì bác tự hiểu mình sẽ thế nào rồi đấy.

Một ngày bận rộn ghê gớm. Ngay cả thời gian rảnh để ăn trưa cũng không có. Thảm trải sàn trong các phòng đầy những cát, phải dọn dẹp mất rất nhiều thời gian. Mẹ sốt ruột nên quát mắng tôi suốt.

Chúng tôi chưa dọn xong thì đã lại có khách trọ mới đến. Chuông điện thoại từ khắp nơi réo liên hồi: trung tâm y tế, công ty cho thuê cây cảnh, đại lý du lịch, thầy dạy nhảy, khách hủy hẹn, khách đặt trước, khách bị lạc đường... Thêm vào đó toàn bộ toa lét tầng ba đều bị tắc, mùi hôi thối xộc lên trong quán trọ. Ngay lập tức chúng tôi cho gọi thợ sửa chữa, song cũng phải mất khá lâu. Những khách không vào được phòng cứ nhăm mắt tôi mà kêu ca tới tấp. Họ đổ lỗi là tại tôi mà phòng của họ toàn mùi thối, tại tôi mà họ nóng quá chóng hết cả mặt, tại tôi mà họ giẫm phải đá đứt chân, tất cả đều là lỗi của tôi.

Nguyên nhân là do một cái quần lót bị kẹt trong ống thoát nước phòng 301. Đây là phòng của cặp trai gái xuống ăn sáng muộn nhất. Cái quần trông thật khó coi, giống hệt cái kiểu ăn mặc của cô gái kia. Nó bị kẹt sâu trong bồn cầu, nhàu nhĩ và sũng sinh toàn nước thải.

Sắp đến một rưỡi. Không biết dịch giả đã rời đảo chưa? Không biết ông ta đã khoác lên mình chiếc sơ mi trắng phẳng phiu cùng cái cà vạt thắt chặt, và mặc cái áo vest nóng bức như mọi khi rồi lên du thuyền chưa nhỉ? Tôi nhìn chăm chăm vào đồng hồ. Tôi xin lỗi khách, nhưng trong lòng chỉ toàn nghĩ về dịch giả.

Bà giúp việc mãi chẳng thấy đâu. Cứ mỗi khi cảm giác có người qua cửa tôi lại nhìn ra sân, song chỉ là mấy con mèo chết tiệt.

- A a, đói quá! Mẹ hoa hết cả mắt lên rồi. Mà làm cái gì ẹ ăn đi! - Mẹ tôi nói.

Tôi vào trong hăm lại cà ri đóng hộp. Lúc ấy vẫn còn khách đến. Tôi đứng ngoài bậu cửa ăn cà ri. Trong khi tôi cứ hết vào trong rồi lại ra chỗ quầy lễ tân, cà ri đã nguội ngắt từ bao giờ.

Kim đồng hồ sắp chỉ một rưỡi. Bà giúp việc vẫn biệt tăm. Hình như bà ta muốn trả thù tôi cho đến cùng hay sao ấy. Dù tôi có chạy đi ngay bây giờ thì cũng không kịp giờ hẹn. Vậy mà tôi lại đang ăn cà ri ở cái nơi khỉ gió này. Thật đáng xấu hổ. Tôi cố gắng nuốt trôi chỗ cà ri lạnh tanh còn lại trên đĩa.

- Khăn trải bàn vẫn còn bẩn đây này! Nếu không mang đi giặt ngay thì đến sáng mai nó không khô được đâu!

Dù đã no phênh rồi nhưng mẹ tôi vẫn chưa hết bực dọc. Bà đóng sầm cửa lại, rồi lên xem tầng ba thế nào.

Tôi đi giặt khăn trải bàn. Tôi nhúng nó vào thuốc tẩy, gột sạch vết bơ, vết mứt và nước cam trên đó rồi mới giặt. Sau khi đã cho qua máy vắt, tôi phơi nó ở cái sân sau chật chội đầy muối vằn. Bốn tấm treo xà trên, ba tấm treo xà dưới. Tôi chú ý phơi sao cho chúng không bị chéo góc. Tôi gấp ngược hai đầu mép vải hai mươi centimet, rồi kẹp lại bằng hai cái kẹp. Ba mươi centimet hay mười centimet đều không được. Ba hay một cái kẹp cũng không được. Đây là lệnh của mẹ tôi.

Tôi không hiểu tại sao mình lại phải khúm núm trước mặt mẹ như thế, tại sao mình không vứt toẹt đồng khăn trải bàn đi rồi bay đến chỗ dịch giả nhỉ. Tôi không thể chịu đựng nổi nếu không gặp được ông, và cũng không thể chịu nổi nếu bị mẹ phát hiện. Tôi cảm giác không khí quanh mình cứ loãng dần ra, khiến tôi không thở được, chỉ cần bà giúp việc đến thôi là mọi việc đã diễn ra tốt đẹp rồi.

Tôi thấy rất khổ tâm mỗi lần nhìn đồng hồ. Cứ thế nó nhẩn tâm đi qua hai giờ, rồi ba giờ. Kim đồng hồ càng dịch chuyển tôi càng tức bà giúp việc hơn.

Hình bóng dịch giả hiện lên trên tấm khăn trải bàn trắng xóa. Ông ta đang đứng trước cậu thiếu niên chơi phong cầm, ở một nơi không có chút bóng râm nào. Những đồng xu trong hộp dần lấp lánh. Tiếng phong cầm buồn thảm không truyền được tới tai những người đang tận hưởng kỳ nghỉ, chỉ mình dịch giả là có thể chìm đắm trong giai điệu ấy mà thôi.

Thi thoảng ông ta lại nhìn đồng hồ trên tay. Rồi ông ngó nghiêng, nhấp nháy mắt vì chói nắng, và dõi xem tôi có chạy đến từ phía bờ biển hay không. Con phố đông đúc như thế, vậy mà chỉ có tôi là không thấy bóng dáng đâu. Ông ta nhìn đồng hồ trên tay mình, và nhìn đồng hồ hoa: “Có khi đồng hồ của mình hỏng rồi cũng nên.” - Có lẽ ông ta sẽ nói vậy.

Ông ta sẽ tưởng tượng ra nhiều khả năng. Mari nhầm ngày à? Cô ấy không nhận được thư à? Hay cô ấy đột nhiên bị ốm không biết chừng? Dịch giả lại chăm chú nghe phong cầm.

Tôi lấy hai tay đập mạnh tấm khăn trải bàn, rồi kéo ra cho phẳng. Giờ tôi chẳng còn dũng khí nhìn đồng hồ nữa. Chắc dịch giả đã bỏ về đảo rồi. Nhưng dẫu sao tôi cũng mong ông ta đừng hiểu lầm là tôi ghét ông ta. Tôi cầu mong như thế. Tôi ngồi thụp dưới xà phơi quần áo và cầu nguyện. Từ hôm qua đến giờ tôi toàn gặp chuyện không vui. Cứ mỗi lần tưởng tượng ra hình bóng dịch giả là tôi lại thấy buồn.

Tôi tự hỏi mình ngồi bất động như thế trong bao lâu. Có tiếng mẹ vọng ra từ trong bếp. Tiếng bát đĩa va vào nhau, tiếng ghế kêu cọt két, tiếng người đi qua đi lại. Có tiếng cười khúc khích. Là bà giúp việc! Bà giúp việc đến rồi!

Tôi với lấy cái khăn trải bàn phía trước lau mặt đi, rồi chạy về phía bếp.

- Bụng sao rồi?

- Nhịn đói nửa ngày trời, giờ khá hơn rồi.

- Bà đừng có cố quá đấy...

- Tôi chỉ định đến xem tình hình thế nào thôi.

- Nhưng thế cũng tốt. Hôm nay bạn đến chóng cả mặt.

Bà giúp việc vừa trò chuyện với mẹ tôi, vừa thắt dây tạp dề. Tôi đứng ngoài cửa ngó vào. Bốn mắt chạm nhau trong một thoáng. Bà ta nguyền rủa tôi như muốn nhắc “Ta đã giữ lời rồi đấy nhé!”, vừa như đe dọa “Nếu mày dám hé môi thì...”

- Mẹ ơi, con giặt xong khăn trải bàn rồi. Có bác giúp việc thay ca rồi, con đi nha sĩ một lát không sao chứ? Con không chịu thêm được nữa.

Nói một hơi xong tôi lảng tránh ánh mắt của bà giúp việc, lao ra khỏi nhà.

7. Chương 7

Thật kinh khủng... Bác đừng cười cháu nhé.

Tôi cài lại khóa xăng đan đang sắp tuột và phúi bụi bám trên váy.

- Không kinh chút nào. - Dịch giả dịu dàng nói.

- Cháu đã chạy học tốc tới đây ngay.

Tôi cứ thở hồng hộc, không thốt được câu nào. Áo tôi đầm mồ hôi, chỗ ướt trên váy lúc giặt giũ vẫn chưa khô, chân tôi vẫn còn những vết muối đốt ửng đỏ.

- Trông cô còn xinh hơn cả lúc bình thường ấy chứ.

Dịch giả khoác vai như muốn đỡ dành tôi. “Ồi, đúng là thế này đây” - tôi nghĩ. Đây chính là cử chỉ mà sâu thẳm trong tim tôi luôn ao ước.

Quảng trường vẫn đông đúc như mọi khi. Trời chiều đang ngả bóng. Bóng tối phủ lên một nửa đồng hồ hoa. Những tấm đá lát dẫn đến tường thành như đang muốn ẩn mình trong sóng nước.

- Cháu đã muộn tới ba tiếng đồng hồ. Cháu xin lỗi. Bác đợi cháu mãi thế à?

- Không sao đâu.

- Cháu không thể ra khỏi nhà. Nhưng cháu chỉ nghĩ đến việc bay đến đây với bác. Ôi, cháu sắp phát điên lên mất.

- Chẳng phải cô đã tới đây rồi hay sao.

- Cháu đã nói là đi nha sĩ đấy. Vì thế ta có thời gian bằng thời gian đủ để chữa một cái răng sâu.

- Vậy thì tới một nha sĩ lúc nào cũng đông khách ấy.

Trong cái nóng như thế này mà khuôn mặt dịch giả vẫn hiền hòa. Tôi không thể tưởng tượng nổi là ông đã đứng đợi tôi suốt mấy tiếng đồng hồ. Ông không bị cháy nắng, cũng không nói lỏng cà vạt. Ra khỏi đảo là ông không mắng chửi gì tôi nữa. Ông ta chấp nhận tất cả. Khi ở căn phòng chật đầy sách tiếng Nga đó ông ta đã không định buông tha cho tôi vậy mà...

Khi đã vào sâu thị trấn, tiếng sóng bỗng trở nên xa dần. Hai bên đường là tiệm đồ cổ, rồi quán ăn, một nhà trọ tuy nhỏ hơn Hoa Diên Vỹ một chút nhưng trông rất xinh xắn, và cả một cửa hàng bán phim ảnh kèm luôn rửa ảnh. Thực đơn cho bữa tối sắp sửa được trưng ở cổng vào các nhà hàng. Những khách du lịch vừa đón gió mát thổi trên da thịt ửng hồng vì nắng, vừa chậm rãi đi lên từ biển. Thi thoảng tôi lại nhìn thấy biển xanh thấp thoáng sau những tòa nhà. Nó trải dài thành một dải với bầu trời. Khi đã đi qua xưởng sửa chữa thuyền chúng tôi bắt đầu nghe thấy tiếng nhạc ồn ã. Những tấm biển chỉ dẫn vẽ mũi tên màu đỏ tiếp nối nhau trên vỉa hè. Hàng cây hai bên đường được trang hoàng bằng quốc kỳ các nước và vô số những bóng đèn hạt đậu đủ màu sắc. Một tốp năm, sáu đứa trẻ con chạy vượt qua chúng tôi.

- Công viên lưu động đấy!

Khoảng đất trống buồn tẻ trước mặt cái kho chứa hàng mọi ngày giờ đã biến thành khu vui chơi: đu quay ngựa gỗ và ô tô đụng nhau, đầu máy hơi nước thu nhỏ và nhà gương, cả mấy quán bán đồ ban đêm nữa. Cái nào cũng được trang trí đủ màu sắc sỡ. Cái thì quay trong không trung cùng tiếng nhạc, cái lại phát ra ánh sáng chói lòa mời gọi du khách. Ở đó cả tiếng sóng biển và ánh mặt trời đều không tới được. Chúng tôi dắt tay nhau vào trong.

- Chào mừng quý khách. - Nói rồi chú hề xé vé cho chúng tôi.

Ngay chính giữa là sân khấu hình tròn trông hệt như một chiếc bánh sinh nhật, trên đó dàn nhạc đang diễn tấu. Ban đầu tôi cứ ngỡ không biết có phải búp bê không, nhưng nhìn kỹ lại thì hóa ra là người thật. Người đàn ông thổi kèn Trombon nháy mắt với tôi. Họ vừa tấu nhạc vừa xoay vòng vòng trên sân khấu. Khúc nhạc tưởng như không bao giờ dứt. Toàn là những âm vực ngắn khiến lòng người rộn ràng. Một khúc nhạc khó hiểu, giống như một con công trống đang múa diên cuồng.

- Hồi còn nhỏ cháu rất hay được bố dẫn đến đây đấy.

- Lúc nào cũng nhộn nhạo thế này à?

- Vâng, đúng thế. Mọi người ai cũng chờ đợi ngày này. Giống như là lễ hội vậy.

Chúng tôi phải ghé sát mặt vào nhau mới có thể nghe thấy người bên cạnh. Người ta xếp thành hàng dài trước đu quay. Mùi thức ăn phảng phất khắp nơi. Dịch giả ngắm từng trò chơi như đang nhìn một khung cảnh lạ kỳ. Tôi đã quên đi cảnh hỗn loạn ở Hoa Diên Vỹ. Mồ hôi tôi đã ráo, và váy cũng đã khô.

- Này, hay ta cũng thử một trò xem sao?

- Tôi sẽ đợi ở đây. Cô cứ chơi trò nào mình thích đi.

- Thế không được. Nếu hai người không cùng chơi thì kỳ lắm. Này, nhìn xem! Ở đây chẳng ai cô đơn một mình cả.

Chúng tôi quyết định chọn một cái máy bay có hình chú voi Dumbo. Thân nó sơn màu xanh da trời rất đẹp, vòi nó hếch lên còn tai thì trải rộng ra. Chúng tôi bước lên cái tai và ngồi vào chiếc ghế nhỏ. Chúng tôi gấp đầu gối lại rồi so vai, cố nhét người vào trong.

Hình như dịch giả có vẻ khó chịu. Ông ta kéo căng mọi chỗ trên chiếc áo vest như sợ nó bị nhăn. Cuối cùng thì còi cũng kêu, dây điện rít lên ken két, chiếc máy bay lao lên không trung. Giật mình dịch giả thốt lên:

- Waa.

- Đây mới chỉ là bắt đầu thôi. - Tôi cười và nói. - Bác chưa từng đi những thứ thế này bao giờ à?

- Chưa từng.

- Tại sao? Không thể tin nổi là bác lại chưa từng đi công viên bao giờ.

- Chẳng có lý do gì đâu. Chỉ là không có dịp thôi... Với lại tôi cũng sợ độ cao nữa.

Chợt máy bay đổi hướng vòng lại. Tôi reo hò. Tôi nắm chặt tay vịn, tưởng như sắp văng ra ngoài đến nơi. Gió cuốn váy tôi bay phấp phật. Mấy sợi tóc vương trên trán dịch giả dựng ngược lên.

Trời vẫn còn sáng song vầng dương đã dần chìm vào bóng tối xa xa nơi chân trời. Một mảnh trăng hiện lên ngay phía trên tường thành.

Biển từ trên nhìn xuống trông thật nhỏ bé. Đảo F nằm lặng yên như đang mơ ngủ. Toàn bộ ánh sáng trong công viên đã hòa với nhau làm một. Ở chính giữa, dàn nhạc vẫn đang chơi bản nhạc tưởng như không bao giờ dứt ấy.

- Này, bác không sao chứ? Vui quá nhỉ?

Dịch giả không nói gì, chỉ gật đầu, mắt vẫn nhắm. Tôi có thể nhìn thấy mũi đất, và cả bến du thuyền, chỗ có Hoa Diên Vỹ toàn nhà là nhà, không thể phân biệt nổi đâu là quán trọ nữa. Mọi thứ quay vòng cùng chúng tôi.

*

* *

Dịch giả vẫn còn choáng váng dù đã xuống máy bay.

- Bác thấy khó chịu trong người à? - Tôi hỏi.

- Không sao. - Ông vuốt lại tóc, và chúng tôi lại dắt tay nhau đi trong công viên.

Mặt trời lặn, người càng lúc càng đông. Bọn trẻ tay cầm bóng bay và kẹo bông, reo hò về phần khích. Người nghệ sĩ đường phố giật mạnh sợi xích đeo trên cổ và thổi lửa ra từ miệng. Một em bé nhìn cảnh đó sợ quá bật khóc. Một đôi uyên ương ôm hôn nhau, không thèm quan tâm đến con mắt thế gian. Mỗi lần gió thổi, bóng ngô và cuống vé lại bay tứ tung trên mặt đất. Pháo hoa bay lên từ một nơi nào đó, một con chó lạc chú chạy lang thang, đèn chớp máy ảnh nhấp nháy.

Tay dịch giả thật mềm mại. Nó có thể nắm trọn bàn tay tôi. Tôi đã chứng kiến bàn tay ông ta làm bao nhiêu việc: vuốt tóc tôi, pha trà, cởi quần áo của tôi, trói tôi. Cứ mỗi lần như vậy nó lại tái sinh thành một sinh vật khác.

Bàn tay đang bao bọc tôi lúc này có phải chính là đôi tay đã giết vợ mình không? Đôi lúc tôi nghĩ thế. Song tôi không thấy sợ chút nào. Tôi không biết ông ta thắt cổ vợ, lấy kéo đâm, hay bắt bà ta uống thuốc độc. Nhưng tôi có thể tưởng tượng được trong khoảnh khắc ấy những ngón tay của ông ta đã cử động uyển chuyển đến thế nào. Tôi có thể tưởng tượng ra hết thấy, từ những cử động của các đốt ngón tay đến từng mạch máu màu xanh đen trên đó.

Chúng tôi đứng tựa vào hàng rào đu quay và ăn kem. Một nửa sôcôla, một nửa vani xoáy vào nhau. Dịch giả nhìn chúng chăm chú hồi lâu.

- Bác không ăn nhanh kem sẽ chảy hết đấy.
- Cái này trông hay nhỉ.
- Chỉ là kem thôi mà. Chẳng có gì đặc biệt cả.
- Hiếm khi tôi ăn những thứ thế này mà.
- Bác cứ cạp một miếng là được. Này, như thế này này!

Tôi ngoác miệng ra ăn mặc ặt mình lấm lem. Ông ta nhẹ nhàng cầm ốc quế bằng tay trái để không làm nó vỡ, rồi đưa cầm ra phía trước và liếm một cách vụng về. Kem tan ra rớt xuống quần, ông ta vội vàng lấy khăn tay chà đi. Lột trần tôi ra rồi trối lại còn khó gấp vạt lần ăn kem vậy mà... Vừa nghĩ tôi vừa giúp ông ta lau vết bẩn.

- Cứ mỗi lần đến đây nhất định cháu phải ăn kem cùng bố. Cháu chỉ được ngồi lên một cái máy bay mình thích, chỉ được ăn một thứ mình muốn thôi. Mẹ và cháu đã giao hẹn như thế. Lúc ra khỏi nhà thế nào mẹ cháu cũng nhắc: “Chỉ một thôi đấy. Biết chưa? Không có ngoại lệ đâu đấy!”

- Sao lại thế?

- Vì tiếc tiền. Chỉ thế thôi. Nhưng bố cháu lúc nào cũng bí mật tặng thêm cho cháu cái gì đó. Lúc đi vòng quanh công viên và nghĩ xem sẽ chọn gì là vui nhất, chọn kẹo táo hay bắn bia, hay là vào nhà ma...? Cháu có cảm giác như được thiên thần đề nghị thực hiện điều ước vậy. Bố cháu luôn kiên nhẫn chờ đợi khi cháu đang phân vân. Ông cứ chờ cho đến lúc cháu chọn được thứ gì đó.

Những con ngựa gỗ quay vòng vòng sau lưng chúng tôi. Chiếc máy bay hình chú voi Dumbo lại bay lên trời. Mặt trời đã lặn, bầu trời nhuộm màu xanh biếc. Ánh sáng chói lòa của đèn hoa đăng che khuất cả những vì sao. Một quả bong bóng bị gió cuốn đi, mất hút dần về phía biển.

- Cô yêu bố lắm phải không? - Dịch giả hỏi.

- Nhưng, ông ấy đã chết rồi.

Tôi nói, tay phải vụn ốc quế dính trên áo.

- Lúc ấy cháu tám tuổi. Còn bố cháu ba mươi một tuổi. Mọi người ai cũng than là còn trẻ quá.
- Thế à...

Người đàn ông nhìn vết bẩn trên quần.

- Bố cháu say rượu rồi cãi nhau với ai đó, và bị đánh vào đầu. Không có ai tận mắt chứng kiến chuyện đó nên cháu không rõ lắm. Chỉ biết là khi phát hiện ra thì ông đã nằm ở cổng sau rạp chiếu phim, người đầy máu. Người ta thêu dệt nên đủ thứ chuyện nào là máu chảy ra từ mũi, từ tai, từ tất cả các hốc trên khuôn mặt, nào là hộp sọ bị vỡ và não bắn tứ tung. Họ có nhìn thấy bố cháu thế nào đâu mà...

Dịch giả đang lo lắng xem làm sao có thể dứt nốt chút kem cuối cùng vào miệng mà không bị dây bẩn. Ông ta chu môi gặm đầu ốc quế, lưỡi thè ra hết cỡ.

- Thật ra nó không kinh khủng như mọi người đồn. Đúng là mặt bố đầy những vết bầm tím, nhưng lấy khăn ướt lau đi rồi thì mặt bố vẫn tràn đầy sức sống đến ngạc nhiên. Lông mi dựng lên, lòng trắng không hề bị vẩn đục, con người trong suốt tới mức có thể nhìn thấu cả bên trong. Cứ như bố sắp sửa nói với cháu là: “Ôi, Mari. Bố xin lỗi vì đã làm con giết mình.”

Tiếng còi rú lên, những chú ngựa gỗ dừng lại. Mọi người bước ra vẻ lưu luyến. Ngược lại với họ, những đứa trẻ hết cả kiên nhẫn, liền chạy ào vào trong hòng chiếm lấy chú ngựa to và đẹp nhất. Rồi người ta lại ấn cho còi kêu, âm nhạc lại cất lên, và ngựa gỗ lại bắt đầu chuyển động. Cứ lặp đi lặp lại như vậy. Không có điều gì làm xáo trộn vòng quay ấy. Cứ như chúng tôi bị lạc giữa dòng thời gian, bị gió cuốn đi vậy.

- Mẹ cháu đã quyết tâm truy tìm hung thủ. Để đòi tiền bồi thường ấy mà. Nhưng vô ích. Kẻ đã đánh bổ cháu vẫn mất tăm mất tích. - Tôi lắc đầu.

- Bác đã bao giờ nhìn thấy người chết chưa?- Tôi hỏi.

Tay lấy khăn lau miệng, dịch giả ngạc nhiên hỏi lại:

- Gì cơ?

- Ý cháu là thi thể, xác người ấy.

- Cái đó, ý cô là thi hài người chết ấy hả?

- Không. Không phải là những người chết vì bệnh tật hay vì đã hết thọ mệnh. Mà là những người đột nhiên không biết từ đâu con dao của thần chết xuất hiện, và người đó bị đâm một nhát trí mạng, không kịp chạy. Dù có hận là tại sao lại là mình mà không phải người bên cạnh hay sao không phải kẻ đằng sau thì cũng vô ích. Không thể cứu vãn được. Cháu muốn nói về người chết theo cách như thế.

Dịch giả lộn trái cái khăn, để lên đùi và từ từ gấp lại. Ông ta liếm môi liên tục, vẻ lo lắng không biết kem hay vụn ốc quế còn dính quanh miệng không.

- Rồi. Mấy lần.

- Như thế nào ạ?

- Có phải là những chuyện như đột kích trên không, nhảy xuống đường ray tự sát, hay tai nạn giao thông không ạ?

Người đàn ông có vẻ không muốn trả lời.

- Ta chuyển sang chủ đề này từ lúc nào nhỉ? - Ông day thái dương như muốn tháo gỡ sợi chỉ rối đang xoắn lấy câu chuyện.

- Bác kể chi tiết cho cháu nghe đi.

- Tại sao?

- Vì cháu muốn nghe.

Trong số những xác chết ấy chắc chắn có vợ ông ta. - Tôi nghĩ bụng.

- Nhắc mới nhớ, quãng mười năm trước tôi đã nhìn thấy một cậu bé rơi từ trên tàu xuống chết đuối.

- Chuyện này hay đấy.

Tôi ghé sát người lại, dựa vào vai người đàn ông. Cổ ông ta hơi nghiêng đi để tôi có thể gục đầu lên, và choàng tay qua vai tôi. Cái hàng rào rung rinh. Tôi ngược nhìn lên. Cằm ông ta vẫn còn những sợi râu cạo sót, những vết mẩn đỏ. Một chiếc cằm vuông vắn.

- Đó là một cậu bé khoảng bốn tuổi rất dễ thương. Da sáng màu và tóc quăn tự nhiên. Cậu bé đang ngồi chuyện trò với mẹ trên boong tàu, vậy mà không biết vì cái gì... À, đúng rồi, hình như cậu nhóc ấy muốn xem hải âu bắt cá, hay bị thu hút bởi trò lướt nước gì đó. Thế là cậu chạy thoát ra đuôi tàu, ngã lộn khỏi thành tàu rồi rơi xuống biển. Không phải vì mẹ cậu bé ấy không trông chừng. Mọi người ở đó cũng nhìn thấy cả. Thế nhưng cậu bé như bị ma quỷ gì ở dưới biển ám ấy. Cậu bé rơi xuống theo hình cánh cung, bắn lên cột nước rất đẹp, giống như cậu bị một con quái vật biển bắt đi. - Giọng nói làm xương bả vai của dịch giả rung rung.

- Sau đó thì sao ạ? - Giọng tôi phả vào cổ ông.

- Thực ra mà nói thì tôi không tận mắt nhìn thấy thi thể. Tôi chỉ thấy cậu bé đó vùng vẫy giữa những con sóng rồi chìm dần. Cậu bé dường như không đau đớn gì. Cậu nhóc ấy chỉ làm bộ mặt khó hiểu. Dường như đang nghiền ngẫm để trả lời cho câu hỏi: “Tại sao mình lại ở chỗ này?” Bà mẹ kêu gào tên con, đám đông hiếu kỳ xúm lại, người thủy thủ ném phao xuống. Song những chuyện đó chẳng có tác dụng gì. Rồi những con sóng lớn gối nhau xô tới, bọt sóng trắng xóa vây quanh cậu bé. Và cứ thế cậu bé chìm dần.

- Người ta có tìm thấy xác cậu bé không?

- Không.

Người đàn ông lắc đầu. Trên má tôi có thể cảm nhận được hết những cử động nhỏ nhất của cơ thể ông. Giọng nói của ông truyền đến tôi qua xương cốt ông trong trẻo hơn. mọi khi. Giọng nói như tiếng vọng cất lên từ đáy biển đen kịt.

- Thế, thế ư... - Tôi đáp lại.

Ai đó tuột tay làm đổ nước sô đa xuống đất. Giật mình, chú hề bán bóng bay ngã cái phịch. Có tiếng cười khe khẽ, nhưng lập tức nó bị cuốn vào trong tiếng nhạc. Trời đã tối hẳn, thi thoảng gió nhẹ lại thổi. Những lá quốc kỳ, lá cây và đèn trong các gian hàng, hết thảy đều lay động.

Tôi mừng tượng ra cảnh cậu bé thối rửa dần dưới đáy biển đen ngòm ấy. Thịt nhào ra rồi bị cá rửa, tóc cùng với da bong khỏi hộp sọ. Môi, mi mắt, tai rồi mũi, tất cả cứ tuần tự thối rửa dần. Cuối cùng hai tròng mắt long ra. Mỗi lần đàn cá kéo đến gây ra những làn sóng nhẹ, các ngón tay lại đưa qua đưa lại.

Một lát sau, khi những con cá đã rửa xong cái xác, biển lại trở lại tĩnh lặng. Dưới đáy sâu, nơi ánh mặt trời không chiếu tới, bộ xương trắng của cậu le lói sáng. Nó đang nhìn tôi và dịch giả đứng quay lưng về phía đảo F bằng hai hốc mắt trống rỗng.

- Quanh đây có bao nhiêu người vậy mà cháu lại cảm giác là chỉ có hai chúng ta trên thế giới này. - Tôi nói.

- Lúc nào chúng ta cũng chỉ có hai người. Ngoài điều đó ra tôi không cần bất kỳ cái gì

Dịch giả vuốt tóc tôi. Nó mượt mát mồ hôi, nhưng vẫn rất gọn gàng. Tay kia dịch giả nắm lấy ống quần chỗ có vết bẩn, chà chà xát xát. Dù có làm vậy thì cũng không sạch được vết bẩn mà chỉ làm nó tệ hơn, nhưng ông ta vẫn không ngại tay. Bộ trang phục đã được chuẩn bị chu đáo thế mà chỉ riêng chỗ bẩn đó là tôi tệ không thể chấp nhận được. Tôi sợ cái quần sẽ rách mất. Những ngón tay vuốt tóc tôi thì dịu dàng là thế, vậy mà những ngón tay bên kia lại đang phần nộ.

Người nghệ sĩ đường phố thổi ra ngọn lửa mạnh hơn. Những chú lửa chở mấy đứa bé trên lưng lại vòng qua chỗ chúng tôi. Mảnh trăng non màu trắng này giờ không hiểu từ khi nào đã lấp lánh ánh vàng cam.

8. Chương 8

Mùa hè năm nay nóng thật. Đây là mùa hè nóng nhất tôi từng gặp. Ban ngày, chỉ cần đi ra ngoài một lúc là nắng chiếu vào người làm chóng mặt. Ánh mặt trời quá gay gắt tới mức đến cả bãi cát và biển cũng chuyển thành vàng rực. Ở bãi tắm đã có mấy người bị ngất vì say nắng, đứng trong Hoa Diên Vỹ cũng có thể nghe được tiếng còi cấp cứu.

Ở Hoa Diên Vỹ suốt ngày đều có tiếng xối vòi hoa sen phát ra từ một phòng nào đó. Cây trong sân rũ rượi xơ xác, mấy con ve đậu trên những cây du cứ kêu lên inh ỏi, tượng khắc ở vòi phun nước đã xuất hiện những vết rạn.

Buổi sáng khi ngủ dậy, mặt trời vẫn lên từ một nơi, vẫn một sắc màu như mọi ngày. Trên đài người ta phát đi phát lại bản tin về hiện tượng thời tiết bất thường. Những người khách ngồi ăn sáng với vẻ ngao ngán kêu ca về cái nóng, song họ vẫn đi ra biển. Mấy hộp sữa chua tôi quên bỏ vào tủ lạnh chỉ trong một đêm đã hỏng hết. Mẹ tôi và bà giúp việc viện cớ trời nóng nên cứ uống bia suốt, cả ngày làm việc với bộ mặt đỏ gay. Chiều xuống nhiệt độ vẫn không giảm, một giọt mưa cũng không rơi, gió thì khiến người ta bức bối.

Không hề có một dấu hiệu nào cho thấy thời tiết sẽ thay đổi. Đến mức tôi đã nghĩ chắc hết đời này mình sẽ phải sống chung với mùa hè mất.

*

* *

Hôm đó tôi bị dịch giả sai đi tất cho ông ta.

- Làm bằng miệng hết!

Ông ta nói. Tôi không hiểu ông muốn gì. Tôi bối rối không biết mình nên làm thế nào. Tôi luống cuống nhìn khắp phòng, rồi lấy tay lau mồ hôi.

- Không được dùng tay!

Tôi hoảng hốt giấu hai tay ra sau lưng. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng hai bàn tay của mình lại phiền phức đến thế. Tôi sợ chết khiếp. Không phải vì ông ta làm tôi đau, mà tôi đau khổ vì mình không thể làm cho nguyện vọng của ông ta trở thành hiện thực. Tôi đã trở nên vô dụng với ông ta đến thế này sao? Đường như chỉ cần không tuân theo dù chỉ một mệnh lệnh của ông ta, thì tôi sẽ đánh mất tất cả những lời yêu thương trong những lá thư ông ta viết cho tôi. Những tưởng tượng đáng sợ cứ tiếp nối trào lên trong óc tôi.

- Mi không có tay.

Dịch giả đá vào lưng tôi làm tôi mất thăng bằng và ngã sòng soài dưới đất. Chuyện đó chỉ xảy ra trong một thoáng, song nó còn đọng mãi trong mắt tôi. Ông ta nhẹ nhàng giơ chân phải lên, cho tới khi nó tạo đúng thành hình vòng cung, rồi giáng vào ngay giữa lưng tôi. Rất nhanh và mềm mại. Chỉ cần ở đảo F là ông ta có thể tự do điều khiển thân thể tôi như chính bản thân tôi vậy.

- Muốn lau mồ hôi thì lấy lưỡi mà liếm!

Ông ta lấy ngón tay chọc vào bầu vú trần đang trĩu xuống của tôi. Những thứ tôi mặc trên người nằm vằn vò thành một đồng dưới gầm bàn. Trên bàn vẫn là những đồ dùng cho dịch thuật như mọi khi: cuốn tiểu thuyết có Marie, cùng với từ điển và cuốn vở. Nhưng không biết ông ta có dịch thêm được nhiều không. Tôi cảm giác số trang đã giảm bớt phần nào, song lúc nào nhìn vào vở tôi cũng chỉ thấy toàn những con chữ giống nhau.

Người đàn ông cởi quần áo tôi một cách thành thạo. Điên loạn nhưng không mất đi sự cẩn thận, đủ để khiến tôi cảm thấy xấu hổ nhưng lại rất lịch lãm. Ông ta lột trần tôi ra như người nghệ nhân điêu chế hương liệu đang ngắt từng cánh hoa, như người buôn đá quý tách vỏ trai ra để tìm ngọc vậy.

Tôi ra sức liếm lưỡi liếm mồ hôi trên mặt, tới mức cuống họng căng lên như sắp nôn mửa. Những chỗ không liếm tới được tôi chùi xuống thảm. Hơi nhoi nhói. Lưng tôi vẫn còn nhức nhối vì cú đá.

- Tốt rồi đấy!

Nhìn từ dưới lên trông người đàn ông to con hơn. Bờ vai và ngực ông ta bỗng chốc trở nên vạm vỡ. Chỉ có những nếp nhăn trên cổ là không thể giấu nổi. Mỗi lần ông ta cất tiếng, những nếp nhăn cũng rung theo.

- Nào, đến lấy tất. Nhanh!

Tôi bò vào phòng ngủ bằng tứ chi. Đến trước tủ quần áo tôi đứng dậy, định mở cửa tủ song lại ăn một cái tát.

- Đã nói bao nhiêu lần rồi? Không phải bằng tay!

Tôi thấy mình thật đáng hổ thẹn. Đã bị nhắc bao nhiêu lần thế mà cứ mắc đi mắc lại một lỗi là sao? Đúng, mình không có tay. Từ khi sinh ra đến giờ mình chưa bao giờ có thứ ấy.

Tôi ngậm miệng vào tay nắm cửa tủ. Có vị rất lạ. Nó vừa cứng vừa sần sùi. Tôi kéo mãi kéo mãi mà nó vẫn cứ trơ ra. Dịch giả khoanh tay, nhìn chòng chọc tôi từ phía sau. Tôi cảm thấy cái nhìn của ông ta xuyên thẳng vào mông mình. Ông ta đang chăm chú nhìn nó. Màu da, chỗ hõm trên mông, vị trí của những nốt ruồi và những đường cong tinh tế, ông ta hiểu chúng hơn cả tôi.

Cuối cùng thì bản lề cũng kết lên một tiếng, và cánh cửa mở ra. Mùi thuốc sát trùng bốc lên nồng nặc. Cái tủ trống tuếch trống toác, bên trong chỉ có ba bộ vest, một cái áo khoác và bốn cái cà vạt. Chúng được treo

cách đều nhau, cái nào cũng phẳng phiu thẳng thớm. Một bộ vest trong đó có bọc ni lông của tiệm giặt là. Tôi nhận ra ngay đây là bộ vest bị dính kem khi chúng tôi chơi ở công viên lưu động.

Tôi không tìm thấy đôi tất. Dù tôi đã căng mắt nhìn sâu vào trong tủ, nhưng ở đó chỉ toàn là bóng tối.

Lần này tôi mở từng ngăn kéo một. Những cái tay cầm đều nhóp nhép nước bọt. Có rất nhiều những ngăn kéo nhỏ. Vì không có tay nên toàn thân tôi thành ra yếu ớt hẳn. Một cơ thể đáng thương không cân đối và xấu xí khó coi.

Có mấy cái ghim cà vạt, sơ mi ngắn tay. Cả khăn tay cũng có. Cái nào cũng nồng nặc mùi thuốc sát trùng, chỉ có mỗi tất là không thấy đâu. Tôi hoảng lên. Tôi hất cái khăn tay ra, rồi lục tìm dưới những cái áo. Tôi làm mọi việc bằng cảm.

Tôi sợ phải xáo trộn những thứ bên trong các ngăn kéo được sắp xếp gọn gàng tới từng milimet, nhưng tôi càng không chịu nổi khi không thể đưa ra cái ông ta yêu cầu. Dịch giả nhất định không giúp tôi, và cũng không muốn buông tha cho tôi.

Nắng ngập tràn ngoài cửa sổ. Rèm cửa vẫn buông thông. Không biết có phải vì trời nóng, mà một nửa thảm cỏ đã chuyển sang màu sẫm. Một bên nhà là nắng, bên còn lại toàn bóng râm. Không một bóng người, không cả ve kêu, ngay tiếng sóng cũng không vọng tới.

Đã đến cái ngăn kéo nhỏ nhất nằm dưới cùng. Tôi trườn sắp xuống, rướn cổ lên, và mở nó ra một cách khó nhọc. Bên trong là một cái đồng hồ quả quýt, một chiếc đồng hồ đeo tay, nút cổ tay áo, rồi hộp kính và những đồ lặt vặt khác. Sâu trong ngăn kéo, tôi bắt được một thứ rất lạ. Một chiếc khăn quàng của phụ nữ.

Đó là một chiếc khăn hoa bằng lụa màu hồng nhạt. Nó kín đáo nằm sâu bên trong một nơi không ai để ý đến. Chỉ có nó là không hợp tí nào với cái tủ. Nó chẳng ăn nhập gì với những cái khác. Không chỉ vì nó là đồ của phụ nữ, mà còn vì cái gì đó khác nữa, chính cái đó khiến tôi chú ý.

Tôi kéo thử nó ra. Lập tức tôi hiểu ngay lý do. Trên cái khăn ấy có một vết bẩn xám xịt, khủng khiếp hơn là hai đầu khăn rách toạc tả. “Vết máu!” - Tôi nghĩ bụng.

- Không phải cái đó!

Người đàn ông hét lên. Tôi sợ hãi ngẩng lên. Nhanh như chớp ông ta giật cái khăn ra khỏi miệng tôi. Môi tôi đau như bị thiêu đốt.

- Sao mi không chịu nghe lời hả? Ta đã bảo là tất cơ mà!

Dịch giả tát vào mặt tôi. Ông ta quỳ xuống và tát tôi liên hồi. Những âm thanh khô khốc vang lên giữa không gian tĩnh mịch. Một chất dịch âm ẩm lan ra lưỡi tôi, rồi trào ra khóe miệng. Đến bây giờ tôi mới biết máu lại mềm mại và ẩm áp đến thế.

- Mi làm trò vớ vẩn gì thế?... Đúng là đồ đàn độn! Đồ con lợn thói tha! Con chó cái ngu ngốc!

Giọng ông ta khàn đi, run run giận dữ, và trở nên mất kiểm soát. Có vẻ như nó sắp vượt qua giới hạn, giống hệt lúc bị từ chối ở nhà hàng. Mồ hôi bắt đầu túa ra, khuỷu tay, môi và những ngón tay co rút lại, mạch máu trên thái dương vẫn lên. Đường nét bao quanh cơ thể ông ta méo xệch đi, đứt đoạn. Từ trong khe hở đó cơn thịnh nộ trào ra không dứt.

- Cháu xin lỗi. Cháu không biết bác rất quý cái này. Cháu chỉ lại gần xem nó là cái gì thôi mà. Cháu xin lỗi. Cháu sẽ không làm thế nữa. Xin bác tha cho!

- Không nghe lời thì ta sẽ làm thế này. Hiểu chưa hả?

Dịch giả đá vào cạnh sườn tôi, ghéech mặt tôi lên rồi quấn cái khăn quanh cổ tôi.

- Để ta dạy i xem nhé. Để ta dạy à biết!

Cổ tôi bị thít chặt. Cái khăn ăn sâu vào cổ họng tôi không gặp cản trở gì. Xương thịt tôi rút lên những tiếng rợn người. Tôi không thở được. Tôi không thể mở nổi miệng để van xin ông ta được nữa. Tôi quấy đạp và nắm lấy cổ tay ông ta, định làm cái khăn lỏng bớt đi nhưng vô hiệu.

Tôi không nhìn thấy mặt người đàn ông, nhưng những khớp tay sau gáy tôi, cùng tiếng thở hổn hển và hơi thở phả trên tóc tôi cho tôi biết cơn thịnh nộ của ông ta không bình thường chút nào. Tôi gắng chịu đựng, song sức lực ngày càng yếu đi.

- Mi thật quá tệ hại. Sao lại toàn làm trái thế hả? Sao không nghe hả?

Ông ta vẫn lầm bầm chửi rủa. Phòng ngủ đã yên tĩnh giờ lại càng thêm tĩnh mịch. Ngoài cửa sổ biển đang xa dần về phía chân trời. Giọng nói của người đàn ông cũng không vọng tới. Mắt tôi đau, rồi nóng lên. Sức mạnh ấy khiến tôi không thể thở nổi. Tôi bị thít cổ, vậy mà tôi lại tưởng như ông ta đang đè nát nhãn cầu mình.

Cái khăn cũ mềm, rách rưới ấy sẽ trùm lên hai tròng mắt dễ thương của tôi. Người đàn ông sẽ quấn tới mấy vòng khăn để nó không rơi xuống. Khi mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng ông ta sẽ để lòng bàn tay lên rồi từ từ siết chặt và thưởng thức hết cái cảm giác khi lớp niêm mạc rách ra, rồi thủy tinh thể vỡ đôi, những cơ quan bên trong trào ra thành một mớ nhão nhoét. Thân nhiệt của tôi sẽ truyền tới hai lòng bàn tay ông ta qua cái khăn. Vỡ mạc, mổng mắt, thủy tinh thể của tôi đã kháng cự đến tận cùng rồi cũng vỡ nát trong một tiếng rít. Cuối cùng tròng mắt tôi không còn nguyên vẹn như trước. Và rồi cái khăn lại có thêm một vết bẩn mới.

Sau âm thanh ấy đến lượt màu sắc biến mất. Trong mắt tôi chỉ toàn một màu đen. Giống như đang ở dưới đáy biển. Những đau đớn không biết đã tiêu biến từ khi nào. Bóng tối lạnh lạnh bao trùm lấy tôi. Thật dễ chịu. Tôi ước tôi đã nghĩ giá mà lúc nào mình cũng được như thế này. Hai tròng mắt của cậu bé ngã xuống từ du thuyền nằm lặn lóng lổc. Tôi nhìn thấy rất rõ, dù có lẽ mắt tôi đã không còn. Tôi sẽ phải chết sao? Lúc ấy lần đầu tiên tôi nhận ra điều đó. Chắc hẳn người vợ của dịch giả cũng đã bị giết như thế này.

*

* *

- Đúng rồi, giỏi lắm!

Ông ta lấy hai tay áp vào má tôi như ban thường.

- Nếu mi thế này ngay từ đầu thì đã không phải chịu đau rồi!

Đó là một đôi tất xù xì, mòn vẹt gót và rão hết chun. Nó có mùi như mùi mộc nhĩ héo. Nó nằm trong ngăn kéo cạnh ngăn để cái khăn.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy đôi chân trần của ông ta. Không chỉ chân, mà cả những phần cơ thể nằm dưới lớp quần áo tới giờ tôi cũng chưa một lần nhìn qua. Chỉ cần nghĩ mỗi mình sẽ chạm vào đó là tim tôi lại đập mạnh.

- Cái miệng giỏi lắm, làm tốt lắm!

Người đàn ông ngồi xuống mép giường, bắt chéo chân. Tôi quỳ xuống, miệng ngậm cái tất từ từ chụp vào đầu ngón chân. Một công việc vất vả. Bàn chân có hình dáng rất phức tạp, nên cái tất mãi không thể thành hình dạng như tôi mong muốn.

Dịch giả đã nguôi giận. Tôi cũng không hiểu vì nguyên cớ gì mà cơn giận của ông ta lại biến mất. Khi tôi chợt nhận ra thì khăn đã được cởi ra, và rơi tuột xuống sàn. Ông ta thở hắt ra, rồi đổ xuống giường. Ông còn rũ rượi hơn cả tôi. Tóc ông ta bết vào nhau vì mồ hôi, tôi liếc thấy một vết chàm.

Tôi gắng sức hít một hơi thật dài, đến mức ho lên vì sặc. Tôi gập người lại rồi lấy tay vuốt họng. Tôi nhấp nháy mắt thử để xem xem mắt mình đã trở lại bình thường chưa.

Hoa văn trên cái khăn nhàu đi vì bị thít quá chặt. Không hiểu sao nó lại ra thế này. Hai đầu rách bươm như bị ai xé, những sợi chỉ thừa tòi ra. Những vết bẩn vương vãi thấm đẫm lên những bông hoa. Không ai có thể nghĩ ra trước kia nó từng là một cái khăn. Trên đó vết máu rỉ ra từ miệng tôi ánh lên màu đỏ tươi.

- Nào, cái còn lại cũng làm giống như thế.

Nói rồi người đàn ông vắt chân kia sang.

Ông ta đã vuốt lại tóc từ khi nào nhằm che đi vết chàm. Chân ông khá sạch sẽ. Móng chân được cắt tỉa gọn gàng, thoảng mùi xà phòng. Song chúng không thể giấu nổi vẻ già nua. Da chân ông ta khô và trắng bóc, gót chân nứt nẻ. Hai ngón chân út biến dạng vì bị ních trong những chiếc giày da cứng quèo. Mu bàn chân hằn lên những mạch máu màu xanh nhạt, mắt cá chân hơi ram ráp. Những chiếc lông mọc trên đốt ngón chân châm vào má tôi nhồn nhột. Tôi nhẹ nhàng dùng lưỡi liếm thử, cố gắng không để ông ta phát hiện ra. Tôi có cảm giác như mình đang hôn chân ông ta vậy.

Môi tôi mềm mại và tươi tắn. Chúng có thể dịu dàng ôm lấy bất kỳ chỗ nào trên đôi chân già nua. Có lẽ tại môi tôi vừa bị sứt khi nãy, nên trông lại càng tươi hơn. Nó nổi bật trên nền sẫm của bàn chân, chỉ có môi tôi là đang chạm vào người đàn ông. Ông ta mặc vest, ngồi trên giường. Còn tôi trần như nhộng đang bò lẩn bò toài dưới đất. Tuy thế tôi vẫn có cảm giác chúng tôi đang siết chặt lấy nhau. Tôi âu yếm từng ngón chân. Tôi rất nhanh nhẹn nhanh miệng, như ông ta đã khen ngợi.

*

* *

“Đạo này du thuyền lúc nào cũng đông nghẹt. Nếu không nhanh thì đứng nắm tay vịn còn khó chứ đừng nói đến ngồi. Ai cũng say sưa chuyện trò, tay chân để trần. Tôi ngồi trên cái ghế đơn cạnh bậc thang, cố gắng hết sức để không bị chú ý. Không ai thích ngồi cái ghế ấy, vì nó xa cửa sổ và từ chỗ đó không nhìn được biển. Thỉnh thoảng cũng có người không biết để túi du lịch lên, song tôi quăng luôn xuống sàn rồi ngồi vào ghế.

Mọi người cố gắng không nhìn thẳng vào mắt tôi. Người ta làm ra vẻ như tôi không có ở đó vậy. Thế lại tốt. Tôi rất thích khoảng thời gian nghỉ về cô trong một chuyến tàu người là người. Có bao nhiêu người ở đó, vậy mà không một ai biết được những gì cô đã làm với đôi chân của tôi. Cũng không một người nào biết vú bên trái của cô to hơn bên còn lại một chút, và cô sẽ sờ lên dải tai mỗi khi cô thấy sợ, hay chuyện sau hông cô có một vết hõm trông như lúm đồng tiền. Khuôn mặt nhợt nhạt của cô khi cô nghẹt thở và cầu xin tôi cứu vớt trông thật đẹp. Chỉ mình tôi là biết tất cả mọi điều về cô. Ngồi trên thuyền tôi gặm nhấm bí mật ấy, và đắm chìm trong hạnh phúc.

Nhưng không biết cái nóng này sẽ còn kéo dài đến khi nào nhỉ? Kể từ khi đến sống trên đảo, đây là lần đầu tiên tôi thấy thời tiết nóng như thế. Tôi cảm thấy cực kỳ mệt mỏi. Bỗng dưng tôi lại thấy nhớ mùa đông. Khi mùa hè kết thúc, du khách cũng không còn, chỉ có hai chúng ta - tôi và cô - cùng nhau đi dạo trên con phố buồn tẻ lạnh lẽo, rất tuyệt phải không?

Nhưng khi mùa đông đến, chuyến tàu cuối sẽ rời bến sớm hơn một tiếng. Đó là điều duy nhất khiến tôi phiền muộn. Có lẽ cô sẽ cười tôi vì sao tôi lại nghĩ đến chuyện ấy vào giờ này.

Hàng năm cứ đến mùa hè đơn đặt hàng của tôi lại giảm đáng kể. Mấy hôm nay tôi không làm một công việc nhất định nào cả. Công việc dịch thuật không mang lại cho tôi nhiều thu nhập lắm. Những người khốn khổ vì không biết tiếng Nga trên đời này không nhiều đến thế.

Hai, ba năm trước tôi có trưng biển dạy tiếng Nga. Tôi rút tiền tiết kiệm đăng quảng cáo trên báo:

“Nhận dạy tiếng Nga: Hội thoại, Dịch thuật. Hoan nghênh những người mới học.”

Không người nào đến làm học trò của tôi cả. Không một ai. Từ sau cái hôm đăng quảng cáo, tôi đã chờ đợi mãi. Cứ mỗi lần tàu cập bến, tôi lại lao ra ngoài. Tôi đứng tại lên, mong nghe được tiếng bước chân từ bên kia con vịnh. Song vô ích. Không một ai bước lên bậc thang để đến với tôi. Tôi đã phí mất khoản tiền dùng đăng quảng cáo.

Nhưng từ sau khi gặp được cô tôi mới nhận ra ý nghĩa thực sự của việc chờ đợi. Lúc đứng trước đồng hồ hoa chờ giờ hẹn, tôi cảm thấy sung sướng không thể tả. Dù lúc ấy cô chưa xuất hiện, nhưng tôi vẫn thấy rất hạnh phúc.

Tôi chăm chú theo dõi những người đi đến từ phía bờ biển, run rẩy khi nhìn thấy bóng dáng một người con gái giống cô, nhưng ngay lập tức tôi nhận ra đây không phải cô, và lại quay sang hướng khác. Tôi kiên nhẫn lặp lại việc đó, nhất định không chịu từ bỏ. Tôi vui sướng lặp lại sai lầm đó hàng nghìn lần nếu như nó

giúp tìm được cô, cô chứ không phải ai khác. Tôi ước tôi không còn có thể phân biệt nỗi mình đang mong mau được gặp cô, hay là muốn đứng đợi ở đây mãi mãi nữa.

Cái hôm có công viên lưu động đến, tôi đã đứng găm nhăm cảm giác sung sướng khi chờ cô ba tiếng hai mươi phút. Đến giờ tôi vẫn mơ thấy hình bóng cô ướt đầm mồ hôi lao đến bên tôi, nâng chiều rọi vào lưng cô.

Khi tôi khát khao muốn gặp cô tới mức không chịu nổi, tôi tìm đến Marie trong cuốn tiểu thuyết. Tôi dịch vào vở từng dòng chữ trong tiểu thuyết. Khi tôi nhìn thấy từng trang sách được lật lên, thấy những dòng kẻ dày đặc tôi lại thấy yên lòng phần nào.

Marie bị cha mẹ cấm qua lại với thầy dạy cưỡi ngựa. Nàng bị ép phải kết hôn với một luật sư và bị nhốt trong biệt thự gần hồ. Thầy dạy cưỡi ngựa bị tuyển vào quân đội, và buộc phải rời xa nàng. Một ngày nọ Marie phát hiện mình có mang. Biết chuyện, gã luật sư đã lột trần Marie, dìm cô xuống hồ lạnh cóng rồi ép nàng uống chỗ thuốc phá thai mà hắn đã lén mang theo.

Cảnh này rất tuyệt, - Bên hồ, áo quần của Marie bị lột ra: xu chiêng rồi tắt nịt mắc vào cành phong, hệt như những đóa hoa màu trắng đang nở rộ vậy. Nàng cưỡng lại, nhưng hắn nắm tóc nàng rồi dìm xuống hồ. Mái tóc vàng xỏa tung trên mặt nước. Màu nước xanh biếc thấm vào làn da trong suốt của nàng. Marie không biết bơi. Chân tay nàng quơ quào, miệng nàng ngớp ngớp. Hắn dốc bột thuốc vào miệng nàng. Mỗi lần nàng hít thở là lại nuốt theo cả thuốc...

Tôi có thể tưởng tượng chi tiết hình ảnh Marie đang vùng vẫy. Từ mớ rong rêu quấn lấy cổ chân nàng, cho tới tiếng kêu thét dội lên từ rừng phong. Hình ảnh ấy dần dần biến thành cô, Mari ạ.

Mong cô tới nhà tôi vào bữa trưa thứ Ba tuần tới. Tôi xin được đãi cô. Tôi đã sống một mình khá lâu nên cũng khá tự tin vào tài nấu nướng của mình. Đây là một ý tưởng thật tuyệt. Tôi chắc rằng bữa trưa này sẽ khiến cô ngạc nhiên. Tôi rất háo hức chờ đến ngày đó.

Cô có thể tới vào lúc nào cô rảnh. Mười một giờ hay mười hai giờ cũng được. Tôi sẽ chờ. Cô nhất định phải đến đây! Tôi cầu xin cô.

Mong cô sẽ không bị cảm nắng trong thời tiết nóng nực thế này. Xin cô giữ gìn sức khỏe.

Tạm biệt. Hẹn gặp cô vào hôm tới.

Cô Mari."

9. Chương 9

Quả là một bữa trưa không bình thường. Vừa bước lên thềm tôi đã nhận ra bầu không khí khác với mọi khi. Cái không khí vẫn tỏa ra từ căn nhà này đã có chút thay đổi. Tôi không khó chịu, nhưng tôi cảm giác dường như có làm cách nào đi nữa nó cũng không thể quay lại như trước.

Dịch giả đang nhìn gì đó bằng bếp ga. Bàn ăn trải khăn sọc xanh, hai bông hoa râm bụt nổi trong cái bát thủy tinh. Chén bát xếp chồng khít lên nhau. Trên chiếc xe đẩy để đồ uống là chiếc radio đang phát nhạc. Tôi không biết tên bản nhạc, nhưng có vẻ là nhạc cổ điển.

Không biết mấy bông hoa ở đâu ra nhỉ? Tôi cứ đứng nhìn trong căn nhà này không có thứ nào toát ra vẻ thanh lịch. Lại còn cả nhạc nữa. Ngoại trừ lúc nghe phong cầm trước đồng hồ hoa, giữa hai chúng tôi chưa hề có một bản nhạc nào vang lên, dù là thể loại nào đi nữa.

Nhưng điều khiến tôi ngạc nhiên nhất là ở đây không chỉ có mình dịch giả.

- Cảm ơn vì cô đã đến! Ngoài kia nóng lắm phải không? Nào, đi hướng này. Cô có trốn khỏi Hoa Diên Vỹ suôn sẽ không? Tôi rất muốn cô có thể thông thả tới đây. Để tôi mang cho cô thứ gì mát mát nhé!

Dịch giả có vẻ rất vui. Ông ta nói chuyện liên tục. Ông không mặc áo khoác nữa mà chỉ mặc độc áo sơ mi. Ông nói lỏng cà vạt, tháo cúc tay áo và xắn lên.

- Đây là thằng cháu tôi. Nó chỉ nghỉ lại đây có một tuần thôi.

Gã “cháu” đang ngồi trên sofa vội đứng lên, mắt sụp xuống vẻ thẹn thùng, và hơi khom người chào.

- Chào anh.

Tôi nói, vẫn chưa hết ngạc nhiên.

Hắn im lặng ngồi lại xuống ghế, đứng đĩnh đạc tựa vào nệm rồi bắt chéo hai chân. Hắn cao, gầy, mái tóc gọn sóng dài che kín hai tai. Hắn mặc quần bó màu đen, và áo phông trắng không hoa văn họa tiết.

Song cái mặt dây chuyền hình thù kỳ lạ đang toong teng trên cổ hắn lại chẳng ăn nhập chút nào với bộ trang phục giản dị. Nó nổi bật hơn hết thảy. Trông có vẻ như một mẫu dây chuyền mới ra, cũng có vẻ giống như một cái bùa hộ mệnh hay bùa ngải gì đó.

Im lặng bao trùm chúng tôi. Hắn chẳng nói nổi một câu “Rất hân hạnh”, cũng chẳng vâng dạ gì. Bản độc tấu piano bắt đầu vang lên cùng tiếng vung nổi lạch cạch.

- À, quên mất. Đáng lẽ tôi phải nói ngay từ đầu. Thằng bé này từng mắc một căn bệnh nhẹ, sau đó nó đã bị câm. - Dịch giả nói.

- Câm ..

- Vâng, đúng vậy. Nhưng cũng chẳng phải chuyện gì to tát lắm đâu. Cô đừng bận tâm làm gì. Chỉ là không nói được thôi mà. Ôi, hình như trào mắt rồi. Tôi phải đi xem thức ăn thế nào đây. Sẽ xong ngay thôi, cô đợi thêm chút nữa nhé!

Khi dịch giả đi vào bếp rồi, tôi trở nên bối rối. Tôi không biết mình nên xử sự thế nào cho phải trước một người câm.

Ngay chuyện có một người khác ngoài dịch giả ngồi trên ghế sofa đã là khó hiểu rồi. Liệu hắn có biết tôi đã bị làm cho ê chề đến thế nào trên cái ghế ấy, cái ghế sofa mà hắn đang tựa tấm lưng rắn chắc lên đó, đang bắt hai chân vào nhau một cách tao nhã hay không? Mỗi nghi ngờ ấy càng lúc càng khiến tôi hoảng loạn.

Gã cháu nhẹ nhàng đưa tay ra mời tôi ngồi. Hắn không nhìn tôi lấy một lần. Cứ mỗi lần bốn mắt sắp sửa đụng nhau là lập tức hắn lại quay đi chỗ khác, mắt nhìn những vết xước trên bàn, vết sần trên cái gối hoặc nhìn xuống chân. Hắn cứ cúi gằm mặt xuống như thể đã nhìn chăm chăm vào đó từ nãy giờ. Tôi ngoan ngoãn ngồi đối diện với hắn. Trong bếp, dịch giả có vẻ đang rất bận rộn. Tiếng piano vang lên giữa những âm thanh loảng xoảng của bát đĩa. Về sau còn hòa lẫn cả tiếng kèn sáo nữa.

“Là Chopin.”

Gã cháu nói. Không, không phải. Hắn không nói được kia mà. Thế nhưng tôi có cảm giác mình vừa nghe thấy tiếng hắn.

“Bản concerto số 1. Cô có biết không?”

- Không ạ. - Tôi trả lời.

Mặt dây chuyền đeo trên cổ hắn là một cái hộp dẹp mạ bạc, giống bao thuốc lá. Trong cái hộp ấy có một tập giấy nhớ. Hắn xé ra một tờ, lấy cái bút mực ngắn kèm theo, kê tờ giấy lên cái hộp rồi viết. Cử chỉ của hắn rất mau mắn, khiến tôi có cảm giác chúng tôi đang nói chuyện với nhau như bình thường vậy.

“Rất hay phải không?”

- Vâng, rất tuyệt. Em cũng thấy thế.

Tôi bị cuốn vào cuộc trò chuyện kỳ lạ này. Thực ra tôi chưa nghe Chopin bao giờ, nhưng vẫn gật đầu cho hắn vui. Khoảnh khắc hắn mở nắp hộp, tiếng móng tay cào nhẹ, những tờ giấy trắng xóa, tiếng bút chạy trên giấy, rồi tờ giấy ấy được chuyển đến tôi, chúng đóng vai trò như là tiếng nói. Hắn cho bút vào rồi đóng nắp hộp lại. Tôi khê ho một tiếng, và lấy mũi dẹt vạch lên thăm những hình vô nghĩa. Im lặng lại bao trùm. Tiếng sóng nghe rõ hơn mọi khi.

Bỗng hắn đứng dậy đi vào bếp. Hắn khom người trước cái xe đẩy thức ăn, rồi chỉnh lại tần số trên đài. Cái đ đã lỗi thời. Nó to thể mà tiếng lí nhí, anten thì gỉ sét, một bên núm vặn bị bong mất lớp vỏ bọc bằng nhựa. Song nhờ hắn chỉnh nên tiếng phát ra đã rõ hơn.

Có vẻ như hắn đã đến đây nhiều lần. Hắn không bị ngợp chút nào trước sự ngăn nắp quá đáng trong căn nhà này. Hắn mở cửa, chạm vào cái đài như đã thân thiết từ lâu. Hắn xử sự hết sức tự nhiên.

Không chỉ hoa. Mà cả đài. Tôi không để ý là dịch giả lại có những thứ này. Chúng không có trong tủ quần áo. Tôi đã vục đầu vào từng góc tủ một nên biết rất rõ. Ừm, hay là trong ngăn kéo bàn làm việc nhỉ? Cũng có thể là trên tủ đựng bát đĩa. Nhưng tại sao chỉ vì có cháu đến chơi mà ông ta lại phải cấm hoa với bát đài nhỉ? Tại sao không phải vì tôi, mà lại vì gã đó? Những nghi vấn cứ dồn dập trong đầu tôi thành từng đợt.

- Đã để cô phải chờ lâu. Chắc đói lắm rồi nhỉ? Cô vào ăn đi! - Dịch giả nói, không để ý đến những nghi vấn trong tôi.

- Này, cháu dẫn cô ấy ngồi xuống cái ghế kia đi!

Đây là lần đầu tiên dịch giả nói với cháu mình. Hơn nữa lại là một mệnh lệnh khác hẳn với những mệnh lệnh ông ta đã ra cho tôi. Nó khác hoàn toàn với những câu “Cầm mồm đi, con đi!” hay “Làm bằng miệng hết!”

Nghe vậy gã cháu kéo cái ghế ở chính giữa bàn ăn ra, rồi dùng mắt ra hiệu “Mời ngồi.” Tôi vo tròn ba tờ giấy nhớ hắn đã đưa cho rồi nhét vào trong túi.

*

* *

- Năm nào anh cũng đến đây à? - Tôi hỏi.

- Không, không phải thế đâu. - Dịch giả trả lời.

Tôi hỏi gã cháu, song ông ta lại trả lời thay hết cả.

- Đã tròn ba năm rồi ấy nhỉ? Thằng bé này luôn bận rộn, kể cả khi nghỉ hè. Nào là đi tham quan nghiên cứu cho bài thảo luận, nào là giúp đỡ thầy giáo, rồi chuẩn bị luận văn nữa.

- Anh học ngành gì ạ?

- Kiến trúc, chuyên môn của nó là kiến trúc gothic. Từ bé nó đã thích những công trình kiến trúc. Nó toàn chơi xếp hình nhà thôi. Nó toàn tạo ra những ngôi nhà hình thù kỳ dị mà đến người lớn cũng nghĩ không ra. Rồi nó bắt đầu sưu tầm những tấm thiệp in hình nhà thờ Trung cổ, cũng được khá nhiều. Nhưng chỉ toàn thiệp nhà thờ thôi. Trên đời này chắc không có nhiều đứa trẻ tỏ ra thích thú với kiến trúc đến thế đâu nhỉ. Nếu nó thích ô tô, bóng chày hay truyện tranh thì còn hiểu được. Đằng này nó lại hơi khác người một chút.

Dịch giả lau miệng, rồi lấy thìa trộn khuấy chỗ thức ăn trong đĩa.

- Tốt nghiệp đại học xong anh định làm gì?

- Nó sẽ ở lại phòng nghiên cứu và tiếp tục học.

Gã cháu vừa đặt tay lên cái mặt dây chuyền, thì lập tức dịch giả chặn lại.

- Được rồi. Cháu cứ ăn thông thả đi. Hai tay viết rồi thì còn ăn thế nào được nữa! Nhưng bác và cô đây vẫn có thể vừa ăn vừa chuyện trò thế này bao nhiêu cũng được.

Nói rồi ông ta cứ thao thao một mình.

Khi nhìn thấy thức ăn bày trên bàn, tôi không thể tưởng tượng nổi đây lại là những thứ dùng để ăn. Tôi đã nghĩ chắc lại là những vật trang trí đặc biệt, giống như hoa râm bụt và bản nhạc của Chopin vậy. Không có thứ nào cứng. Mọi thứ thức ăn đều được xay nhão, như đồ ăn của trẻ nhỏ. Nó đặc vừa đủ để có thể xúc bằng thìa và cho vào miệng. Vì thế nên không có một con dao cái đĩa nào, trên bàn chỉ xếp mỗi thìa thôi. Đúng là ngoài thìa ra, những cái khác đều không cần đến.

Và những món ăn đều có màu rất đẹp. Xa lát màu xanh đậm, thoáng mùi rau chân vịt và bơ. Xúp màu đỏ. Tôi nhận ra ngay đây là cà chua, nhưng vì cho nhiều gia vị mạnh nên nó có vị hơi khó hiểu. Thức ăn trong cái đĩa to nhất có màu vàng chói lọi. Cứ như đây sơn vậy, đến mức ban đầu tôi hơi lưỡng lự một chút khi nếm nó. Khi vừa nhúng thìa vào nó liền sủi tăm, hơi nước âm ỉ bốc lên. Tôi không hiểu làm cách nào để

ra được cái màu vàng như thế này. Nó có mùi như mùi lá rụng ngấm nước mưa, như mùi rong biển bị sóng đánh vào bờ.

- Gothic là như thế nào ạ?

Tôi hỏi thử một câu mà dịch giả không trả lời được.

- Để sau nó sẽ cho cô xem mấy cái thiệp là biết ngay thôi. Có cả phác thảo nó vẽ trong những chuyến tham quan nữa. Thằng bé này còn có tài hội họa nữa đấy. Nó đến đây nghỉ cũng là để vẽ tranh mà.

Quả nhiên dịch giả lại xen vào.

Gã cháu vẫn im lặng dứt từng thìa thức ăn vào miệng, không tỏ vẻ bất mãn gì. Hắn không có vẻ gì hồ nghi về những thứ thức ăn này, mà ăn chúng như thể đây là điều tất nhiên vậy. Chúng tôi đang nói chuyện về hắn, vậy mà hắn chẳng gật gù cũng chẳng cười được một tiếng. Thỉnh thoảng cái mặt dày chuyền lại va vào bàn đánh cộp.

Trong số các món ăn được bày ra thì chỉ có nước trong cốc là có vẻ bình thường. Tôi xin thêm nước. Dịch giả lấy bình nước để trên xe đẩy và rót cho tôi. Bản concerto ngừng trong giây lát. Tôi vừa thoáng nghĩ “chắc hết rồi” lập tức tiếng nhạc lại vang lên. Hình như đang vào một chương mới.

- Có hợp khẩu vị cô không? - Dịch giả hỏi.

- Dạ...

Tôi gật đầu một cách vắn vơ.

- Thức ăn hơi lạ ạ.

Tôi thành thật trả lời.

- Tôi đi chợ mua thức ăn hôm qua, và bắt đầu chuẩn bị từ tối qua cơ. Đã lâu lắm rồi mới lại tắt bật thế. Hiếm khi được một ngày như thế này mà.

Ông ta nói, về tự hào.

- Thế lúc nào bác cũng ăn thức ăn kiểu này à, ý cháu là, thức ăn được nghiền nát ra ấy?

- Ủ, khi ăn cùng thằng cháu...

Hai bác cháu nhìn nhau bằng ánh mắt chỉ có họ mới hiểu.

Tôi không thể quen được với chuyện giữa tôi và dịch giả lại có một người nào đó xen vào, rồi dịch giả lại chuyện trò và nhìn một người khác không phải tôi. Cảm giác khó chịu như thể bị bắt ngồi lên một cái vòng đu quay tròn trĩnh vậy. Các món ăn ròn rợn cũng không khiến tôi khó thở bằng cái gã đang ngồi giữa tôi và dịch giả.

Tôi ngồi thu vào một góc trên cabin đu quay, nín thở. Góc đối diện, gã cháu đang chìm đắm trong thế giới im lặng của riêng hắn. Chỉ có dịch giả ngồi giữa là vui vẻ. Ông ta càng vui đùa bao nhiêu cabin lại chao đảo bấy nhiêu.

- Thi thoảng chúng tôi cũng đi ăn ở nhà hàng. Nhưng thằng bé này chỉ có thể gọi xúp hoặc món hầm thôi. Nên tôi cố bỏ công nấu cho nó món gì ngon ngon. Lúc nó sắp đến thế nào cũng có thư, và việc đầu tiên tôi làm là lấy cái máy xay ra khỏi tủ.

- Sao phải làm thế ạ?

- Vì nó không có lưỡi.

Dịch giả lúc lắc đá trong cốc. Gã cháu đặt cái đĩa đã trống không sang bên cạnh, rồi với tay lấy một cái mới đặt trước mặt. Tôi đếm những giọt nước màu vàng nhỏ xuống từ thìa, để hiểu một cách chính xác những gì ông ta nói.

- Hồi bé nó bị một khối u ác tính ở lưỡi, vì thế người ta đã cắt bỏ đi.

- Có chuyện như thế cơ

- Vâng, tiếc rằng chuyện lại là như thế.

Câu chuyện về cái lưới kết thúc ở đó.

Nhân lúc hai người kia không để ý, tôi liếc nhìn miệng gã cháu. Bề ngoài trông nó chẳng có gì khác lạ. Môi hắn cân đối, hắn nuốt nhẹ nhàng những thứ trên thìa. Không biết mình có lưới không nhỉ? Chẳng hiểu tại sao tự nhiên tôi lại thấy lo lắng, và lấy răng cắn nhẹ vào lưới mình.

Dịch giả cứ thao thao bất tuyệt. Hầu như toàn chuyện gã cháu. Ông kể hết những chuyện từ nhỏ đến giờ của hắn, tự hào về những kết quả xuất sắc của hắn và vẽ ra tương lai của hắn. Nào là chuyện hắn sinh ra trong trạng thái chết lâm sàng vì bị dây rốn quấn chặt vào cổ, chuyện hắn đã từng đóng quảng cáo sữa bột, rồi chuyện hắn bị lạc trong cửa hàng bách hóa, cả chuyện hắn đã cứu một cô bé sắp chết đuối và được đăng báo... Những câu chuyện cứ tuôn trào như những con nhện con liên tục từ trong trứng chui ra. Rồi mỗi chuyện lại kéo theo vô số những dây mơ rễ má, như là kỷ niệm của ông ta, rồi vấn đề chính trị hay một lời độc miệng của ai đó.

Song, bà vợ đã mất của ông ta, bà vợ đã chết vì bị thất cổ của ông ta thì tuyệt nhiên không thấy xuất hiện, chỉ mỗi bà ta là bị bỏ rơi, bị chìm xuống đáy sâu câm lặng.

Tôi hầu như không nghe ông ta nói gì. Tôi đã gắng hết sức để không tỏ ra chán ngấy. Gã cháu vẫn đắm chìm trong không gian riêng của hắn. Tới mức tôi đã nghĩ có khi cả màng nhĩ hắn cũng bị cắt luôn rồi cũng nên.

Dịch giả dường như không nói chuyện với chúng tôi. Ông ta chỉ là đang hướng về khoảng không trước mặt và khắc ra những con nhện con mà thôi. Chắc tới khi trứng nở hết ông ta mới chịu ngừng.

Ăn được chừng một nửa tôi bỏ thìa xuống. Tôi không muốn làm ông ta thất vọng, nhưng càng ngày tôi càng cảm thấy buồn nôn. Vấy tôi dính chặt vào hai bên miệng đầm mồ hôi.

Ồ, hình bóng cơ thể ông ta không còn nguyên vẹn nữa rồi. Tôi nghĩ. Não, nội tạng, và xương thịt, chúng đang bị xáo trộn tanh bành. Có lẽ gã cháu cũng không biết làm cách nào để ông ta trở lại như cũ.

Khi tôi nhận ra điều đó, dịch giả đã không nói nữa. Quả trứng cuối cùng đã nở. Ông ta nghiêng cái đĩa, vét nốt chỗ patê màu nâu sẫm còn sót lại một cách khó khăn. Cái thìa chạm vào đáy đĩa. Trong đài tiếng vỗ tay rộn lên, bản concerto đã kết thúc. Tiếng vỗ tay cứ vang mãi không dứt.

- Hai người trông không giống nhau lắm nhỉ.

Tôi nói. Có lẽ làm cách này tôi sẽ có thể chuyển đề tài trò chuyện sabà vợ đã mất của dịch giả. Song dịch giả không nói gì. Lúc trước, ông ta đã trả lời hết các câu hỏi của tôi, vậy mà giờ lại chỉ tập trung vào việc ăn nốt thức ăn.

“Vì không cùng huyết thống mà.”

Cuối cùng, gã cháu trả lời. Bàn bày đầy thức ăn vậy mà hắn cũng có thể viết được một cách dễ dàng. Sau một tràng nói chuyện của dịch giả, thì cử chỉ này của hắn thật kín đáo.

“Vợ bác với mẹ tôi là hai chị em.”

Tờ giấy nhợt nhạt trên mặt bàn.

- Em đã nghe chuyện vợ bác anh mất rồi.

Vừa trò chuyện với gã cháu, tôi vừa để ý phản ứng của dịch giả. Gã cháu lại xé ra một tờ nữa, cầm cái bút ngăn ngắn một cách khéo léo rồi viết một đoạn dài chưa từng thấy.

- Ta ăn điểm tâm thôi chứ nhỉ? - Dịch giả nói. - Sinh tố đào và kem chuối. Chắc chúng đủ lạnh rồi. Trước đó phải thu dọn bàn cái đã. Nào, giúp bác một tay nhé?

Gã cháu cho tờ giấy đang viết dở vào trong hộp, rồi giúp dịch giả dọn dẹp bàn ăn. Hai người làm thoăn thoắt như thể đã phân công công việc từ trước vậy. Họ hiểu nhau chỉ qua một cái khẽ đưa mắt hay cử chỉ ngón tay. Tôi không phải làm gì hết.

Hoa sâm bụt tươi rói như đang phát sáng. Trời vẫn nóng, song thì thoáng lại có gió thổi vào từ cửa sổ chỗ bồn rửa bát ra đến hiên nhà phía Nam. Mỗi lần như vậy những trang giấy trong cuốn tiểu thuyết có Marie lại bay loạt soạt. Trên đài đã bắt đầu phát một phần trình diễn mới. Lại là một bản nhạc tôi không biết.

Sinh tố đào và kem chuối được mang ra. Không biết lúc này gã cháu định viết gì nhỉ. Tại sao hẳn lại thân thiết đến thế với người đàn ông đã giết bác ruột mình? Toàn những chuyện tôi không hiểu nổi. Tôi đút thìa kem vào miệng, lập tức nó tan ra rồi trôi tuột xuống cuống họng.

10. Chương 10

Đã bao lần trong mơ tôi thấy mình bị dịch giả thất cổ. Tay ông ta cầm cái khăn đó. Tôi nhớ kỹ từng chi tiết nó tả tôi thế nào, và những vết máu trên đó ra làm sao. Tôi đau đớn không chịu nổi. Khoảnh khắc tôi cảm thấy mình sắp chìm xuống đáy biển đến nơi, không hiểu từ đâu gã cháu lại hiện

Hắn viết soàn soạt lên mảnh giấy trong mặt dây chuyền. Dịch giả thôi không thút cổ tôi nữa, mà quay sang vặn núm đài tìm kênh có Chopin. Sau đó ông ta quấn cái khăn vào cổ gã cháu. Mặc dù nó là khăn dành cho nữ, song lại rất hợp với hắn. Nó cũng rất xứng với cái mặt dây chuyền trên cổ hắn... Giấc mơ như thế đấy.

Cách đây rất lâu cũng đã có lần tôi suýt bị ngạt thở. Hồi ấy bố tôi vẫn còn sống, tôi thì học lớp một, lớp hai gì đó. Hồi nhỏ tôi bị nghiêm cấm không được tự ý vào phòng của khách.

- Ngày xưa ở Hoa Diên Vỹ có hồn ma một cô gái tự tử vì tình. Cô ta không ra tay với những khách trọ đã trả tiền, nhưng sẽ tấn công những đứa trẻ hư hay trêu ghẹo người khác. Cô ta rạch bụng chúng bằng những móng tay nhọn hoắt rồi ăn hết các thứ bên trong. Mẹ tôi dọa thế. Lúc ấy tôi chẳng hiểu “tự tử vì tình” là thế nào.

Tôi đã vi phạm một lần duy nhất. Tôi không nhớ lý do, nhưng một buổi sáng bỗng dưng thấy không có hứng đi học, thế là tôi trốn luôn vào phòng 301. Vừa nói “Con đi đây ạ!” xong, tôi giả bộ ra ngoài rồi rón rén lên vào phòng khách trọ, định bụng đến giờ tan học mới chường mặt ra.

Tôi cố gắng hết sức để không gây tiếng động. Tôi ung dung lúi thúi sôcôla đã giấu sẵn trong cặp sách ra ăn rồi nằm lẩn ra giường đọc truyện. Tất nhiên tôi cũng chú ý cẩn thận để không làm rớt vụn sôcôla. Thỉnh thoảng tôi cũng mấy phen giật thót khi nghe thấy tiếng mẹ, nhưng không khí rừng rợn này lại khiến tôi hưng phấn.

Song có một chuyện xảy ra ngoài dự tính của tôi. Quá trưa đột nhiên có khách nhận phòng 301. Hôm đó tôi đã định ninh là không có khách nào đặt trước. Tôi biết điều đó vì ông tôi đã dạy tôi cách đọc quyển sổ đặt phòng để trên quầy lễ tân. Chắc chắn phòng 301 này trống. Thế mà lại có khách khi chỉ còn đúng ba mươi phút nữa là đến giờ tan học.

Hoảng hồn tôi vội trốn vào tủ quần áo. Khuỷu tay tôi đập vào cạnh bàn trang điểm, nhưng tôi lấy hết sức bịt miệng lại, cố gắng không kêu thành tiếng. Đó là một cô gái trẻ cặp với một người đàn ông trung niên. Cánh cửa tủ quần áo không khít, tôi cứ nghĩ mình đã đóng chặt cửa rồi, vậy mà vẫn có khe hở.

Vừa đặt hành lý xuống, cũng chưa đi xem xét quanh phòng, hai người họ đã cãi nhau tức thì. Hầu như toàn là cô gái mắng mỏ người đàn ông. Nào là đồ xấu xa, đồ bạc bẽo, đồ phô trương... hết thấy những lời chửi rửa đều được mang ra. Trong lúc ấy người đàn ông cúi đầu chặc lưỡi và lấy nắm tay đấm xuống giường.

Chợt tôi nhận ra mình để quên giày. Nó được xếp ngay ngắn cạnh giường, mũi giày khua dưới tấm ga trải giường. Nếu họ thấy nó thì sao? Chắc chắn họ sẽ lấy làm lạ là tại sao ở nơi này lại có một đôi giày trẻ con và nói với mẹ tôi mất. Ngực tôi bỗng đau dữ dội. Tim đập liên hồi, mồ hôi lạnh tuôn ra. Thực ra tôi nên lo lắng xem họ có mở tủ ra không, đằng này không hiểu sao lúc ấy với tôi đôi giày lại quan trọng hơn hết thảy.

Cô gái đi qua đi lại chỗ đôi giày. Chỉ hơi chệch một tí nữa thôi là cô ta đã giẫm vào nó rồi. Làm sao mình chỉ để ý mỗi cái cặp mà quên phéng mất giày nhỉ? - tôi tự trách mình. Tôi đã sai lầm khi cởi giày ra. Giá tôi cứ mặc kệ có làm bẩn ga giường hay không thì tốt biết mấy.

“Đồ dối trá, đồ vô tích sự, đồ đàn bà... Thế là hết. Tất cả là tại anh. Tôi đã nhận ra từ trước rồi. Anh là người thế này đây. Thật hết cách với anh...” Cô gái càng lúc càng chửi rửa thậm tệ hơn.

Tôi sợ hãi không hiểu khi nào người đàn ông sẽ nổi cơn thịnh nộ. Có khi ông ta sẽ giết cô gái cũng nên - tôi nghĩ. Tôi nhớ lại lời mẹ dọa. Trước mặt tôi lúc này chắc hẳn là ma nữ với những móng tay dài nhọn hoắt ấy.

Tôi thực sự không thể thở nổi. Tôi có cảm giác không khí trong tủ đã cạn. Cứ thế này đến khi cô gái nói xong cô ta sẽ lôi tôi ra khỏi tủ rồi lấy ngón trỏ rạch một đường chữ nhất trên bụng tôi mất. Suýt nữa tôi đã hét lên. Tôi nhận ra một chuyện cực kỳ quan trọng. Chừng nào họ còn ở trong phòng, tôi sẽ không thể nào trốn khỏi đây được. Cũng không thể kêu cứu. Tôi sẽ phải im lặng suốt đêm trong cái tủ tối tăm này.

Tôi tuyệt vọng đến ngất đi. Đây là lần đầu tiên tôi ném trái nổi khổ sở khi không thở được. Khoảnh khắc mất đi ý thức, tôi cảm thấy rất thoải mái. Tôi có cảm giác như mình bị hút xuống biển. Giống như khi dịch giả lấy khăn拭 cổ tôi.

Khi tôi tỉnh lại, mọi người đã tụ tập xung quanh. Bố ôm lấy tôi, ông tôi đang nhìn tôi, còn mẹ thì đang xin lỗi khách. Hai người họ không còn cãi nhau nữa.

Bố tôi rút chai whisky lúc nào cũng giấu ở túi quần sau ra rồi cho tôi uống một ngụm. Rượu của bố chỉ có ích mỗi lần ấy.

*

* *

Tôi cùng dịch giả và gã cháu, ba người đi tắm biển. Tôi không biết dịch giả biết bơi kia đấy. Ngay chuyện ông ta có đồ bơi tôi cũng đã không tưởng tượng nổi rồi. Chúng tôi thuê ô ở một góc của bãi biển lúc này đang đầy người.

Sương mù bốc lên phía chân trời, song cái nóng thì vẫn không thay đổi, sóng dâng cao hơn mọi khi. Một đàn chim lượn trên bầu trời. Đảo F nằm phía xa xa. Nó bị sương mù bao phủ nên không thấy rõ hình cái tai.

Dịch giả thoa dầu dừa lên người gã cháu. Từ gáy ra sau lưng, từ ngực ra đến đầu ngón tay, bàn tay ông ta chuyển động nhẹ nhàng. Dầu dừa thích ứng ngay với làn da tươi trẻ của hắn. Một mùi hương ngọt ngào tỏa ra. Ngọt ngào tới nôn nao.

Cái mặt dây chuyền lủng lẳng trên bộ ngực trần của hắn. Mỗi lần bàn tay của dịch giả chuyển động, nó lại sáng lên lấp lánh. Khi nhìn hắn trong bộ dạng mặc quần áo, không ai tưởng tượng nổi hắn có bắp thịt nở nang đến vậy. Ngực hắn vạm vỡ, chân tay dẻo dai. Các bộ phận trên cơ thể hắn rất hài hòa, vai và hông, xương đòn và hai cánh tay, làn da trơn láng và có màu như màu vàng của cát. Không hiểu sao hắn chỉ có thể ăn được đồ lỏng mà vẫn có thân hình cường tráng như thế.

Bàn tay của dịch giả đang phục vụ cơ thể ấy. Giống hệt những gì tôi đã làm trên chân ông ta. Nhiệt tình, hăm hở.

- Rồi, đến phiên Mari. - Dịch giả nói.

- Thôi ạ. Cháu không thích mùi dầu dừa lắm.

Thực ra tôi ghét bị bàn tay đã sờ khắp cơ thể gã cháu chạm vào.

Hai người họ xuống biển. Tôi ngồi dưới ô trông đồ. Gã cháu tháo mặt dây chuyền ra khỏi cổ, đưa cho tôi về muốn nói:

“Làm ơn giữ hộ tôi nhé!”

Bọn trẻ hò reo khi sóng đánh tới. Một cái phao bơi trôi lênh bênh, không biết ai đó đã lơ đễnh thả tay ra. Mỗi lần sóng dạt vào, bãi cát trở nên sạch trơn, song ngay lập tức lại đầy vết chân người.

Tường thành chỉ hiện lên một nửa. Mặt biển phẳng lặng, nhưng ở chân tường thành nước sóng sánh. Mấy đứa trẻ ưa mạo hiểm trèo lên đỉnh tường thành, rồi từ đó theo nhau nhảy xuống. Một cột nước trắng xóa bắn lên, nhưng tiếng nước không vọng được đến chỗ tôi. Lũ chim cũng lao thẳng xuống biển để bắt cá, như hòa theo trò chơi của bọn trẻ vậy.

Một cậu thiếu niên tay ôm cái thùng đá lách qua hàng ô để bán nước ngọt. Gia đình ngồi cạnh tôi đang ăn những cốc đá bào đầy ụ, trên đó rưới một lớp xirô có màu sắc sỡ, giống hệt những món ăn dịch giả đã làm.

Tôi có thể dễ dàng phân biệt hình bóng dịch giả và gã cháu lẫn trong đám đông. Hai người họ xuống biển và bơi.

Gã cháu bơi ếch - kiểu bơi rất đẹp, rất hợp với thân hình của hắn. Dịch giả bơi bằng một kiểu bơi lạ, chẳng biết gọi tên là gì. Cứ thế họ bơi dần ra khơi.

Quần bơi của dịch giả là một cái quần đã lỗi mốt. Không biết có phải do phơi dưới nắng quá lâu hay không mà màu của nó không còn tươi nữa. Ông ta bơi trong tư thế đứng chỉ có đầu ngoi lên mặt nước, còn tay chân thì khua khoắng loạn xạ. Xung quanh ông ta bọt nước bắn lên tung tóe. Những người khác dạt sang hai bên, vẻ khó chịu. Khoảng cách giữa ông ta và gã cháu cũng ngày càng nới rộng. Dịch giả càng khua khoắng mạnh hơn như không muốn chịu thua.

Lúc chỉ có hai người với nhau, tim tôi đập thình thịch khi nhìn thấy bàn chân trần của ông ta. Giờ đây trước mắt tôi là dáng vẻ ông ta mặc đồ bơi vậy mà tôi chỉ thấy buồn bã. Không phải vì nước da nhờn nhợt, những thớ thịt yếu đuối hay lớp da nhăn nheo, mà bởi vì chúng không phải chỉ dành cho riêng mình tôi.

Giá như chúng tôi vẫn chỉ có hai người như mọi khi, giá như không có gã cháu kia thì có lẽ tôi đã thoa dầu giúp dịch giả rồi.

- Làm bằng lưới đi!

Ông ta sẽ ra lệnh bằng giọng điệu khiến người nghe nó trở thành tù nhân. Đúng rồi, gã cháu không có lưới nên hắn sẽ không thể nào thực hiện được mệnh lệnh ấy.

Không biết dầu dừa khi vào miệng có vị thế nào nhỉ? Chắc nó phải ngọt ngào tới mức làm họng tê cứng. Tôi muốn dùng lưới ném thử mùi vị cơ thể dịch giả.

Tôi sẽ liếm lên tấm lưng đầy những nốt đồi mồi của ông ta, thọc lưới vào giữa những nếp nhăn trên bụng ông ta, liếm cả lên mạng sườn đầy mồ hôi, lên cả lòng bàn chân đầy cát. Tôi sẽ thoa dầu lên khắp người ông ta, không bỏ sót một kẽ hở nào.

Thân thể tôi khi phục tùng dịch giả càng khó coi càng tốt. Như thế tôi sẽ có thể cảm giác được mình thấm hại đến đâu. Một cảm giác thoải mái trong sáng trào dâng trong lòng tôi vào cái lúc tôi biến thành một đồng thịt bị hành hạ.

Đúng là mình không nên đến đây. Tôi thấy hối hận. Tôi chỉ muốn gặp dịch giả. Tôi chỉ có một ước nguyện duy nhất ấy mà thôi. Thế nhưng chỉ vì gã cháu mà tôi cảm thấy chán ngán hệt như mong ước của mình đã không thành hiện thực vậy.

Gã cháu bơi tới tận dây phao màu đỏ được chăng ra để giới hạn vùng bơi. Hắn bám vào phao, nghỉ lấy sức. Dịch giả vẫn còn ì oạp giữa dòng. Trên chòi canh, người phụ trách đang ngắm ống nhòm. Tôi lo lắng tự hỏi liệu ông ta có hiểu lầm là dịch giả bị chết đuối không?

Tôi thử mở cái mặt dây chuyền mà gã cháu nhờ giữ hộ. Khi cầm trên tay tôi cảm giác dường như nó to hơn lúc hắn đeo trên cổ. Lớp bạc mạ bên ngoài đã trầy trụa hết, có lẽ do bị va đập đâu đó, nhưng những vết xước ấy không làm mất đi vẻ hài hòa của nó. Chúng mang lại ặt dây chuyền những sắc thái tinh tế thì đúng hơn. Nó dễ mở hơn tôi tưởng. Giấy nhớ chất thành đồng. Chừng này thì có nói chuyện

- Em có một mình thôi à?

Hai gã thanh niên bắt chuyện với tôi. Giật mình tôi ngẩng mặt lên. Cả hai trông rất giống nhau, có vẻ như là anh em sinh đôi.

- Nếu được cô em vui lòng đi bơi với bọn anh không?

Tôi lắc đầu.

- Bọn anh sẽ đưa em lướt thuyền buồm. Thuyền bọn anh đậu ở cảng sau mũi đất kia kìa.

- Nếu em không thích thuyền buồm thì tôi đi nhảy với bọn anh nhé. Em ở khách sạn nào? Bọn anh ở Dolphin, cái nhà bốn tầng đối diện bến du thuyền ấy. Em biết chỗ đó không?

Dịch giả cuối cùng cũng đến được chỗ dây phao. Hai người họ bám vào dây, dùng đòn theo từng lớp sóng.

- Này cô em, đừng ủ rũ thế.

Một người đặt tay lên vai tôi.

“Tôi bị cảm.”

Lập tức tôi xé một tờ giấy, viết thật nhanh rồi ấn vào tay họ. Hai cậu nhìn nhau nhún vai, rồi im lặng cuộn gói. Cái bút này thích thật. Những nét mực màu xanh viết ra trơn láng.

Một con sóng lớn ào tới, tiếng hò reo vang lên. Vỏ sò, mảnh gỗ cùng một đoạn lưới vét bị sóng đánh dạt vào bờ. Một con cua cố sức băng qua chiếc khăn tắm. Tường thành chìm dần trong nước biển. Giữa những ngọn sóng, tôi nhìn thấy hai người họ đang vẫy vẫy tay. Tôi cũng định vẫy trả, nhưng rồi lại thôi. Nắng chói chang thế này chắc họ không trông thấy mình đâu. - tôi nghĩ.

- Cô cũng nên xuống biển đi. Tuyệt lắm!

Vừa lấy khăn tắm lau người, dịch giả vừa nói.

- Vâng, để chút nữa ạ. - Tôi trả lời.

- Biển lạnh hơn tôi tưởng. Không biết bơi tới kia rồi quay lại thì được bao nhiêu mét nhỉ? Lâu lắm rồi tôi mới bơi. Tôi chỉ xuống biển khi có thằng cháu đến chơi thôi.

Dịch giả lại tiếp tục vui vẻ. Bị ướt rồi trông ông ta càng già hơn. Tóc ông ta như mớ rong rêu được dán lên da đầu, cái quần bơi trông lỏng lẻo quá sức. Hình như ông ta biết vậy, nên cẩn thận lau từng giọt nước.

Việc đầu tiên gã cháu làm là lấy cái mặt dây chuyền rồi đeo lại vào cổ. Có vẻ đây là thứ quan trọng hơn hết thảy. Tôi giấu kín chuyện mình đã dùng một tờ giấy trong đó. Hơi thở của hắn ta lạnh lạnh, thoảng mùi sóng.

Chúng tôi mua của cậu thiếu niên bán nước ngọt rong ba lon sô đa. Mặt trời di chuyển làm cho bóng ô in trên cát cũng thay đổi. Gã cháu uể oải buộc túm tóc lên rồi nằm lẩn ra, mặc cho lưng dính cát. Chắc vì hắn không có lưới, nên tôi có cảm giác bột nước vỡ ra trong cổ họng hắn mỗi khi hắn uống một ngụm sô đa. Ban đầu tôi nghĩ chắc hắn đang ú ớ câu gì, nhưng không phải vậy. Không thể có chuyện có âm thanh phát ra từ miệng hắn, dù là loại âm thanh gì cũng vậy.

- Không biết người ta cho rằng chúng ta quan hệ như thế nào nhỉ? - Tôi nói.

- Chắc hắn họ nghĩ chúng ta là ba bố con.

“Hai anh em, cùng một người hầu đi hộ tống.”

Dù đang nằm nhưng hắn vẫn có thể viết dễ dàng.

- Ý tưởng này hay đấy! - Dịch giả nói. - Cô và thằng cháu tôi là hai anh em mồ côi thơ ngây. Hai người học trong trường nội trú và chỉ có thể gặp nhau vào kỳ nghỉ. Hai người đến biệt thự trên bãi biển để nghỉ hè. Còn tôi là người hầu. Tôi đã thề với lòng mình sẽ thực hiện những yêu cầu của hai người dù khó đến mấy, tôi sẽ trung thành với hai người vô điều kiện.

Dịch giả gật gù, uống cạn lon sô đa như có vẻ thỏa mãn với những tưởng tượng của mình.

- Có lẽ chẳng ai đoán được quan hệ thật sự của chúng ta đâu nhỉ.

Cặp song sinh vừa bắt chuyện với tôi khi này giờ lại đang rủ rù một cô gái khác, số lượng những chiếc ô đã tăng lên từ lúc nào. Từ đây tới chân mũi đất lúc nhúc toàn người đang bơi.

- Ủ, thế lại tốt.

Dịch giả vùi cái lon rỗng vào trong cát.

“Bữa trưa thì thế nào?”

Gã cháu đưa tờ giấy cho dịch giả, song ngay lập tức tôi đã liếc đọc được.

- Đói rồi à?

Gã cháu lắc đầu.

- Không cần phải lo đâu. Ta đã chuẩn bị ở nhà rồi. Patê cá suzuki ninh cùng với canh súp lơ. Cháu thích món này mà?

Dịch giả cài lại xăng đan cho gã cháu, phủ cát bám trên vai hấn và chỉnh sửa cho cái mặt dây chuyền nằm chính giữa ngực hấn. Cứ y như một người hầu thực thụ vậy.

- Cô Mari cũng đến cùng chúng tôi

Dịch giả ngoảnh đầu về phía tôi. Ông ta nở một nụ cười dịu dàng như muốn nói “tất nhiên tôi không quên cô đâu”.

- Cháu xin lỗi. Cháu đã hứa với mẹ là đến trưa phải về Hoa Diên Vỹ rồi.

Tôi đưa cho dịch giả lon sô đa uống dở rồi đi xuống biển. Tôi bơi trên những ngọn sóng, ngửa mặt lên trời và tháo tóc ra. Lập tức nó xõa ra trên mặt nước.

Tôi muốn biến thành Marie kia. Tôi muốn bị ai đó nắm tóc, rũ tung nó ra rồi chìm trong nước. Muốn bị người ấy dốc thứ thuốc đắng nghét bí ẩn vào miệng.

11. Chương 11

Bà giúp việc lại thực hiện trót lọt. Lần này là áo tắm của tôi.

Khi từ biển về tôi đã phơi nó cạnh cái khăn trải bàn trong sân. Mẹ tôi cứ lầu bầu mãi về mái tóc rối bù của tôi.

- Vì thế cho nên mày đừng có tắm biển làm quái gì nữa! Thôi, nhanh lấy máy sấy với lược ra đây, cả dầu trà nữa. Có cả đồng việc đang chờ mày đấy. Đừng lè mề nữa!

Thoắt cái mẹ đã búi lại tóc cho tôi như lúc đầu.

Buổi chiều, khi tôi ra sân sau thu quần áo thì phát hiện cái áo tắm đã không cánh mà bay. Nó biến mất không để lại một dấu vết nào. Hôm đó bà giúp việc phải làm quần quật suốt ngày, thậm chí còn làm thêm giờ. Bà ta phải đánh bóng hành lang, cắt cỏ trong sân rồi cọ rửa cửa sổ phòng ăn. Và bà ta sốt sắng bắt chuyện với tôi. Toàn những chuyện vớ vẩn.

- Giả sử mẹ mày nói muốn tái hôn thì mày sẽ làm gì?

- Sau này nếu Mari thừa kế quán trọ thì nhớ phải thuê ta đấy nhé!

- Mày có biết bác là mối tình đầu của bố mày không?

- Mày với thằng ấy vẫn tốt đẹp chứ?

Tôi đã không muốn nói vậy mà bà ta vẫn lẳng nhặng bám theo. Có lẽ bà ta vui mừng quá đỗi vì đã ăn trộm áo tắm của tôi một cách trót lọt. Lúc về mẹ tôi vừa dúi vào tay bà ta lon bìa, bà ta đã sung sướng đút ngay vào túi. Trong cái túi đó chắc chắn có cái áo tắm vẫn còn ỉm của tôi.

Hôm sau, trên bãi biển xảy ra một sự lạ. Một số lượng lớn c bị sóng đánh vào bờ. Từ sáng cả thị trấn đã xôn xao. Sự việc ngay lập tức truyền tới Hoa Diên Vỹ. Ông bác đến giao sữa đã kể lại cho chúng tôi.

- Chuyện lớn rồi đây. Không hiểu sao từ trước quảng trường trung tâm đến bãi biển ngay gần đây phủ đầy xác cá. Ghê lắm! Chính quyền, cảnh sát, những người trong công đoàn du lịch và cả những kẻ hiếu kỳ, mọi người đều sững sốt bu lại xem, không biết rồi đây sẽ thành ra thế nào. Trước mắt không tắm biển được nữa rồi. Đúng là lạnh cả sống lưng. Cứ như diêm gổ vậy.

Tôi cùng bà giúp việc đi xem sự thể thế nào. Vừa ra đến bãi biển, mùi hôi thối đã xộc lên. Ông bác giao sư nói quả không sai. Chỉ trong một đêm mà bãi biển đã biến đổi hoàn toàn. Cứ như một bờ biển lạ từ đâu dạt tới vậy.

Trước mắt chúng tôi là vô số xác cá chết. Phòng tắm hoa sen, hàng kem, cả chòi canh vẫn ở đó như mọi ngày, nhưng ngoài xác cá ra tôi không nhìn được gì khác. Biển lặng sóng, cả vùng biển chìm trong một màu xám xịt, những chiếc ô đã được gấp lại hết.

Mặt trời chiếu ánh nắng thiêu đốt, nhưng những gì phản chiếu lại ánh sáng ấy không phải các cột nước, không phải những cánh buồm mà là vảy cá. Cá lớn, cá nhỏ, cả thuôn dài, cá đẹp, cá có sọc vằn, cá đang mở miệng, cá bị mất mang... đủ mọi loại cá. Con thì ngửa bụng lên trời, con lại vùi mình trong cát, những con cá nằm chồng chất lên nhau, chúng đều đã tắt thở.

Không một con nào còn động đậy.

- Hô... ô.

Bà giúp việc thốt lên.

- Này Mari, lại đây mà xem. Không hiểu sao lại thành ra thế này nhỉ?

Mọi người tụ tập trên đập chắn sóng, người thì xôn xao về sự lạ trước mắt, người lại chụp ảnh. Cả đài truyền hình cũng đến lấy tin. Cũng có người đi xuống bãi biển, cầm cá lên xem xét.

- Thế này thì khách sẽ về hết mất thôi. Làm thế nào bây giờ? Gay lắm đấy. Thế nào mẹ mày cũng lại cầu lên à xem.

Miệng nói “gay lắm” nhưng bà giúp việc lại có vẻ thích thú. Bà ta ghì lấy vai tôi, đu cả người vào tôi.

Chỗ hôm qua tôi ngồi uống sô đa cùng dịch giả và gã cháu phủ đầy xác cá. Sóng vẫn tiếp tục đánh vào bờ những đợt cá mới. Những con cá đó đã chết, song dường như từ trong lòng biển những sinh vật mới cũng đang sinh sôi nảy nở.

- Tối qua có chuyện gì đâu vậy mà... Chắc có kẻ nào vứt ra để trả đũa

- Làm gì có chuyện. Chắc chắn là do khí hậu bất thường đấy.

- Nóng thế này thì đến cá cũng chịu không nổi.

- Không phải đâu. Là trời phạt đấy. Là những người chết dưới biển oán trách đấy.

Mọi người thi nhau đưa ra các cách lý giải mình cho là đúng. Mỗi lần gió thổi qua lại mang theo mùi thối không chịu nổi. Ai cũng phải lấy tay bịt mũi. Bà giúp việc gục mặt vào tay tôi. Thối tới mức khiến người ta lo lắng không biết có phải não mình cũng thối rửa ra rồi hay không. Tuy nhiên không ai định rời khỏi đó.

Phải mất đúng hai ngày để người ta dùng máy xúc chất hết xác cá lên xe tải rồi chuyển chúng đi đâu đó. Trong hai ngày đó xe chở xác cá chạy liên tục trên bãi biển. Giới chuyên môn đưa ra giải thích trên truyền hình thế này: Cái nóng khủng khiếp khiến nhiệt độ nước biển tăng lên, thủy triều đỏ xuất hiện. Vì thế nên một số lượng lớn cá đã chết do thiếu oxy. Cũng có người cho rằng: Không phải, nguyên nhân là do chất độc có trong nước thải của nhà máy sản xuất bột giấy đã lẫn vào nước biển. Những người buôn bán ra vào Hoa Diên Vỹ và các bạn nhảy của mẹ tôi không hiểu sao lại sợ hãi khi nói ra những điều mê tín được đồn đại trên phố. Dù sao thì cũng không ai muốn ăn những con cá này.

Ngay cả khi các xe tải đã dọn dẹp sạch sẽ, một thời gian sau người ta vẫn thấy xác cá nằm lẫn lóc đây đó trên đường. Chúng bị xe cộ chèn lên dẹp lép, da thịt rách bươm. Ruột gan bên trong lòi ra tạo thành một chất nhầy dính dính, bám chặt vào nhựa đường. Ai vô ý giẫm phải thứ đó đều hoảng hốt tránh xa như gặp phải vận đen vậy.

*

* *

- Anh giỏi quá!

Tôi mới khen được một câu, hắn đã ngượng ngùng cúi xuống.

“Tôi chẳng có tài hội họa gì đâu. Bác tôi chỉ nói quá lên thôi.”

Hắn đổi bút sang tay trái và lấy tay phải mở nắp cái hộp đeo trên cổ. Hộp đựng màu của hắn đã cũ. Đó là một cái hộp làm bằng gỗ, trong đó bằng pha màu, bút lông rồi màu vẽ xếp lung tung. Cũng có tuýp màu còn mới nguyên, nhưng cũng có tuýp đã bóp cạn.

Lúc từ bến xe buýt nhìn xuống bãi biển tình cờ thế nào tôi lại thấy hắn. Hắn đang ngồi vẽ tranh trên một mỏm đá. Tôi nhận ra hắn nhờ cái điệu vuốt tóc ra sau và sợi xích trên cổ.

Tôi xuống chỗ đập chắn sóng, rồi lại gần hắn từ phía sau và nói “Chào anh!”, ấy vậy mà hắn cũng chẳng mảy m giật mình. Hắn chỉ dùng mắt ra hiệu “chào.”

- Em đã ra tận bến xe để đón khách thế mà chẳng thấy một ai!

Hắn vẫn tiếp tục vẽ. Biển, tường thành, dãy phố phía xa xa hiện lên dưới ngòi bút của hắn. Bức vẽ có vẻ như sắp hoàn thành. Cả đảo F cũng có trong đó.

- Người ta đã gọi điện từ nhà ga bảo sẽ đi chuyển xe ba giờ rưỡi mà... Chắc họ đến muộn thôi. Còn tận năm mươi phút nữa mới đến chuyển xe tiếp theo cơ.

Gã cháu im lặng. Song hắn không tỏ vẻ khó chịu gì. Tôi biết hắn không nói chỉ vì không nói được mà thôi, và tôi cũng đã quen dần với không gian im lặng bao quanh hắn.

- Bác anh đâu?

“Bác tôi có việc đột xuất. Ông đang dịch giấy phép nhập khẩu trứng cá muối.”

Tôi chợt nhận ra nếu mình cứ hỏi chuyện thì hắn sẽ không thể tập trung vẽ được, nên quyết định im lặng. Tôi ngồi ở một chỗ bằng phẳng, chéch sau lưng hắn, cố gắng không làm phiền. Tôi thả chân xuống, cảm giác chân mình sắp chạm mặt biển đến nơi.

Không còn xác cá chết, biển lại trở về như cũ, nhưng không có người bơi mấy. Cơ quan y tế đã tiến hành kiểm tra thành phần nước và tuyên bố nước biển an toàn, nhưng cũng chẳng thay đổi được gì. Rất nhiều người vẫn còn thấy ghê, không dám xuống biển. Ở Hoa Diên Vỹ người ta gọi điện tới tấp đòi hủy đặt phòng. Đúng như những gì bà giúp việc đã nói, mẹ tôi trở nên cáu gắt. Cái nóng vẫn vậy, thế nhưng phố xá bỗng chốc biến thành cảnh mùa thu mất rồi.

Biển mà hắn vẽ có màu xanh nhạt, đây đó nhấp nhô những con sóng trắng xóa. Mỗi lần hắn đưa bút lên mặt biển lại càng thêm trong xanh. Hắn không chăm chút đến chi tiết lắm, nhưng tường thành ẩm ướt với những vỏ sò bao bọc xung quanh trông rất thật. Đảo F trong tranh dường như đang chăm chú nghe gì từ đáy biển.

Hắn bóp mấy tuýp màu ra bảng, nhúng đầu bút vẽ vào một cái cốc giấy đựng nước, rồi pha trộn các màu lại với nhau cho tới khi được màu ưng ý. Hắn nhìn bản nháp, bảng màu rồi lại nhìn cảnh vật. Thỉnh thoảng hắn cũng quay lại xem tôi thế nào, song vẫn không buông bút. Mỏm đá chông chênh khiến cho hộp màu, cốc nước và cả chúng tôi, tất cả đều như đang nghiêng đi.

“Ngồi đây sẽ bị nước bắn vào người đấy. Cô ngồi chỗ này này.”

Hắn đưa tờ giấy nhớ cho tôi, và đưa chân đẩy cái ba lô ra, chừa cho tôi một chỗ trống cạnh hắn.

- Cảm ơn anh

Tôi làm theo lời hắn.

“Cô không về quán trọ cũng không sao chứ?”

- Nếu không dẫn được khách về, thế nào em cũng bị mẹ mắng. Nên có lẽ em nên ngồi đây đợi thì tốt hơn. Em sẽ không làm phiền anh đâu.

Hắn gật đầu, rồi lại cặm cụi với bản vẽ nháp.

Không biết bây giờ dịch giả đang làm gì nhỉ? Tôi nghĩ. Chắc ông ta đang lật giở từ điển, dùng kính lúp để soi tìm từ rồi viết những hàng chữ thẳng tắp về trứng cá muối. Trong khi đó cuốn tiểu thuyết có Marie có lẽ đang nằm trong một xó xỉnh nào đó chẳng?

- Hôm cá chết, ở đảo thế nào ạ?

Tôi hỏi.

“Cũng chẳng có gì khác cả. Chỉ có điều bờ biển toàn một màu đen thôi.”

- Vậy à?

Đôi lúc tôi cảm giác mùi hôi thối ấy vẫn còn thoảng trong gió. Dường như mùi xác cá đã ngấm sâu vào từng hạt cát.

Một đôi trai gái nằm tắm nắng trên ghế xếp. Một cậu con trai đang chơi lướt ván thuyền buồm. Mỗi lần sóng đánh lên là bọn trẻ lại thi nhau nhặt vỏ sò. Chỉ có từng ấy người. Cậu trai bán nước ngọt cùng người phụ trách chòi canh đã biến mất. Trong vũng nước trên mỏm đá toàn là ốc mượn hồn, những con cua màu đỏ chói với những con côn trùng hình dạng ghê rợn. Sâu trong không gian im lặng bao quanh hẳn, tôi nghe thấy tiếng sóng.

- Sao bác anh lại sống một mình ở một hòn đảo bất tiện như thế?

Tôi hỏi, khi nhìn thấy gã cháu để cái bút vẽ vào trong cốc nước.

- Không điện thoại, không tivi. Không gia đình, không bạn bè, không người thăm hỏi... ngoài anh.

“Chẳng phải đã có cô rồi sao?”

Ánh nắng phản chiếu trên nền giấy trắng khiến những con chữ trở nên khó đọc.

“Bác tôi là loại người không phải ai cũng thích. Nên ông chỉ cần cô là đủ.”

- Anh có nghe bác anh nói gì về quan hệ của em với ông ấy không?

“Không. Nhưng nhìn là biết rồi.”

Hắn lấy chì màu đánh bóng chân tường thành. Màu đã khô, biển trông càng sâu hơn. Một con cua cố leo lên hộp màu, và trượt chân rơi xuống biển.

Dường như hẳn biết tôi và dịch giả quan hệ với nhau theo cách nào thì phải. Ngay đến tôi thỉnh thoảng cũng nghĩ không biết những gì dịch giả đã làm ỉn có phải là ảo ảnh không, vậy mà...

- Bác anh yêu anh lắm đấy.

Tôi thấy bối rối không biết có nên nói thẳng ra hay không.

- Nhìn ông ấy lo cho anh thì biết. Ông nhìn anh với đôi mắt lo âu, và quan tâm tới mọi thứ trên cơ thể anh.

“Chắc ông coi tôi như con trai mình.”

- Không, chuyện này khác chứ. Ông lo lắng cho anh một cách mù quáng, vô điều kiện, không theo một công thức nào hết. Lúc anh chưa tới đây em không thể tưởng tượng nổi ông ấy sẽ vì ai mà tận tụy như thế.

Dịch giả chỉ cần mình tôi thôi. Giá anh không xen vào giữa hai chúng tôi thì... Nhưng tôi không thể nói ra điều đó.

“Tôi chỉ là vật thể thân cho bà bác đã chết trẻ của tôi thôi.”

Những con chữ hắn viết ra trông như một hàng hoa văn tuyệt đẹp. Hắn viết mãi viết mãi không biết mệt.

“Thay vì yêu bác gái thì ông ấy cưng chiều tôi. Làm thế để chuộc tội ấy mà.”

- Tội gì cơ?

“Thực ra không ai có lỗi ở đây hết. Chỉ là chuyện không may thôi.”

- Sao bà ấy lại chết ạ?

“Khăn quàng của bác bị kẹp vào cửa tàu.”

Tôi đọc đi đọc lại tờ giấy ba lần. Tôi không thể nối kết được ý nghĩa của từng con chữ.

“Lúc ấy bác trai được một trường đại học bên Nga mời sang, và đang chuẩn bị xuất phát. Tàu vẫn chưa đến. Trên sân ga bác gái đang bế đứa trẻ sơ sinh là tôi. Khi bác trai tôi đang định chụp ảnh thì con tàu phía đối diện bắt đầu chuyển động. Không ai để ý cái khăn bị kẹp vào cửa tàu.”

- Thế rồi sao?

Những dòng chữ càng dài ra, thời gian im lặng lại càng nhiều. Tiếng bút chạy không ngừng. Hết hắng giọng, lấy gót giày gõ vào bờ đá rồi cắn móng tay. Cuộc trò chuyện lạ lùng này khiến tôi có thể cảm nhận được hết những âm thanh hân phát ra hơn là trò chuyện bằng lời.

Sau một hồi im lặng, hân đưa lại mảnh giấy cho tôi. Đầu ngón tay chúng tôi chạm nhau trong khoảnh khắc. Tay hân dính đầy màu vẽ.

“Bác gái bị kéo lê trên sân ga. Đến lúc ấy mọi người mới biết chuyện gì đang diễn ra. Song không thể làm gì được. Mẹ tôi chỉ biết kêu thét lên, bác gái ôm tôi vào lòng. Bác bị thít cổ, và bị lôi đi xa dần. Đầu bác đập vào cái cột đầu tiên trên sân. Tới khi tàu dừng lại thì đã quá muộn. Sợ bác đã bẹp rúm, cổ bị gãy. Cái khăn thít chặt khiến da thịt trên cổ bác rách ra. Tay bác vẫn ôm chặt như muốn bảo vệ tôi. Nhờ vậy tôi không bị sây sát gì.”

Gã cháu khom lưng viết một mạch. Hân viết không nghỉ ngơi, không lưỡng lự. Cứ như hân đã nói về chuyện này nhiều lần, tới mức thuộc lòng cả đoạn văn rồi ấy. Nhờ những con chữ màu xanh da trời rất đẹp của hân mà tôi không thấy chua xót mấy khi đọc những từ như “bẹp rúm” hay “rách ra”.

“Tôi không nhớ gì về chuyện ấy. Tất cả đều do mẹ tôi kể lại.”

Hân nói thêm.

- Thế còn bác anh, bác trai anh, ông ấy không cứu bà ấy à?

“À, ông ấy đã hét lên thế này: ‘Vứt thằng bé đi! Tháo khăn ra!’ Giả sử bác gái mà vứt tôi đi thì sẽ thế nào? Giả thiết này có hơi vô nghĩa, nhưng nó cũng đã khiến quan hệ của mẹ tôi và bác trai trở nên khó chịu. Không phải vì cái khăn ấy là quà sinh nhật bác trai đã tặng cho bác gái, mà chính vì bác trai đã ngay lập tức định lấy tôi làm vật hy sinh.”

Tôi nhớ lại cái khăn quàng giấu sâu trong tủ quần áo. Tôi nhớ lại lúc nó quấn quanh cổ mình. Biết đâu da thịt của vợ ông ta vẫn còn dính lại trên đó cũng nên.

Sân ga tối tăm, một cái đồng hồ tròn to, ánh đèn chớp của máy ảnh, mùi sữa, đôi giày cao gót nằm lẫn lộn, nổi đau đớn đến không chịu nổi, cái cột sắt lạnh lẽo... khung cảnh ấy đang hiện ra trên mảnh giấy hân đưa cho tôi.

“Tôi không biết mẹ tôi nhớ có đúng không. Vì khi ấy mọi người rất hốt hoảng. Nhưng tôi có thể chắc chắn một điều duy nhất là tất cả mọi người đều mang trong lòng những vết thương không thể xóa nhòa. Thật đấy. Khi một cơn gió nhẹ bất chợt thổi qua sân ga, làm cái khăn bung đưa...”

- Em đã nhìn thấy cái khăn ấy rồi. Bác trai anh rất quý nó.

“Vật kỷ niệm mà. Cho dù chính nó là hung khí cướp đi sinh mạng của bác gái. Cuối cùng bác trai biến mất. Ông mất tích suốt khoảng thời gian tôi lớn lên. Và rồi năm tôi vào đại học tình cờ tôi gặp lại ông. Ông rất vui. Ông cưng chiều tôi tới mức làm tôi khó xử. Như cô biết đấy. Mặc dù ông đã từng không quan tâm tôi sống chết ra sao.”

- Nhưng sao ông ấy lại biết nhiều chuyện hồi bé của anh thế?

“Đó là do bác tôi bắt tôi kể đấy. Ông ấy nói chuyện cứ như mình chứng kiến tận mắt vậy. Rồi đôi khi lại thêm thất, phóng đại lên. Có lẽ đó cũng là để chuộc tội. Để xóa đi khoảnh khắc trong quá khứ ấy. Ông biết rõ rằng làm thế chẳng ích gì nhưng ông không thể dừng được. Cứ khi nào ở trước mặt tôi, ông ấy lại như thế. Tôi chỉ có thể im lặng mà thôi. Khi chỉ có tôi và ông ấy, hai người với nhau, sâu thẳm trong tim tôi đã nghĩ thật tốt vì mình bị câm.”

Không biết trong hộp còn giấy không nhỉ? Tôi lo lắng. Không biết cái hộp có bị trật ra và rơi xuống biển không? Tôi không hiểu nổi tại sao mình lại lo lắng chuyện ấy. Có lẽ vì tôi muốn biết nhiều hơn về dịch giả. Mà cũng có khi tôi đã bị cử chỉ của hắn khi đưa giấy cho tôi mê hoặc rồi chẳng.

Trời ngả bóng, ánh trời chiều chiếu xuống khuôn mặt hắn. Mất hẳn hơi nhòa trong bóng nắng, đôi môi cảm lạnh tuyết nhiên không mấp máy, sợi xích trên cổ hắn ướt mồ hôi. Đột nhiên tôi nghĩ có lẽ hắn rồi cũng sẽ già đi như dịch giả. Tôi thử tưởng tượng ra lớp da nhăn nheo, bắp thịt chảy nhão rồi cả mái tóc thưa thớt, nhưng không tưởng tượng nổi. Dù tôi có chăm chú nhìn thế nào đi nữa cũng chẳng thấy chỗ nào trên người hắn sẽ già đi cả. Tôi nhìn đồng hồ. Còn chưa tới mười phút nữa là đến chuyến xe tiếp theo.

*

* *

- Khi nào anh về? - Tôi hỏi.

“Ngày mai.”

Hắn trả lời cụt ngắn.

- Thế à... Chắc bác anh sẽ buồn lắm.

“Không đâu. Chỉ là ông ấy trở lại cuộc sống như cũ mà thôi.”

- Nghỉ hè năm sau anh có đến đây nữa không?

“Chắc có lẽ tôi không đến được. Mùa thu năm nay tôi sẽ đi Ý du học.”

Hắn sờ xem màu đã khô chưa rồi đóng vở nháp lại, cho bút vào trong hộp rồi đổ nước trong cốc xuống biển. Thứ nước đục ngầu vừa rơi xuống chân chúng tôi ngay lập tức đã hòa quyện với sóng. Một âm thanh trong trẻo vang lên khiến tôi tưởng như hắn vừa nói chuyện.

- Chắc anh thấy lạ lắm đúng không?

Hắn ngừng thu dọn màu vẽ, nhìn tôi như muốn hỏi lại.

- Thì đó, hai người cách nhau tới gần năm mươi tuổi. Ai nhìn cũng thấy không bình thường rồi

“Tôi nghĩ chẳng có gì lạ cả. Tôi đã rất vui khi thấy cô bên cạnh ông ấy. Tôi cũng rất vui vì được quen biết cô.”

Bỗng dưng tôi thấy bối rối, không biết nên tỏ ra thế nào. Tôi cúi xuống giúp hắn đóng tuýp màu lại.

“Từ khi tôi tới đây, ngoài bác tôi ra cô là người đầu tiên trò chuyện cùng tôi đấy.”

- Nhưng đôi lúc em cũng thấy lo. Em và ông ấy không hề có tương lai. Em đã nghĩ lỡ đâu mùa thu sẽ không đến nữa, có khi mọi chuyện rồi sẽ kết thúc trong mùa hè mất.

“Sẽ không sao đâu.”

Hắn viết như muốn an ủi tôi.

“Gió đã không thổi nữa rồi. Khi ấy nó đã thổi qua sân ga và đi xa rồi. Cô không cần lo đâu.”

Hắn nhét vào tay tôi mảnh giấy cuối cùng. Lòng bàn tay tôi tràn đầy những lời hắn viết ra. Bỗng nhiên tôi cảm giác không phải tôi đang nói về chuyện của mình và dịch giả, mà đang xác nhận lại mối quan hệ của tôi và hắn.

Chúng tôi cứ nguyên tư thế nhổm dậy ấy mà ôm nhau, chúng tôi ôm nhau trên mỏm đá chông chênh tưởng chừng như chỉ cần bước hụt một bước là rơi ngay xuống biển. Không biết khi tôi trượt chân thì hắn sẽ nhảy xuống cứu tôi, hay sẽ đưa tay cho tôi trước khi tôi rơi xuống? Tôi không thể tưởng tượng nổi. Bỗng nhiên tôi có cảm giác sóng biển như ngừng lại.

Chúng tôi hôn nhau. Môi chúng tôi chạm vào nhau không chút lưỡng lự, như thể đó là dấu hiệu trao đổi mà hai người chúng tôi đã lặp đi lặp lại bao lần trong quá khứ và chỉ chúng tôi mới hiểu vậy. Tay tôi vẫn

nắm chặt đồng giấy nhó. Cái mặt dây chuyền của hắn chạm vào ngực tôi lạnh lạnh. Hơi thở của hắn có mùi khác, khác với mùi của dịch giả.

*

* *

Phòng 202 mờ mờ tối. Hơi nước từ nhà máy chế biến cá bên cạnh bốc lên làm mờ kính cửa sổ. Tiếng máy trộn cá surimi nghe trầm trầm.

Giường chiếu trong phòng rất gọn gàng. Mọi đồ vật đều được đặt ở đúng vị trí của nó: trên bàn cạnh giường là điện thoại và cuốn Kinh Thánh, hộp khăn giấy ở trước gương, cái mở nắp chai cùng những chiếc cốc sứ sắt trên nóc tủ lạnh. Khách trọ ở phòng này sáng nay đã gọi điện hủy hẹn.

- Cô thấy đấy, chúng tôi có tắm biển được đâu. Chẳng còn cách nào khác.

Người phụ nữ nói như đổ lỗi

Hắn cực kỳ bình tĩnh. Tiếng nói chuyện ngoài hành lang hay tiếng chân bước lên cầu thang cũng không làm hắn run sợ. Hắn nhẹ nhàng chạm vào tôi. Vỡ nắp và hộp màu của hắn tung tóe dưới đất.

- Đến Hoa Diên Vỹ đi!

Khi tôi nói vậy lúc ở trên mòm đá, hắn không thể đáp lại. Vì cái mặt dây chuyền của hắn đã bị lấp giữa ngực hai chúng tôi.

Tôi dẫn hắn vào Hoa Diên Vỹ, lẫn trong hai đoàn khách từ xe buýt xuống. Thật là mạo hiểm. Hắn đóng vai một thanh niên ít nói một mình đến đây du lịch và vẽ tranh. Tôi đưa ột nhóm chìa khóa phòng 204, nhóm kia chìa khóa phòng 305, và chìa khóa phòng 202 cho hắn. Cột phòng 202 trong sổ đặt trước vẫn còn dấu hủy hẹn bằng bút đỏ. Phòng 202 là phòng mà dịch giả đã trọ cùng cô gái bán dâm trước đó.

Bọn trẻ hào hứng chạy vòng quanh reo hò. Bố mẹ chúng la mắng, trong khi đó một tốp khác mở tắm bồn đồ trên quầy lễ tân tìm một nhà hàng. Trong không gian hỗn độn ấy, gã cháu lên vào phòng.

Không chỉ hơi thở, mà tất cả mọi thứ ở hắn đều khác dịch giả. Hắn không trói, cũng không đánh mắng tôi. Cũng chẳng ra một mệnh lệnh nào. Hắn đối xử với tôi theo một cách riêng. Khuôn ngực vạm vỡ của hắn khiến tôi ngạt thở, những ngón tay lướt trên cơ thể tôi hết như khi hắn viết chữ vậy. Xương chậu của hắn chạm vào mông tôi rắn chắc.

Cái giường kêu rít lên. Âm thanh ấy vang vọng tới mức tôi lo lắng không biết ở dưới người ta có nghe được không. Tầng trên có ai đó đang súc miệng, chuông ở quầy lễ tân reo lên. Hắn rất ấm. Chỉ mỗi sự ấm nóng ấy thôi cũng đã làm tôi mãn nguyện rồi.

Khi hắn ú ớ kêu lên, tôi hiểu là đã kết thúc. Âm thanh đó chắc chắn là tiếng nói của hắn. Một tiếng nói nhỏ bé sau một thời gian dài ẩn giấu trong tim giờ mới được thốt ra từ khóe môi.

- Anh cho em xem lưỡi đi. - Tôi nói. - Em muốn xem cái lưỡi đã bị cắt của anh.

Hắn với cái quần cùng áo phông vứt trên giường mặc vào người và cuối cùng là đeo mặt dây chuyền lên cổ.

“Tại sao?”

- Chẳng tại sao cả.

Hắn kéo tôi lại gần và thận trọng mở miệng.

Bên trong chỉ là bóng tối. Đúng là hắn không có lưỡi thật. Ở đó chỉ có một cái hốc đen ngòm. Bóng tối dày đặc tới mức nếu nhìn quá lâu sẽ trở nên hoa mắt.

Khi ấy tôi nghe một giọng quát tháo ngoài hành lang

- Mari, này Mari. Mày trốn đi đâu rồi hả?

Là mẹ! Tiếp đó là tiếng chân chạy lên cầu thang, băng qua chiếu nghỉ, qua hành lang và đang tiến dần về phía chúng tôi.

Lập tức tôi ôm lấy vở nháp và hộp màu, rồi thúc hấn trốn vào tủ quần áo. Cái hộp màu kêu lạch cạch. Tôi nín chặt lấy hấn, người căng ra.

Mẹ tôi gõ cửa phòng 201 bên cạnh.

- Tôi đến để thay ga trải giường.

Trốn trong tủ quần áo, tôi nghe tiếng mẹ vọng lại rõ mồn một. Tôi lại càng nép sát vào hấn. Hấn dùng hai tay ôm choàng lấy tôi.

- Xin phép quý khách.

Lần này tiếng bước chân dừng lại trước phòng 202. Mẹ tôi lấy từ túi tạp dề ra chùm chìa khóa, chọn chìa rồi tra vào ổ.

Tim tôi đập nhanh dần, tôi cảm thấy khó thở. Hết như lúc tôi bỏ học trốn trong phòng khách trọ. Hết như khi bị dịch giả lấy khăn thắt cổ vậy. Mùi véc ni trong tủ làm mắt tôi cay xè.

Mẹ tôi đi một vòng quanh phòng. Bà đi qua chỗ tủ quần áo, xem lại chốt cửa sổ rồi kéo rèm. Tôi biết nhắm mắt vào sẽ thấy yên tâm hơn, nhưng qua khe cửa tôi cũng muốn xem sự thể đang như thế nào. Mỗi lần bấp chân vĩ đại của mẹ giẫm xuống sàn tôi đều cảm nhận được. Tôi thấy sợ. Tôi sợ bị mẹ phát hiện, sợ vì chính mình đã rủ hấn tới đây, sợ những gì hấn đã làm với tôi, sợ vì dịch giả không hề biết gì về chuyện này, tất cả đều khiến tôi thấy sợ.

Mẹ tôi đặt tay lên chiếc giường mà khi nãy chúng tôi đã nằm trên đó và kéo căng ga trải giường. Bà sờ thử vào bàn cạnh giường, cái bàn khi nãy gã cháu để mặt dây chuyền, xem có bụi bám vào không. Tôi lo lắng không biết hơi ấm của chúng tôi còn đọng lại trên giường hay không. Tệ hơn nữa, giả sử nếu có tóc rụng thì sao? Nếu là mẹ thì dù chỉ một sợi chắc chắn bà cũng sẽ nhận ra ngay đấy là tóc của tôi.

Tim hai chúng tôi đập cùng một nhịp. Hơi thở của hấn làm ướt dái tai tôi. Tóc hấn mặn nồng mùi sóng.

Mẹ tôi đi quanh phòng lần nữa xem có bỏ sót thứ gì không. Rồi bà khẽ chặc lưỡi và ra khỏi phòng. Tiếng bước chân dọc hành lang xa dần.

Sức lực của tôi tan biến hết trong phút chốc, tôi thụp xuống. Tôi trượt khỏi tay hấn, ngồi lăn ra. Ánh sáng mờ mờ chiếu qua khe cửa càng làm trong tủ thêm tối tăm. Tôi nhìn lên. Hình bóng hấn mờ ảo, chẳng thấy rõ vẻ mặt hay ngón tay hấn cử động thế nào nữa.

Mỗi lần nhấp nháy mắt tôi lại có cảm giác mình đang dần sâu vào khoảng không đen ngòm. Tôi nghĩ mình đã lạc vào bóng tối trong con người hấn. Tôi đã rơi vào cái hố ảm thấp cam lạng và tăm tối, nơi trước đây chắc chắn đã từng có lưỡi, khi hấn được bà bác bế trên tay.

12. Chương 12

Hôm sau gã cháu rời đảo như đã dự định. Hấn không chào tôi, cũng chẳng nhắn lại lời nào.

Tôi đã cảm giác có lẽ sau khi xuống thuyền hấn sẽ ghé Hoa Diên Vỹ thăm tôi trong lúc chờ xe buýt tới. Bởi sau khi bò ra từ tủ quần áo, chúng tôi vội vã chia tay mà không nói với nhau câu gì, cố gắng để không bị mẹ phát hiện.

Thế nhưng chuyện đó không xảy ra. Hôm ấy đến Hoa Diên Vỹ chỉ có một cặp vợ chồng già đã đặt phòng từ ba tháng trước với một người bán dạo giặt lau bằng chất liệu tổng hợp mà thôi. Chuyến xe cuối đã đi từ bao giờ. Những tờ giấy nhớ tôi nhét trong túi sẽ không tăng lên nữa. Dịch giả và tôi lại chỉ có hai người.

Thị trấn trở nên yên tĩnh lạ thường. Bãi biển chỉ có vài bóng người, còn lại toàn là hải âu. Dù đang giờ ăn trưa nhưng dãy nhà hàng vẫn đầy chỗ trống. Cả quầy bán vé vào tham quan tường thành, cửa hàng cho thuê thuyền buồm, tiệm đá bào rồi cả công ty taxi du lịch, khắp nơi người ta đều ung dung nhàn rỗi. Đang mùa kinh doanh vậy mà một số cửa hàng bán đồ lưu niệm đã đóng cửa. Ánh nắng chiếu trên bãi biển vắng vẻ lại càng thêm chói gắt.

Hôm ấy là một ngày âm u hiếm thấy. Đang buổi trưa mà trời cứ như vừa tảng sáng. Mặt trời chẳng thấy đâu, chỉ có những lớp mây xanh xám che phủ bầu trời. Biển cũng chìm trong một màu xám xịt. Một màu khiến người ta lạnh sống lưng. Cả khung cảnh không thể nào cưỡng lại nổi sức mạnh của nó. Một màu tuy không đẹp nhưng rất thuần khiết. Từng con sóng tấp vào bờ hết như biển đang thở. Bầu trời chỉ lộ ra một dải nhỏ phía chân trời, nhưng có lẽ cũng sắp bị những đám mây kia nuốt chửng. Một chú hải âu đậu trên mỏm đá nhìn trời về lo âu như đang phân vân không biết có nên bay không.

Chúng tôi đứng trên boong tàu, nhìn ngắm biển. Những con người đã từng đứng chật cứng tới mức tràn ra cả tay nắm cửa giờ cũng biến mất. Người quản lý nhà nghỉ dưỡng, có lẽ vừa đi chợ về, đang gà gât cạnh cửa sổ cabin. Ông bác bán quây cà phê đi khỏi quây thanh toán, ra mũi tàu hút thuốc. Còn lại chỉ có vài khách du lịch có lẽ không tìm được cách nào giết thời gian nên mới miễn cưỡng lên tà

- Cháu bác về rồi nhĩ. - Tôi nói dù đã thừa biết điều này.

- Ủ. - Dịch giả trả lời.

Không hiểu sao tôi lại thấy ngượng ngượng khi nhận được câu trả lời ngay tức khắc, không có một khoảng im lặng khi cái mặt dây chuyền được mở ra, rồi tiếng xé giấy, tiếng bút chạy. Nhịp điệu khi trò chuyện với gã cháu vẫn còn đọng lại trong tôi.

- Chẳng mấy mà hết một tuần rồi nhĩ!

- Nó không thể ở lại lâu hơn. Vì nó giấu mẹ đến đây mà.

- Sao lại phải thế ạ?

- Bọn trẻ ở tuổi ấy chẳng đứa nào chịu nói thật với bố mẹ chúng đâu.

- Những người tới nhà bác đều là người kín miệng nhĩ.

- Đúng thế. Họ giữ bí mật như thể nếu nói ra thì kết cục họ và cả hòn đảo sẽ bị chìm xuống biển ấy.

Chúng tôi nhìn nhau mỉm cười.

Tiếng động cơ rung rung dưới chân tôi. Gió có vẻ mạnh hơn mọi khi. Nó ẩm ướt khiến da thịt nhớp nháp. Búi tóc của tôi được búi khá chặt nên không bị tuột, chỉ có tóc mái là xòa xuống trán. Gió cứ thổi mãi không ngừng. Dịch giả đưa tay vuốt tóc liên tục dù biết làm thế cũng chẳng ích gì.

- Không biết khi nào anh ấy lại đến nữa nhĩ.

- Không biết được. Nó chỉ báo cho tôi biết ngay trước khi nó đến thôi.

Không biết ông ta có biết chuyện gã cháu đi du học Ý không nhĩ. Song tôi không hỏi. Chuyện tôi và hắn gặp nhau trên mỏm đá là bí mật. Tôi nghĩ mình nên giấu ông ta mọi chuyện xảy ra hôm ấy, để ông ta không biết được ở Hoa Diên Vỹ chúng tôi đã làm gì.

Dịch giả mặc một bộ vest sẫm màu ve cổ rộng, giống hệt lúc chúng tôi đi chơi ở công viên lưu động. Cà vạt có hoa văn giản dị, tôi từng nhìn thấy nó khi lần mò trong tủ quần áo. Vết kem trên quần đã được gột sạch.

- Thời tiết lạ thật đấy. - Tôi nói.

Mây ngày càng kéo đến dày đặc, trời như sắp mưa đến nơi. Gió vẫn thổi, vậy mà mặt biển phẳng lặng. Ngoài những con sóng trắng do thuyền tạo nên và tiếng động cơ, chẳng có gì làm mặt biển xao động. Không thấy bóng một chiếc thuyền buồm hay thuyền đánh cá nào.

- Có lẽ sắp mưa rồi.

- Chắc vậy. Mà là mưa to nữa kìa.

- Hơn một tháng trời nay chẳng có lấy một giọt. Cháu đã quên mất mưa như thế nào rồi.

Tôi tựa vào thành tàu, dõi về phía chân trời và tự hỏi hạt mưa đầu tiên sẽ rơi xuống từ đâu. Song chỉ có một chiếc chuông màu xanh xám ập xuống từ những đám mây kia. Không chỉ biển, mà cả tay tôi và má của dịch giả cũng sắp sửa chìm trong chiếc chuông ấy. Cứ thế những đám mây gần lại, và rồi một lúc nào đó sẽ nuốt chửng hai chúng tôi.

- Không sao. Cô sẽ nhớ lại ngay thôi mà.

Dịch giả quàng tay lên vai tôi.

Đến giờ ông ta vẫn ngượng ngùng khi làm thế. Ông ta xử sự cứ như lại gần tôi dù chỉ một chút thôi cũng là chuyện trọng đại lắm ấy. Ngay cả gã cháu, khi hôn tôi trên mỏm đá hần cũng rất dè dặt. Trong khi dịch giả đã bao lần nhìn tôi trong bộ dạng khó coi tới mức không thể cho người khác xem được kia mà.

Tôi ngoảnh đầu lại, nhưng thị trấn đã khuất xa. Tường thành từ sáng vẫn ngập trong triều cường. Chú chim hải âu khi nãy còn lững lờ sát mặt biển giờ đây đã bay vút lên không trung. Ngay lập tức chú lặn vào giữa những tầng mây và biến mất. Mảnh gỗ vụn, rong rêu, rồi lon rỗng, mảnh nhựa vỡ, dây câu, túi ni lông, đủ các loại rác quần vào làn sóng phía sau đuôi tàu.

Trong tàu, người quản lý nhà nghỉ dưỡng mở mắt, lấy tay lau lớp sương bám trên cửa sổ, xem xét tình hình bên ngoài rồi lại thiếp đi. Một bên mặt ông ta in vết khung cửa sổ. Một đôi vợ chồng trung niên xách theo chiếc máy quay đi qua trước chúng tôi và lại gần khoang chứa máy bom, chỗ ông bác bán cà phê đang ngồi.

- Không biết tàu đỗ lại đảo bao nhiêu phút nhỉ? Chúng tôi muốn thông thả tản bộ một vòng quanh đảo.

Bà vợ bắt chuyện. Không biết có phải do ngược gió không mà tiếng của ông bác không vọng tới chỗ tôi. Khi hai vợ chồng họ đã đi rồi, ông ta châm một điếu thuốc khác, thỉnh thoảng lại liếc nhìn chúng tôi như thể sự hiện diện của chúng tôi làm ông ta lo lắng. Tôi vừa nhìn lại lập tức ông ta cúi đầu, phủ khói thuốc.

Du thuyền queo dần dần sang trái. Tiếng còi tàu vọng đi rất xa. Đã trông thấy đảo F. Nó vẫn có hình cái tai như mọi ngày. Đảo F nằm giữa cái khe hẹp, nơi mây và biển sắp hòa làm một với nhau.

*

* *

Tôi ngồi trên sofa ngắm dịch giả làm việc. Ông ta ngồi trước bàn, lưng duỗi thẳng, một tay cầm bút, tay kia dò tìm những chữ tiếng Nga rồi viết vào vở một câu thích hợp. Thi thoảng ông ta lại lật giở từ điển, nhìn chăm chăm vào một điểm giữa không trung và suy nghĩ hay lấy tay sửa lại gọng kính lão.

Hình như ông ta được lớp chuyên khoa não ở bệnh viện của một trường đại học nhờ dịch một lá thư bằng tiếng Nga. “Có nhiều từ chuyên môn nên vất vả lắm!”, nói rồi ông ta lấy từ ngăn dưới cùng trên giá ra quyển từ điển y học, còn cuốn tiểu thuyết có Marie ông ta cất vào ngăn kéo.

- Ở đây từ điển nào cũng có nhỉ.

Tôi vừa nói xong, ông ta nhìn tôi vẻ tự hào và chỉ tay lên giá sách.

- Đúng vậy. Ở đây có đủ loại từ điển thuộc mọi lĩnh vực trên thế giới: triết học, luân lý học, cơ khí, âm nhạc, nghệ thuật, tin học, điện ảnh... hết.

Quyển nào trông cũng dày cộp và đồ sộ, và khá sờn rách. Chữ trên gáy sách gần như biến mất, chỉ đóng sách bị đứt lờ ra. Không phải do dùng quá nhiều, mà vì để trên giá sách quá lâu nên bị cũ đi thôi.

Mỗi lần dịch giả lật giở quyển từ điển y học lại phát ra tiếng hai tờ giấy dính vào nhau tách rời ra, một thứ âm thanh khó tả. Cứ như thế chỉ cần ông mạnh tay hơn chút nữa là quyển sách sẽ rách bung ra hết vậy. Tuy nhiên dịch giả lại sử dụng nó một cách khéo léo. Hệt như khi ngón tay ông ta tháo từng chiếc cúc trên áo tôi hay lúc ông ta lần mò tới cục thịt yếu ớt nhất trong đám lông mu của tôi vậy.

Tôi uống hồng trà ông ta pha sẵn. Vị không chê vào đâu được. Trong bình vẫn còn đủ vài tuần trà nữa.

Khi chúng tôi xuống thuyền rồi, gió càng lúc càng mạnh. Tất cả cành trên đám cây thông mọc ở vách đá bao quanh con vịnh ngả rạp về phía Tây. Kính cửa sổ rung giật liên hồi. Có cơn gió thốc mạnh như muốn cuốn bay cả ngôi nhà.

Mưa vẫn chưa rơi, nhưng mây đen đã che lấp cả bầu trời. Ánh sáng xanh xám phát ra từ những đám mây ấy rơi vào tận trong phòng, dù có kéo rèm che đi nữa cũng không thể nào xua đi được.

- Có khó lắm không ạ?

Nhằm lúc lặng gió tôi nhẹ nhàng hỏi người đàn ông. Ông ta vẫn nguyên tư thế ấy, tay không ngừng viết.

- Bác viết vào vở rồi sau đó chép lại toàn bộ à?... Còn bao lâu nữa mới xong đây?

Ông ta ngoảnh đầu lại, đưa ngón trỏ lên môi ra hiệu “Suyt”, và tiếp tục công việc. Nghe lời ông ta tôi im lặng.

Không có gã cháu, căn phòng này lại trở về như cũ. Hắn đã một mình bước xuống khỏi chiếc đu quay tròn tránh ấy. Ngay lập tức dịch giả trầm tư trở lại, hoa râu bọt cùng radio biến mất. Không khí trong phòng toát ra đủ mọi dự cảm.

Tôi thử tưởng tượng lại bộ dạng gã cháu khi ngồi trên chiếc sofa này nhưng không nhớ nổi. Tôi có cảm giác nụ hôn hắn trao cho tôi trên mồm đá và cả âm thanh mà hắn thốt ra khi nằm ở Hoa Diên Vỹ, tất cả đã xảy ra từ rất lâu trước khi tôi gặp dịch giả. Dự cảm về một sợi dây không biết từ đâu ra, nỗi đau nhói và những mệnh lệnh giờ đây đang đầy ắp trong tim tôi. Ngay cả nhịp điệu của cuộc nói chuyện từng quyến rũ tôi đến vậy cũng xa dần cùng những cơn gió.

Dịch giả gạch chân một dòng trong thư, và dò mãi một chỗ trong từ điển. Xong ông ta háng giọng, duỗi thẳng lưng hơn nữa, rồi cẩn thận viết từng chữ một, không hề cầu thả dù chỉ một nét, để nó không bị chệch ra khỏi dòng kẻ trong vở.

Ông ta chắc chắn cũng sẽ đối xử với tôi bằng thái độ bướng bỉnh ấy. Chỉ cần kiên nhẫn đợi thêm chút thời gian cho ông ta dịch xong lá thư. Cái cơ thể bé nhỏ già cỗi ấy chỉ khi cùng tôi mới sinh động trở lại thôi. Những ngón tay cầm bút nắm lấy vú tôi, đôi môi trầm tư kia sẽ lăn xả vào mạng sườn tôi, còn bàn chân dưới gầm bàn dè dặt tôi xuống.

Tôi nhấp một ngụm hồng trà. Tôi không rời mắt khỏi dịch giả. Hiên nhà rít lên ken két. Một chậu cảnh trống rỗng không biết bị cuốn tới từ đâu nằm lăn lóc trên bãi cỏ. Song mặt biển vẫn tĩnh lặng như mọi ngày.

Không biết lời đầu tiên dịch giả sẽ nói với tôi khi quay lại nhìn tôi là gì nhỉ? Tôi chỉ nghĩ đến chuyện ấy. Là “Con lợn cái bẩn thỉu!”, là “Liếm sàn đi!” hay “Banh háng ra!”?

Dịch giả chụp lia lịa. Ông ta bật đèn chớp, chỉnh lại độ mở của ống kính rồi thay phim mới. Tôi không biết ông ta lại có thể sử dụng máy ảnh thành thạo như thế.

Vì ông ta tôi sẵn sàng làm mọi tư thế có thể tưởng tượng được. Đến mức chính tôi cũng không thể ngờ rằng một con người mà có thể tạo thành nhiều hình dạng đến vậy. Lần này dịch giả cần nhiều dây hơn mọi khi. Song ông ta đã chuẩn bị đầy đủ.

Trước tiên ông ta lột trần tôi ra. Trong hoàn cảnh nào đi nữa thì đó luôn là việc quan trọng nhất. Tôi đã có thể biết được mình trông khó coi thế nào khi những đồ lót cuối cùng bị lột ra.

Tiếp theo ông ta trói chặt tôi vào ghế. Chính là cái ghế khi này ông ta ngồi làm việc. Nó bằng gỗ, chắc chắn, chỗ ngồi được bọc da. Sau khi vòng tay tôi ra sau lưng ghế, lập tức ông ta quấn chặt nửa thân trên tôi lại. Muốn đi đâu tôi cũng phải vác cái ghế ấy trên lưng mà đi. Cái ghế rất nặng khiến tôi loạng choạng, chỉ hơi mất thăng bằng một chút dây trói đã bập vào vú tôi. Tôi rên rĩ. Thế nhưng ông ta không quan tâm, vẫn ra lệnh cho tôi “Khóa cửa nhà bếp lại!”, “Thu dọn tách trà đi!”, rồi “Lấy khăn trải giường ra!”.

- Ở Hoa Diên Vỹ mi đã làm nhiều lần nên chắc quen rồi nhỉ?

Cái ghế sau lưng tôi đập vào chỗ này chỗ nọ. Mỗi lần như thế nút thắt của dây trói lại càng thít chặt hơn. Cầm tôi, miệng tôi, hông tôi, chân tôi, tôi sử dụng hết những bộ phận còn lại trên cơ thể để khóa cửa, mang cốc tách đi và gấp khăn trải giường. Người đàn ông đứng cạnh tôi, bấm nút chụp ảnh liên tục. Ông ta chụp mọi tư thế của tôi: lúc tôi méo mặt đi vì đau, lúc trà bị đổ, từng giọt trà nhỏ xuống ngực tôi, cả lúc tôi ngả dúi dụi vì mất thăng bằng trên đệm lò xo nữa.

Sau khi tôi đã làm xong một lượt, lần này người đàn ông trói hai chân tôi vào chân ghế. Tôi không thể cử động được nữa. Các khớp xương của tôi bị ép phải cong gập lại, chân tay tôi lạnh băng không còn cảm giác.

Tôi có cảm giác mình đã trở thành một cái ghế. Da tôi là da bọc ghế, thịt tôi là nệm, còn xương là gỗ. Đầu ngón tay tôi đang bắt đầu biến đổi.

Người đàn ông ngồi vào “ghế”. Ông ta cười vẻ mãn nguyện, đặt tay lên tay ghế và bắt chéo hai chân vào nhau. Tôi dùng cả thân người biến dạng của mình đỡ lấy ông ta.

- Có nặng không? - Ông ta hỏi từ phía trên tôi. Tôi không thể trả lời, cũng không gật đầu được.

- Cái ghế này êm thật!

Ông ta xoa xoa lưng “ghế” và chỗ để tay. Ông ta đang xoa cái ghế, hay đang sờ lên cơ thể tôi, tôi không thể phân biệt nổi.

Không chỉ có ghế, tôi còn biến thành cả đồ vật: bàn ăn, tủ giày, đồng hồ treo tường, bồn rửa mặt rồi thùng rác. Dịch giả trói chặt hai tay tôi, chân tôi, hông tôi, ngực tôi, cổ tôi vào những vị trí thích hợp. Ông ta biết tìm góc độ nào để có thể trói vừa người tôi vào đó, để tôi nhanh chóng biến thành thứ ông ta muốn. Ví dụ cổ tay tôi với tay nắm cửa, hông tôi với cửa ra vào, ngón tay với nút vặn, kiểu như thế.

Những sợi dây đã thực hiện nhiệm vụ của chúng một cách trung thành, chúng đã tạo ra những hình dạng giống những gì dịch giả tưởng tượng trong đầu. Chúng không bị lỏng đi, cũng không hề đứt.

Người tôi đổ lên vì cọ vào dây trói. Không đau đớn như khi bị thương, nhưng quả thật là có đau. Nhói lên rồi giật theo tim, nỗi đau đang ngấm dần vào trong, lan ra toàn bộ cơ thể tôi. Trong khoảnh khắc mọi nỗi đau hòa với nhau làm một, tôi cảm nhận được tận cùng khoái cảm. Lúc là bậc thêm tôi đã sung sướng dâng lên ông ta đôi giày, là bồn rửa mặt tôi đã hứng trọn bãi nước bọt ông ta khạc xuống.

Người đàn ông mở cánh cửa nằm sâu trong nhà bếp. Tôi không biết trong đó có gì, hay chuyện gì sắp xảy ra. Một căn phòng tối tăm không có cửa sổ. Bốn phía là những cái giá liên nhau cao đến tận trần nhà. Không khí tù đọng, khô khốc, đặc sệt mùi bụi lẫn với mùi bột mì và bột giặt.

Đó là kho thức ăn. Đồ ăn xếp chặt kín trên giá, vậy mà vẫn còn những cái không nhét vào được nằm chất đống trên sàn. Nào là đồ hộp, gạo, mì Ý, vụn bánh mì, khoai tây, dầu ăn, gia vị, đậu khô, đồ ăn liền, bánh quy, sôcôla, nước khoáng, rồi rượu... rất nhiều và đủ mọi chủng loại. Tôi cảm thấy lạ, phải mất bao nhiêu năm để mình ông ta ăn hết chỗ thức ăn này nhỉ? Cái giá đỡ oằn xuống vì quá nặng, có vẻ sắp sụp đến nơi.

- Nào, ta vào thôi.

Giọng người đàn ông vang vọng trong căn phòng bé nhỏ. Hai người vào vừa khít không còn chỗ trống. Ông ta lấy bó hành tây treo trên móc trần nhà xuống để treo tôi lên thế chỗ. Những củ hành khô vỏ màu kẹo đường trông rất ngon.

- Úp mặt xuống sàn!

Dịch giả ra lệnh. Ông ta uốn cong người tôi giống con tôm, luồn xích qua sợi dây trói cổ tay tôi rồi mắc lên cái móc. Mọi sức lực trong người ông ta đều được huy động. Đến kem ông ta cũng không biết cách ăn, bơi ông ta cũng chỉ biết mỗi một kiểu bơi xấu xí vậy mà khi treo tôi lên ông ta lại rất thành thực. Ông ta nhắc bóng tôi lên một cách dễ dàng.

Đèn chớp máy ảnh làm tôi chói mắt. Tiếng gió xa dần, nhưng vẫn luôn mạnh một cách bất thường. Tiếng cửa ra vào và cửa sổ trong nhà rung lên truyền tới tận kho thức ăn.

Ổng kính tiến gần đến cái cổ rướn hết cỡ, bộ phận sinh dục không hề che đậy, cả lòng bàn chân ướt đẫm mồ hôi của tôi. Tôi không nhìn thấy mặt người đàn ông khuất sau máy ảnh, nhưng nhìn những ngón tay đang cầm máy của ông ta tôi biết ông ta coi thường tôi ra mặt. Tôi không để ý người mình đang quay vòng vòng. Sợi xích và cái móc cọ vào nhau phát ra tiếng động. Tiếng động càng làm tăng thêm nỗi đau của tôi.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy lo lắng khi lơ lửng trong không trung. Tôi nghĩ mình không cách nào trốn khỏi người đàn ông nữa rồi. Cổ tay tôi rụng rời. Tình cảnh ấy hiển hiện trong đôi mắt đang nhòa đi vì mồ hôi của tôi. Da thịt tôi rách ra, xương tôi sắp bị dây xích bẻ gãy. “Rắc”, một âm thanh trong trẻo vang lên, cùng lúc đó tôi rơi bịch xuống sàn. Không hiểu sao tôi cảm thấy tay mình khác lạ, thử nhìn xuống thì thấy cả hai bàn tay đã biến mất. Có cái gì rơi lộp bộp xuống sàn. Tôi nhìn lên. Đầu vợ dịch giả đang mắc trên cái móc. Cổ bà ta quấn cái khăn kia..

Ánh sáng le lói từ nhà bếp chiếu vào lưng người đàn ông. Tôi cảm thấy trong gió có cả mùi nước. Có lẽ trời đã bắt đầu mưa.

Bao lặc, hộp mặng tây, hũ muối đang nhìn tôi. Chúng không nói và cụp mắt nín thở. Những củ hành tây im lặng nằm chờ trên sàn.

Dịch giả thay phim. Ông ta lôi từ trong túi áo vest ra hết cuộn này đến cuộn khác, chợt có tiếng động ở góc phòng. Ông lấy chân đẩy dịch bao gạo. Bên trong lộ ra một cái lồng nhỏ. Một con chuột bị sập bẫy. Nó vẫn còn rất bé.

- Con vật đáng thương.

Con chuột bị kẹp đuôi vào bẫy, đang cào vào lồng cổ gắng thoát ra. Nó khổ sở kêu những tiếng chít chít.

- Tao phải xử lý mày mới được.

Có lẽ đuôi con chuột cũng có dây thần kinh. Nó gãy giữa đến thế nhờ đuôi bị đứt ra thì có lẽ sẽ còn đau đớn hơn. Lúc ấy chắc chắn sẽ có máu chảy, dù là rất ít. Không biết máu chuột màu gì nhỉ.

Tay dịch giả cầm một cái roi. Nó nằm trong đồng hộp xúp khoai tây với bánh ngô. Nó khác hoàn toàn với những thứ để ở đây song ông ta đã giả vờ một cách khéo léo để giấu nó đi khiến tôi không thể nhận ra được.

Ông ta dùng roi đánh vào người tôi. Sợi roi dài và mềm dẻo. Miếng nhung quấn quanh chỗ tay cầm hút mồ hôi, trở nên sáng bóng. Có lẽ thầy dạy cưỡi ngựa, người tình của Marie, cũng có một cái roi như thế này. Mỗi lần ông ta vung lên nó lại cong thành một đường tuyệt đẹp trong không trung. Đường cong ấy đẹp tới mức làm người ta quên mất nó chính là công cụ làm mình bị đau. Dịch giả đổi góc đi một chút để không tạo ra những vết giống nhau. Cái roi thỏa sức tung hoành trong gian phòng chật hẹp. Nó không chạm vào những thứ không cần thiết như đồ ăn, tường hay sợi xích. Mỗi lần được vung lên, nó đều quật trúng tôi.

Tôi thấy đau. Song cái cuốn hút tôi hơn cả đấy là âm thanh từ cái roi. Vừa trong trẻo lại chói tai, hết như tiếng đàn dây vậy. Cái roi chạm tới hết các bộ phận trên cơ thể tôi, khiến tim gan tôi, xương cốt tôi co giật. Tôi không thể tin nổi là cơ thể mình lại có thể phát ra một âm thanh quyến rũ đến thế. Nguồn nước động trong cái hang ở đáy sâu con người tôi đang run lên.

Con chuột vùng vẫy. Nó càng vùng vẫy cái đuôi càng bị siết chặt hơn. Tấm lưng bé nhỏ có vẻ đã thấm mệt. Hai con ngươi ướt, đen nháy. Nó không ngừng lấy răng mài vào chuồng và kêu lên chít chít.

Một lần nữa cái roi lại cong xuống. Từ bả vai đến cạnh sườn tôi đau nhói. Tiếng nước nhảy múa trong lòng tôi đã biến mất. Tôi sung sướng kêu lên. Tiếng kêu của tôi hòa vào tiếng chít chít của con chuột.

13. Chương 13

Khi tôi bước ra từ kho thức ăn, ngoài kia trời đã thành bão từ bao giờ. Mưa tấp vào kính cửa sổ, gió cuộn lên thành lốc xoáy. Biển động dữ dội, sóng đánh cả vào bên trong vịnh. Bóng tối tràn ngập. Chỉ có những con sóng đập vào bờ đá bắn nước tung tóe. Tiếng sóng cùng tiếng gió gầm rú trên đảo. Dịch giả bật đèn trong phòng.

Con chuột đã chết trong thùng nước. Nó nổi bồng bênh, lưng cong lại, bốn chân đơ ra, miệng vẫn còn đang há. Có vẻ không đau đớn gì lắm. Ban đầu khi dịch giả nắm đuôi nó chìm xuống nước nó còn quẫy đạp, nhưng ngay sau đó nó im lặng tức thì. Nó chìm trong nước, mắt mở to như đang suy nghĩ chuyện gì quan trọng. Rồi nó nổi lên trên mặt nước khi dịch giả buông tay.

Cái váy của tôi bị ném trên sàn. Có cái gì đó thò ra từ túi váy. Người đàn ông cầm nó lên nhìn chăm chú hồi lâu. Cuối cùng tôi cũng được cởi trói. Tôi xoa xoa cổ tay. Cái roi không để lại vết mảy. Chỉ có da tôi là đỏ lên một chút. Mỗi lần nhắm mắt tôi đều có thể tưởng tượng lại những chuyển động của đường cong mà cái roi đã vẽ ra.

- Cô đã gặp nó đúng không? - Người đàn ông hỏi.

- Gì cơ ạ? - Tôi hỏi lại.

- Cô đã gặp nó đúng không? - Dịch giả lặp lại bằng giọng điệu y chang. Tôi nhận ra ông ta ám chỉ gã cháu. Trên tay ông ta là vô số những tờ giấy nhớ mà gã cháu đã đưa cho tôi.

- Vâng, cháu đã gặp anh ấy. - Tôi trả lời, mắt vẫn nhìn mớ giấy nhàu nát vì đút trong túi quá lâu.
- Khi nào?
- Hôm trước khi anh ấy về.
- Thế mà nó chẳng nói gì với tôi...
- Tình cờ thôi ạ. Cháu chỉ tình cờ nhìn thấy anh ấy đang vẽ tranh trên mỏm đá trước bến xe buýt thôi.
- Tôi đã không biết gì. Không biết chút gì về chuyện hai người gặp nhau khi không có tôi ở đó.
- Chúng cháu chỉ nói chuyện một chút thôi ạ.
- Nhưng hết từng này giấy kia mà.

Dịch giả nhăn trán như đang suy nghĩ gì. Rằng hàm ông cọ vào nhau ken kết. Đó là cách của riêng ông ta để kiểm soát tình hình.

Một tờ, hai tờ, những tờ giấy trên tay ông ta rơi xuống. Tôi nhìn thấy bút tích của gã cháu. Tôi vẫn nhớ nét chữ của hắn, song không nhớ rõ được trong đó viết những gì.

- Chắc hẳn anh ấy cũng nghĩ chẳng cần phải kể chuyện này với bác. Chỉ nói chuyện vài câu thôi mà! Anh ấy vẽ tranh, còn cháu ngồi đợi xe buýt, chỉ thế thôi.
- Trong này có viết về vợ tôi. Cả chuyện tại sao bà ấy lại chết nữa, rất chi tiết.
- Chính cháu đã nhờ anh ấy kể.
- Thế tại sao cô lại giấu tôi?
- Không tại sao cả.
- Chắc chắn cô có lý do gì đó không thể nói ra. Vì lý do ấy mà các người phải cho tôi ra rìa chứ gì?
- Cháu bác đã về rồi. Anh ấy không còn ở đây nữa. Bây giờ nói chuyện đó thì còn nghĩa lý gì?
- Đừng có lừa tôi!

Lần thứ mấy rồi nhỉ? Không biết đã là lần thứ mấy tôi nghe thấy giọng điệu này của ông ta kể từ lần đầu gặp nhau tại Hoa Diên Vỹ. Lần nào nó cũng làm tôi tê cứng, không thể cử động nổi.

Một cơn gió mạnh cuộn cuộn trên cao, đang tiến thẳng về phía đảo. Có tiếng gậy rắng rắc, không biết là cây thông trên vách đá hay lan can ngoài hàng hiên.

- Chỉ cần nhìn chữ thẳng bé đó là tôi nhận ra ngay. Vì tôi đã nói chuyện với nó hết bao nhiêu tờ giấy như thế này rồi. Những tờ giấy này cũng giống như lời nói. Hai người nói chuyện với nhau trong tâm trạng nào, trong hoàn cảnh nào tôi đều biết hết.

Mưa cuộn lại với những cơn gió lốc. Biển chìm trong màn đêm tăm tối. Dù tôi có căng mắt ra nhìn đi nữa cũng chẳng thấy bóng dáng thị trấn đâu. Những tờ giấy trên tay ông ta đã rơi xuống hết.

- Cháu đã phản bội bác. - Tôi nói nhẹ tới mức chính mình cũng thấy ngạc nhiên. Tôi nói thật, nhưng lại có cảm giác như mình đang nói dối vậy. Ông ta đứng im không động đậy, lắng nghe xem tôi nói gì.

Có tiếng còi. Nó kéo dài, không dứt.

- Hoãn tàu rồi. Cô không thể về được nữa.

*

* *

Suốt đêm ấy chúng tôi yêu nhau theo cách riêng của mình. Vì dù tôi có làm cách nào cũng không thể về Hoa Diên Vỹ được. Thuyền không, điện thoại không, cả một người bạn làm chỗ dựa cũng không nốt. Chỉ có hai chúng tôi bên nhau.

Không hiểu sao lúc ấy tôi không nhớ đến mẹ. Tôi cũng không nghĩ xem mình sẽ lấy cớ gì khi sáng mai trở về nhà. Tôi có cảm giác ngày mai sẽ không đến. Con bão này sẽ không ngưng, và chúng tôi sẽ vĩnh viễn ở trên đảo. Những tưởng tượng lãng mạn ấy càng khiến tôi thêm bồn chồn.

Dịch giả bắt tôi chịu phạt. Một hình phạt tuyệt vời mà không ai nghĩ tới. Ông ta lôi tôi vào phòng tắm và cắt tóc tôi.

Phòng tắm lạnh lẽo. Quạt thông gió đang quay. Căn phòng chật hẹp nhưng trần nhà lại khá cao, đến mức cảm giác như tất cả mọi âm thanh đều vang vọng trên đỉnh đầu vậy. Gạch lát nền nứt sọc, mặt trong bồn tắm nham nhở những vết xước.

- Mi đã làm những gì?

Tay người đàn ông cầm một cái kéo giống hệt cái ông ta đã dùng để cắt vụn váy lót của tôi. Ông ta cũng khiến nó phát ra những âm thanh ghê rợn xé toạc không trung như lúc đó. Cứ mỗi khi những âm thanh ấy dội lại là màng nhĩ tôi lại rung lên.

Tôi biết cái kéo đó sắc như thế nào. Chỉ cần lưỡi kéo khẽ chạm vào viền váy là cái váy lót rách ra ngay. Nó không thể kháng cự lại. Ông ta không cần dùng sức mà vẫn có thể lột trần tôi ra một cách dễ dàng.

- Mi đã quyến rũ thằng cháu yêu của ta, mi biết mi đã làm gì không hả?

Người đàn ông nắm lấy búi tóc tôi. Những sợi tóc vẫn được búi gọn gàng của tôi trong nháy mắt đã tung ra, xòa xuống mặt.

- Để ta i biết. Ta sẽ làm thế này. Làm thế này đây!

Một lần nữa người đàn ông túm tóc tôi lôi đi kéo lại. Da đầu tôi căng lên.

- Dừng lại! - Tôi hét lên. Chân tôi đập vào bồn rửa mặt, mạng sườn va vào bồn tắm. Da đầu tôi như sắp bị tróc ra khỏi hộp sọ.

- Cháu xin bác, bác dừng lại đi! Đau, đau lắm...

Lưỡi kéo sắc lạnh chạm vào đầu tôi. Tóc rơi thành từng mớ trước mắt tôi. Dầu trà đã bốc hơi hết khiến tóc tôi khô xác. Người đàn ông khua kéo hết lần này đến lần khác. Tóc tôi rơi rụng dần. Tới mức tôi nghĩ có khi chẳng còn sợi nào trên nữa, thế nhưng ông ta vẫn không dừng. Ông ta không tha thứ cho tôi.

- Cháu xin lỗi. Cháu sẽ không làm thế nữa. Cháu xin lỗi mà. - Tôi lặp đi lặp lại. Dịch giả không trả lời. Tôi chợt nhận ra rằng vì muốn bị ông ta trừng phạt nên tôi đã thú nhận chuyện với gã cháu. Không biết chừng việc tôi rủ hấn về Hoa Diên Vỹ cũng là vì thế.

Tóc bám hết vào môi, vào vú, vào lông mu của tôi. Tôi phải mãi nhưng nó vẫn dính chặt. Tóc cũng dính cả vào đôi tay cùng bộ vest mà người đàn ông vẫn tự hào. Bên ngoài cửa sổ chỉ toàn một màu đen. Nước mưa chảy thành dòng trên mặt kính.

Cái kéo tuột khỏi tay người đàn ông, rơi xuống sàn. Ông ta khụy gối, thở hắt ra rồi ho húng hắng. Cả hai im lặng một hồi lâu. Tôi định sờ thử xem đầu mình thế nào, song không đủ dũng khí để làm chuyện đó. Hai tay tôi run lẩy bẩy.

Vòi hoa sen được vặn hết cỡ. Nước nóng chảy ra xối xả. Những sợi tóc cổ bám vào khe gạch lát nền và giá để xà phòng như muốn trôi trên người, nhưng rồi cũng trôi theo dòng nước. Tôi không thể tin nổi đây là thứ vẫn mọc trên đầu mình từ trước tới giờ. Từng sợi từng sợi trôi hết như những con ký sinh trùng, dài, mảnh và đen. Chúng quấn vào nhau, quấn quai tìm đường thoát thân, cuối cùng tất cả đều bị nước cuốn trôi đi hết.

Dịch giả xối vòi hoa sen về phía tôi. Tôi lùi lại góc phòng và quay mặt đi song ông ta vẫn cầm vòi đuổi theo. Tôi không mở mắt, cũng không kêu lên được. Nước vào mũi, vào tai khiến tôi không thở nổi.

- Thế nào? Nóng hơn nữa nhé?

Dịch giả xoay cái núm điều chỉnh nhiệt độ. Những sợi tóc không trôi được ứ lại trên miệng cống thoát nước. Tất cả đều đã ngừng thở. Tôi cảm giác mình giống như con chuột bị chết đuối kia.

Đến khuya thì mất điện. Khi không còn ánh sáng tiếng gió nghe càng gần hơn. Mưa không có vẻ sẽ ngớt. Dịch giả thay bộ đồ bị ướt ra. Không biết lần này ông ta sẽ mặc bộ vest nào, thất cái cà vạt nào nhỉ? Tôi quá nên tôi nhìn không rõ. Tôi vẫn nguyên bộ dạng trần truồng. Bàn làm việc, bàn uống nước, bàn ăn, mỗi nơi ông ta cắm một cây nến. Đồ ăn ông ta dọn ra màu vàng cam, và nhão nhoét. Ông ta múc nó ra một cái đĩa phẳng và đặt trên nền nhà. Tôi bò bằng tứ chi, vươn cổ ra rồi lấy lưỡi liếm. Không dễ chút nào, thức ăn trào ra từ khóe miệng tôi, cổ tôi biến thành màu vàng cam. Dịch giả không nói lời nào, cũng không uống nước, mà chỉ ngồi đó chăm chú nhìn tôi.

Tôi thận trọng nhìn lên giá sách, cố gắng không để bị phát hiện. Tôi liếc nhìn bộ dạng của mình phản chiếu trong tấm kính. Trong ánh sáng màu trắng sữa, đầu tôi trông vừa thảm thương vừa buồn cười. Trông giống như con chim non chưa mọc đủ lông. Tóc tôi bị cắt ngắn, bù xù. Những sợi tóc tua tủa về mọi hướng, đôi chỗ xoắn lại với nhau. Tôi chớp mắt, không tin đây chính là mình. Tôi lấy lưỡi liếm môi.

- Ăn nhanh lên! - Ông ta nói.

Nến cháy bùng bùng. Mẹ tôi sẽ không còn có thể búi tóc tôi được nữa. Và bà cũng không thể xoa dầu trà lên đầu tôi. Vụn tóc còn sót lại rơi lả tả xuống đĩa. Những sợi tóc đen nhỏ bé vương vãi trên nền màu vàng cam. Tôi lấy lưỡi liếm chúng lên rồi nuốt.

Một đêm dài. Tôi có cảm giác mình đã đứng trên boong tàu và ngắm những đám mây của buổi hoàng hôn từ cách đây rất lâu rồi. Sau lần đó bình minh không đến nữa, mà một đêm mới lại bắt đầu. Biển, thị trấn, cả đồng hồ hoa, cả Hoa Diên Vỹ, tất cả những thứ của thế giới ngoài kia đã bị bão cuốn bay đi hết.

Tôi chìm đắm đầy thèm khát trong vô số những tổn thương và tủi nhục mà người đàn ông này gây ra cho tôi. Tất cả diễn ra dưới những ngọn nến. Chỉ có con chuột nổi lên trên thùng nước là đang nhìn chúng tôi.

*

* *

Trên chuyến tàu sớm nhất chỉ có hai chúng tôi. Bão đã lặng. Biển vẫn còn dậy sóng, nhưng mưa đã tạnh. Con vịnh yên tĩnh trở lại, ánh bình minh lóe lên giữa những tầng mây.

Tôi quấn cái khăn lên đầu. Là cái khăn quàng đã thít cổ bà vợ dịch giả. Khăn tay của ông ta cái nào cũng bé quá, còn quàng khăn tắm thì trông không đẹp. Ngoài nó ra chúng tôi không tìm được tấm vải nào thích hợp để che đầu.

- Thôi, cứ để thế này cũng được! - Tôi đã nói vậy nhưng ông ta vẫn lấy cái khăn ra.

- Cái này...

Tôi đang phân vân lưỡng lự thì ông ta đã mở nó ra và quấn quanh đầu tôi. Ông ta khéo léo giấu chỗ đầu khăn bị rách ra sau cổ. Vết máu nhìn từ xa trông như những hoa văn trừu tượng vậy.

- Thực sự rất hợp với cô. - Ông ta nói.

Boong tàu ẩm ướt. Chúng tôi nắm tay nhau đi cho khỏi trượt, cổ tay tôi vẫn còn những vết xước. Dịch giả mua ca cao cho tôi từ quầy cà phê. Ca cao ngọt, hơi âm ẩm. Vẫn là ông bác hút thuốc trên mũi tàu hôm qua bán hàng. Mắt ông ta sưng húp, dịch giả đưa tiền song ông ta vẫn cúi gầm mặt xuống, vẻ khó chịu.

- Cảm ơn. - Tôi vừa dứt lời ông ta liền liếc nhìn cái khăn quấn trên đầu tôi.

Biển đục ngầu. Mặt nước lênh phênh toàn rác rưởi trôi từ sông ra. Không thấy bóng dáng lũ chim đâu, chỉ có những đám mây đang lơ lửng trên bầu trời.

- Tay vịn bị ướt rồi.

Người đàn ông lấy khăn tay lau khô đi.

- Cháu nên nói thế nào với mẹ đây?

- Cô chỉ cần nói là đến đảo chơi và không thể về được. Sự thật là thế mà. Song đừng quên nói thêm là đã trọ nhờ ở nhà nghỉ dưỡng, thế thôi.

- Còn tóc thì sao?

- Cô chỉ cần khoác nguyên cái khăn này là được. Không cần lo lắng đâu. Quàng nó trông cô rất dễ thương mà, mẹ cô cũng sẽ thích à xem.

Tôi sờ lên đầu mình. Chỗ có vết máu trên cái khăn cho cảm giác hơi khác. Một cơn gió bất chợt thốc lên từ phía sau. Dịch giả vội quẩn chặt khăn hơn nữa và giấu những chỗ tóc bị lộ ra vào bên trong.

Thị trấn dần hiện ra. Tôi nhìn thấy ngay gác chuông nhà thờ, tòa thị chính và cả tường thành. Bao lớn thế mà tường thành vẫn sừng sững nổi trên mặt biển. Tàu vừa chậm chậm quẹo sang trái vừa rút còi. Chúng tôi siết chặt tay nhau. Ông bác ở quây cà phê đang rửa cốc ca cao tôi đã uống.

Thoáng chốc thị trấn đã lớn dần. Người ta bu lại thành một đám trên cầu tàu. Chắc là những khách du lịch đang bồn chồn đứng xếp hàng. Tàu quay đầu lại một phần tư vòng, đuôi tàu tiến gần đến chỗ cầu tàu. Lần này tiếng còi tàu rúc lên to vang hơn.

- Đến đây được rồi.

- Tôi sẽ tiễn cô đến chỗ đồng hồ hoa.

- Cháu phải chạy về thôi. Đến giờ khách trả phòng rồi.

- Tôi sẽ lại viết thư cho cô.

- Cháu sẽ đợi.

Dịch giả vuốt má tôi. Ông ta khẽ khàng khép những ngón tay lại như muốn nín giữ cảm giác ấy.

Tôi nghe thấy tiếng ồn ào. Xa xa có ai đó gọi tên tôi ba lần liền.

- Mari, Mari, Mari.

Rõ ràng tôi nghe thấy thế. Đám người tụ tập trên cầu tàu nhìn về phía chúng tôi. Không phải là khách du lịch đang chờ tàu. Trong đám có một anh bồi bàn khoác tạp dề, một lái xe taxi, một phụ nữ trung niên trong bộ dạng ngái ngủ.

Họ nhìn nhau, xì xào nói chuyện. Xe cảnh sát cùng xe cứu thương đậu trước cửa. Tôi nhìn thấy cậu thiếu niên chơi phong cầm phía sau đám đông. Cậu ta vẫn đeo chiếc đàn trước ngực như mọi khi, nhưng không chơi nữa.

- Mari, phía này! Mari!

Là mẹ. Mẹ tôi đang gào thét. Tại sao mẹ lại phải gọi tên tôi nhiều như thế? Tôi băn khoăn không hiểu.

Có tiếng “rầm” vang lên, động cơ dừng lại. Hai người đàn ông lạ mặt lao lên boong tàu. Họ hét lên gì đó với chúng tôi. Họ hét rất to, nhưng tôi không nghe được lời nào. Hai người họ thay nhau hét. Tại tôi ù đi. Tôi không nghe thấy gì cả. Cứ như màng nhĩ của tôi đã biến đi đâu mất.

Dịch giả buông tay tôi ra rồi chạy. Ông ta chạy trốn. Một người trong họ đuổi theo, người còn lại ôm chèoang lấy tôi. Anh ta hỏi chuyện tôi liên tục, nhưng tôi không nghe thấy gì.

Dịch giả sẩy chân, vấp phải cái gạt tàn thuốc lá, bị ông bác bán cà phê chồm lên từ phía sau giữ lại. Nhưng ông ta thoát ra được và tiếp tục chạy về phía mũi tàu. Tất cả diễn ra trong im lặng.

Lúc sắp sửa bị tóm đến nơi, dịch giả nhảy ào xuống biển. Ông ta để chân lên chỗ tay vịn, rồi cong người lao xuống. Không nói với tôi một lời tạm biệt, cũng không mỉm cười với tôi. Một cột nước bắn lên. Vào khoảnh khắc ấy màng nhĩ của tôi lại trở về như trước.

- Cô không bị thương chứ? - Người đàn ông trẻ tuổi ghé sát mặt tôi, hỏi tôi bằng một giọng dịu dàng.

- Hấn chạy mất rồi. Cho ca nô ra đi.

Tôi nghe thấy rất nhiều tiếng chân vọng lại.

- Tôi sẽ ném phao!

- Áo phao đâu?

- Ta sẽ đợi tới khi hấn nổi lên. Không cần phải vội.

Rất nhiều giọng nói lẫn vào nhau.

- Cái này...

Người đàn ông trẻ tuổi lấy tay sờ vào cái khăn. Tôi gạt tay anh ta ra và ngồi thụp xuống.

- Mari, con có sợ lắm không? Không sao rồi. Đừng lo nữa. Mẹ sợ chết khiếp khi nghĩ rằng con bị bắt cóc. Ôi, con bị hành hạ đến thế này sao. Con có đau chỗ nào không? Thằng khốn đó là thằng nào? Nhưng thôi con thoát nạn là tốt rồi. Thật may quá. Chỉ cần con thoát nạn là được rồi. Anh hình sự, cảm ơn anh. Có thể giúp tôi đem con bé đến bệnh viện không? Giúp tôi đưa con bé lên xe cứu thương giùm nhé?

Mẹ tôi cứ nói mãi. Bà nói mãi không ngừng, và giọng bà cứ quẩn luyến tôi. Song những gì vọng lại trong tai tôi chỉ là âm thanh lúc dịch giả nhảy xuống biển.

*

* *

Ba ngày sau xác dịch giả nổi lên. Đội thợ lặn của cảnh sát đã phát hiện ra cái xác. Người ông ta trương lên toàn thứ nước hôi thối, ông ta ở trần, quần áo mặc trên người đã rách hết. Đầu ông ta trương phình ra gấp đôi, khuôn mặt bị biến dạng khá nhiều.

Dịch giả trước đây đã từng có tiền sự. Bốn năm rưỡi trước vì vấn đề gì đó liên quan đến hàng hóa, ông ta đã đánh một chủ tiệm đồng hồ. Ông ta đã dùng cái đồng hồ để bàn trên quầy đánh vào đầu người chủ tiệm, phải mất ba tuần vết thương mới lành. Thế nên từ dấu vân tay người ta đã dễ dàng chứng thực được nhân thân của dịch giả.

Tôi chỉ phải nằm viện một đêm. Bác sĩ khám xét mọi nơi trên cơ thể tôi, rồi ghi hết vào sổ y bạ không bỏ qua bất cứ một vết trầy xước hay bầm tím nào. Cho tới lúc đó, không ai nhận ra trên đầu tôi có vô số những vết cắt nhỏ, chắc là do lưỡi kéo gây nên. Tôi cảm thấy đau rất mỗi khi cọ đầu vào gối.

Cuộc thẩm vấn được tiến hành một cách thận trọng. Đảm nhận thẩm vấn là một nữ cảnh sát hình sự. Thịnh thoảng họ còn mời cả bác sĩ tâm lý hay luật sư cố vấn đến nữa. Nhưng tôi một mực trả lời không nhớ. Thế là họ hiểu lầm đấy là do tôi bị sốc. Kể tình nghi đã chết, dù sự thật có được làm sáng tỏ đi nữa thì người bị hại cũng chẳng được ích lợi gì. Chỉ càng khiến cô bé phải chịu thêm những thương tổn về tinh thần mà thôi. Họ kết luận như thế.

Cái đêm đông bão ấy, Hoa Diên Vỹ náo loạn cả lên vì không thấy tôi về. Mẹ tôi gọi cho cảnh sát nhờ tìm kiếm. Lúc đầu họ nghĩ tôi đã bị sóng lớn nuốt chửng, hay bị lũ quét cuốn đi rồi. Đến sáng, ông bác bán cà phê báo tin có nhìn thấy tôi trên du thuyền cùng một gã đàn ông khả nghi. Tôi nghe bà giúp việc kể lại diễn biến sự việc. Bà ta tỏ ra thương cảm cho tôi, thế nhưng khi nói chuyện bà ta cũng không nén nổi tò mò.

Song với tôi thì thế nào cũng được. Dịch giả đã chết rồi. Sự thực chỉ có vậy.

Phải mất hơn mười tháng tóc tôi mới dài lại như cũ. Tôi không ngồi ở quầy lễ tân một lần nào nữa. Tôi chỉ làm những việc không phải đụng mặt khách. Dù tóc tôi đã trở lại như cũ, nhưng mẹ cũng không búi tóc cho tôi nữa. Dầu trà đã bay hơi, cái bình đựng giờ trống rỗng.

- Bản dịch cuốn tiểu thuyết có nhân vật chính là Marie. Xin hãy tìm nó.

Đó là nguyện vọng duy nhất tôi nhờ cảnh sát. Họ đã tìm khắp nơi nhưng không thấy. Thứ họ tìm được chỉ là vô số những cuốn phim chụp hình tôi.

Xác dịch giả không có người nhận được hỏa táng và chôn ở nghĩa trang thị trấn. Tối phút cuối cũng không thấy mặt gã cháu đầu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-tro-hoa-dien-vy>